

Martin Furmanik

ZÁMOČNÍCI

Postavy a dej príbehu v tejto knihe sú vymyslené, takže podobnosť so skutočnými udalosťami je čisto náhodná. Niektoré výroky a situácie sa však zakladajú na realite.

„Keď dokážete spočítať všetky svoje peniaze, nemáte žiadne.“
Aristoteles Onassis

1. kapitola – Zvončova príhoda vo vlaku

Dážď prudko ošľaháva steny stanice. Bezmenná masa šumí pod strechou druhého nástupišťa. Obďaleč masy stojí Zvončo. Opiera sa o stĺp a šúcha nohou netrpezlivo o zem. V pästi krčí lístok od vlaku. Vzdychne si. Ani najmenej sa mu nechce späť do pracovného kolotoča. A ešte teraz aj leje. Sem-tam počuť v diaľke úder hromu. Celý čas bolo tak pekne. Teraz keď sa vracia nazad, akoby to symbolicky išlo do sračiek. V diaľke zabliká svetlo. Masa sa dáva do pohybu. Onedlho vlak ohlušujúcim piskotom hlási svoj príchod. Zvončo nastupuje ako prvý. Všetko beznádejne zaplnené. Jedno kupé však okupujú iba dve osoby. Nazerá dovnútra.

„Je tu voľné?“ pýta sa dvoch chlapov.

„Jasné,“ odpovedá s úsmevom starší z nich. Zvončo si ho premeria. Biele strapaté kučeravé vlasy, fúzy, brada. Okolo päťdesiatky. Náladička. Pozrie na druhého. Tridsiatnik. Čistý roboš. Zvončo si sadá.

„Ja som Oskar,“ podáva ruku starý.

„Jožo,“ pridá sa mladý.

Predstaví sa aj Zvončo.

„A kamže, kamže?“ je zvedavý Oskar.

„Domov, do Banskej.“

„Á, to ja tam poznám. Som sa chodieval kúpať na Fončordu do tej nádrže.“

„Vážne?“

„No, si predstav. V Banskej, to bol život. Sme chodili opačovať mladé medičky, že kerá skorej dá.“

„Určite ste aj chodili na zábavy a tak.“

„Ale ja som sral na nejaké večierky a také pičoviny, ja som chodil na trabante zo Sliača do Banskej.“

„Aha,“ zháči sa Zvončo.

„Čo ideme robiť, vyprávajte zážitky ze života,“ usmieva sa Oskar.

„Ale tak vy máte určite oveľa viac zážitkov ako ja,“ skloní hlavu Zvončo.

Oskar sa nenechá viac núkať a rozpráva rôzne príhody z mladosti.

Chvíľu ticho. Oskar sa zapozera na ubiehajúcu krajinu.

„Dlhá je tá cesta z Prahy, čo?“ preruší z ničoho nič mlčanie, „kurva budeme pozerat' jak to ubieha kokotsky.“

Znova ticho. Po chvíli sa Oskar postaví.

„Idem sa nadýchať čerstvého vzduchu.“

Vlak zastaví. Hlásateľka oznamuje, že posledné dva vozne sa odpájajú. Jožo zneistie.

„Ale my nie sme v posledných dvoch, či?“

„Nie, nie sme. Pamätám si, že som nastupoval do stredu vlaku.“

Do kupé vchádzajú staršia upravená žena, mladá žena a mladý muž, napohľad typickí študenti. Vzápätí vstupuje Oskar v ešte lepšej náladičke, ako predtým.

„Skočel som na ruma, lebo už ma sušelo jak koňa,“ ozrejmjuje prítomným miesto, ktoré pocítil svojou návštevou.

Samozrejme, že všetci sa navzájom predstavujú. Vysvitne, že staršia žena sa volá Hana, je učiteľka a cestuje do Zvolena. Mladšia je Stanka a v Banskej Bystrici študuje učiteľstvo slovenčina – geografia. Mladík sa predstaví ako Igor. S ostatnými sa veľmi nebaví a okamžite rozbaľuje notebook, nasadzuje slúchadlá, púšťa film a uzatvára sa do svojho sveta. Oskar srší galantnosťou a lichôtkami.

„Slečna, vám to dnes mimoriadne sluší,“ zalieča sa Stanke.

„Ó, ďakujem.“

„To je žena, čo?“ drgne Oskar do Zvonča.

„No, veru áno,“ je prekvapený touto otázkou on.

„Pani moc pekný kvietek, moc pekná kalla, pozor na ňu,“ chváli Oskar kvet pripnutý na Haniných šatách.

„Ďakujem, ste milý. Včera som mala narodeniny, tak som ho dostala.“

„Tak to blahoželám,“ hneď sa vztýči Oskar, podáva jej ruku a bozkáva na jedno i druhé líce.

„Ďakujem,“ je trochu v rozpakoch Hana, „a vy sa tak vyznáte v kvetoch, že ste hneď vedeli čo je to za druh?“

„Trochu sa vyznám, no. Ale ináč murárčim. Akurát sa vraciam z fušky z Prahy, aj tuná s Jožom.“

„Tak, tak,“ pritaká Jožo.

„Ale ináč som z Lučenca. Aj tam idem teda.“

„Ja som zasa z Turčianskych Teplíc,“ hovorí Jožo.

„Takže zvyknete takto chodievať na brigády do zahraničia?“ pýta sa Hana

„Tak, tak. Som aj v Singapúre murárčil, keď som z Hornej Štubne letel tam,“ pochváli sa Jožo.

„Ja som plevaľ sená v Rakúsach, takže ja som bol tiež v zahraničí teda,“ pridáva sa Oskar.

„A čo konkrétne robíte?“ otočí sa Hana k Jožovi.

„Ja robím štukatárske práce. To je tá výzdoba okolo okien.“

„Aha.“

„V pohode robota to je. Štuka je jak maslo, to normálne s hoblinu nanášaš rozmiešané.“

„Hm, zaujímavá práca. A koľko tak máte plat?“

„Ja murárčim v Prahe a mám 130 korún na hodinu.“

„Je to dobrá robota celkom, len keby človek nemusel dreť jako kokot skurvený,“ konštatuje Oskar.

„Tak ale toto ste si mohli odpustiť, takéto vulgarizmy,“ pohoršuje sa Hana.

„Jaké vulgarizmy? Že som povedal kokot? A čo je na tom. Úplne bežné slovo. Mi nehovorte, že vy ste to nikdy nepovedala.“

„Ja som z dediny, tam chlapi tiež samozrejme nadávajú, ale majú v sebe aspoň toľko slušnosti, že nenadávajú pred dámami. Voľakedy bývalo všetko ináč.“

„Nebojte sa, bude aj horšie a kokot skurvený je obyčajné slovo aké život prináša, tak ako všetci sme kokoti skurvení, aj vy aj ja.“

„Tu som ja žena, hen je mladá žena študujúca za učiteľku, to je strašné, mňa to uráža, neviete sa kontrolovať,“ trasie sa Hane brada a začína červieť.

„Ale čo mi to tu vyprávate, však všetci sme tu dospelí ľudia a mne tu nikdo nebude hovoriť čo mám do piče vyprávateľ!“

„Ja si robím univerzitu za univerzitou, potrebujú ma vnuci, deti aj manžel ma potrebuje,“ bľabotá od veci Hana, „kde som sa to ja dostala, preboha!“

Oskar zapne na plné obrátky.

„Je demokracia do piče takže kurva si budem otvárať svoju piču na plnú piču a ak sa vám čosi vôbec nepáči, ni, tak hentam môžete ísť do piče.“

„Služba, služba, pomoc!“ začna hystericky ziapať Hana a všetci, aj Oskar na ňu pozerajú, čo sa jej robí.

Hane zvlhnú oči, trasie sa, otvára ústa, no nie je schopná vydať hláska. Osadenstvo kupé sleduje výjav s otvorenými hubami.

„Idem si radšej zadunet' do kufra,“ kývne Oskar znechutene rukou a opustí kupé.

Zakrátko je späť s pohárikom hnedého moku v ruke.

„Pani profesorka, tu máte koňačik na zmierenie,“ prihovára sa ako úplne iný človek Hane. Tá je v rozpakoch zo zmeny jeho správania, no zdvorilo odmietne s tým, že nepije. Oskar pokrčí plecami a šupne koňačik, čo vyzerá skôr ako R40, do seba. Padá do sedadla ako žoch

slamy. Všetci držia huby. Ticho prerušujú len občasné Oskarove úvahy týkajúce sa jeho momentálneho rozpoloženia:

„Ja chcem tancovac.“

„Chcem mocne srať, len neviem, či si to môžem dovoliť, lebo ve vlaku som ešte tak silno nesral.“

„Osierajú ten osemdesiaty deviaty, to ako keby to ani nebola história, ako keby to v luftě žilo.“

„U nás meľú psov aj s búdami.“

„Ja keď vidím hentaké tanečky, mne je na grcání,“ pri pohľade do Igorovho notebooku.

Znenazdajky sa pýta Zvonča na jeho súkromný život.

„Nerád by som o tom rozprával,“ odpovedá Zvončo.

„Ale veď neondi sa ne? Jak to ide ze ženami?“

„Teraz sa nejako nezaujímam o ženy.“

„A čo si buzerant, alebo čo?“

Zvonča v tej sekunde napadne, že aj on prispeje svojou troškou do nonsensu toho, čo zažíva v tomto kupé a vymyslí si totálnu kravinu.

„Zomrela mi žena,“ odvetí s absolútne vážnou tvárou Zvončo, aj keď má čo robiť, aby nevybuchol v rehot. Oskar takúto odpoveď nečaká a nevie čo povedať, tak sa iba premiesi v sedadle a čumí z okna. Zato Stanku táto informácia rozľúťostí.

„Ach preboha... A čo sa jej stalo?“

„Mala leukémiu.“

V tom momente sa chlapík pozerajúci film so slúchadlami uchechtne, čo vyznie absolútne nemiestne.

„To je strašné. Ale vyzeráš veľmi mladý.“

„Brali sme sa v osemdesiatich.“

„Hm,“ kývne súcitne hlavou Stanka, „môžem ti nejako pomôcť?“

„To by si mohla, ale viac by mi to vyhovovalo zajtra večer,“ snaží sa hrou na city využiť situáciu Zvončo. Stanka sa trochu zháči.

Aj Oskar sa chce ukázať ako filantrop a prejavíť svoju spolupatričnosť a poukazuje na to, že také veci sa stávajú a že život ide ďalej.

„Ja idem zajtra na kar bratrancovi z tretieho kolena, veď aha šak nosím aj jeho veci. Neverím, že tu neni.“

„Ale to je asi niečo iné, keď vám zomrie žena a keď bratranec z tretieho kolena,“ hovorí Zvončo.

„To je jasné, to je vlastne hovno taký bratranec.“

Na takú informáciu nie je nikto schopný reagovať a tak Oskar pokračuje vo svojich úvahách.

„Zase na druhej strane je to v nás, všetci sme sami v sebe. Všetci sme mesiáši. Je to v štvrtom kánone.“

„No, tak keď to je v štvrtom kánone, tak to bude asi pravda,“ pokrčí plecami Zvončo.

Oskarovi sa dvakrát po sebe čká.

„Hm, sme sa skošťovali z ríbezl'ového sa mi vidí,“ odôvodňuje sám sebe tento úkaz.

„A ty čo to tam čítaš?“ otočí sa Oskar k Stanke.

„Maco Mlieč. Od Tajovského.“

„Ser na tú knihu, keď je od Tajovského, pod' dáme si jeden.“

„Nie, nie, ďakujem.“

„Ale veď pod', neondi sa.“

„Nie, naozaj.“

„Dobre, idem sám.“

Kupé znova na malú chvíľu ovládne atmosféra uvoľnenia a pokoja. Medzitým sa ulička vo vlaku naplní na prasknutie. Cez hromadu tiel sa do kupé prederie sprievodkyňa a oznamuje zmenu sprievodcov. Skontroluje všetky lístky, až dôjde rad na Zvonča. Vyťahuje z peňaženky lístok, pričom mu vypadne občiansky preukaz. Sprievodkyňu to upúta. Pozrie najprv na občiansky a potom na Zvonča.

„Podobáte sa na jedného, čo zabil teraz nedávno dvoch ľudí, som vás videla v telke,“ zvýšeným hlasom vyhlási sprievodkyňa, takže to počujú všetci nielen v kupé, ale aj na chodbičke.

„Ale to snáď nie. Robíte si srandu?“ pohoršuje sa Zvončo.

„No áno, fakt vyzeral ako vy.“

„Čo vyzerám ako nejaký vrah?“ porozhliadne sa Zvončo na spolucestujúcich. Sprievodkyňa mu cvaká lístok a s pochybovačným výrazom v tvári opúšťa kupé. Zvončo nechápavo krúti hlavou. Čo sa to tu deje? Takíto ľudia v tomto kupé a teraz toto. Ktovie, čo ho dnes ešte čaká.

„Mne sa ináč narodil 30. 1. syn,“ hovorí len tak mimochodom Jožo.

V kupé sa zdvihne vlna gratulácií.

„A ako sa volá?“ pýta sa Stanka.

„Volá sa Jakub, lebo Jožo je tvrdé slovo pre takého malého fagana.“

Osadenstvo uznanlivo kýve hlavou. Jožo sa začne baliť.

„Ešte som sa chcel rozlúčiť s Oskarom, ale nejaký ho neni. No čo už. Ja idem.“

Vlak zastavuje v Turčianskych Tepliciach. O jedného menej.

„Zlomilo mi kvet, je tu nafučané,“ sťažuje sa Hana po Jožovom odchode, ktorý spôsobil prievan.

Krátko na to do kupé vpikuje sťaby neriadená strela Oskar totálne naliaty po x-tom rume.

„Hen vzadu som si zadunel v tom kufri a už len do piči keď sa to niekomu nepáči, tak ma naháňajú policajti, som im ušiel.“

Brunátny a spotený Oskar si dýchavične sadá. Hana pri pohľade naňho prevracia zrak.

„Čo čumiš ty profesorka jedna,“ osopí sa na ňu Oskar.

Hana si čosi hudie popod nos, rada by niečo aj nahlas povedala, ale radšej je ticho.

„Ja som tiež mal takú učiteľnicu za ženu, ale to je už dávno, ale zas nie až tak dávno a ona ma naučela takto vyprávať.“

Oskar sa odmlčí, odgrgne si, ale hneď zasa pokračuje v monológovi.

„Lebo ja keď som bol malý, som sa nevedel ani vykokať, lebo do dvaciny som aj začal čosi vyprávať, ale furt voľakdo reval po mne, ty buď ticho, ty si kokot.“

„Kategoricky vás žiadam, aby ste už prestali nadávať. Vrcholne ma to uráža,“ nezdrží sa Hana.

„Nechcem vás urážať pani to nie, nikdy v živote, ale ide ma z vás jebnúť,“ odpovedá letargicky na sedadle vyvalený Oskar.

„Nehnevajte sa, ale čo je veľa, to je veľa,“ hovorí Hana. Jej hlas začína opäť dostávať hysterický nádych.

„Keby som sa mal na každú kokotinu hnevať, čo sú tak jednoduché ako že ste sa narodila, že zomriete ako aj ja, tak ma jebne,“ vraví stoik Oskar.

Hana ide od zlosti prasknúť, ale Oskar iba kývne rukou a čosi zamrmle.

Otočí sa k Stanke a pýta sa, akoby sa nechumelilo.

„Dáš mi?“

Ona naňho vytreští oči a nie je schopná slova. Oskar sa ku nej začne naťahovať a pritvrdzuje.

„Ukáž mi piču Stanka!“

„Ale tak Oskar, to už hádam nie,“ snaží sa zakročiť Zvončo.

„Čo sa do mňa do piče staráš ty kokot.“

„Ale veď kľud Oskar, len kľud,“ chlácholí ho Zvončo.

„Veď ja som kľudný,“ zamrmle Oskar a zvezie sa v sedadle. Spokojne si mľaská. Vyzerá, akoby driemal. Zvončo si myslí, že už bude pokoj. Ale krava Stanka pripomína Oskarovi, že niečo od nej chce.

„Jáj jasné,“ preberie sa z apatie Oskar, „ukáž mi piču!“

Sápe sa po Stanke a tá sa od neho odťahuje, koľko je maximálne možné.

„To už by hádam stačilo,“ postaví sa Zvončo.

„Ty už ma jebeš,“ pozrie naňho Oskar kalným pohľadom, ktorý Zvonča usadí do sedadla. Hana radšej opustí kupé a vyjde na chodbičku. Tam stojace študentky sa chichocú zo situácie vnútri kupé. Oskar to začuje.

„Čo je do piči vy kurvy skurvené,“ vyletí Oskar na chodbičku, „sa tu smežete do piči, ale ja idem mať sex ze ženú práve.“

Na chodbičke zavládnete hrobové ticho. Oskar sa vpotáca do kupé a zastrie záves.

„Jebem vás vy kurvy!“ dokončí monológ a pokračuje v načatej práci.

Keď je Stanka natlačená na Igora brániac sa Oskarovým nájazdom, až vtedy si on všimne, že sa okolo neho niečo deje. Vyplašene sa pozerá na Oskara. Oskar ho uzemní skôr, než stihne čosi vypustiť z úst.

„Čo čumiš ty kokot, ty tam si pozeraj svoje buzerantské filmy a ja si budem na plnú piču kliat’.“

Oskar stále naháňa Stanku po celom kupé.

„Nerobte, ste opitý, pozrite sa na seba!“ zúfalo kričí Stanka.

„Áno som najebaný, ale šak do piči nežijeme v zákonoch, ale v živote, tak trochu posexujeme.“

Zvončo povie Stanke, že za chvíľu nasleduje Banská Bystrica a preto nech sa už radšej postaví na chodbičku. Nejakým spôsobom sa mu podarí dostať Stanku pred pazúrov nadržaného Oskara. Keď Zvončo a Stanka vychádzajú z kupé, Oskar zrazu skrotne a podáva Zvončovi ruku.

„Si správny chlap. Si hu zachránil. Na podajme si ruky, ni?“

Zvončo chvíľu váha. Natiahne k Oskarovi ruku.

„Idem ti najebať teraz,“ zreve Oskar a namiesto podania ruky sa zaženie päst’ou proti Zvončovi. Ten sa uhne, Oskar zluftuje a ako podťatý sa vystrie na zem. Medzitým sa Stanka stráca v dave Zvončovi, ktorý si myslel, že hrou na city a jej ochranou sa mu ju podarí zbalit’. Na scénu prichádza Polícia Slovenskej republiky. Teda presnejšie železničná polícia, a dvíha Oskara z podlahy.

„No pod’te s nami. Vidíme, že už máte dost,“ vraví jeden z príslušníkov.

Oskar sa vzpiera a tak ho musia pacifikovať za pomoci pendrekov. Vyvádzajú ho z kupé. V sprievode dvoch policajtov zakliesnený pendrekmi kráča uličkou.

„Policajný štááát, policajný štááát, tu človek je hovno!“ ziape Oskar. Policajti ho znova umravnia. Oskar zmení tóninu.

„Na kráľovej holííí...“

Trojica mužov mizne v uličke a s nimi aj zvuk, avšak jasne sa dajú rozoznať citoslovčia bolesti a tupé údery.

„Žiadam hrdelný trest,“ kričí rozhorčená Hana, „a vystúpim radšej už v Banskej Bystrici, lebo toľko brutality a nehumánosti čo som tu dnes zažila... Neslýchané. Zabite ho a odveďte niekam preč.“

„Teta, taký je dneska svet. Ľudia sú svine,“ pritakáva dievča stojace vedľa nej za tónov Pink – Fucking perfect, ktoré vyludzuje jej mobil.

Vlak konečne zastavuje v Banskej Bystrici. Zvončo sa prediera húfom spotených tiel. Vystupuje z vlaku. Už je tma. Ako prvé vidí padajúce dieťa a jeho rev kvôli rozbitej ruke. Priskakuje k nemu jeho otec a zhrčuje sa zástup. Zvonča to nezaujíma a pokračuje ďalej.

Hľadá v dave Stanku, ale márne. Namiesto nej vidí Oskarovu hubu prilepenú na okno vlaku. Vidí pohyb jeho pier, avšak bez zvuku. Nadýchne sa čerstvého vzduchu. Je po daždi. Prijemné osvieženie po tomto sparnom dni. Pravdepodobne to bola iba búrka z tepla. Dvihne hlavu k modrému neónu pripevnenému k priečeliu stanice. Banská Bystrica. Vykročí v ústrety netušeným zážitkom, ktoré ho v tomto meste čakajú.

2. kapitola – Pražova lúpež storočia

Otrasný zvuk. Zvonček vrtajúci Pražovu hlavu hlboko do mozgu. Krvou podliate okále. Pražo vstáva z postele a v polospánku sa tacká k dverám. Zvonček stále zvoní. Strelí mi hlava! – vreští v duchu Pražo. Otvára dvere. Stoja tam dvaja týpci. V Pražovom veku. Teda čosi po dvadsiatke.

„Viete koľko je hodín?“ sipí Pražo.

„Veď si hovoril, že máme prísť ráno,“ oponuje mu Boris Mucha.

„Ráno, ale nie do piče o pol siedmej!“

„Tak si mal povedať, že o koľkej. Hovoril si len, že ráno. Keby si povedať, že o desiatej, tak by sme prišli o desiatej,“ bráni sa Feľo, Borisov brat.

„To snáď neni možné! Mňa tu už jebne. Tretiu noc som nespal. Konečne som myslel, že sa vyspím, ale ne, prídu mi tu dvaja kokoti.“

„A čo my za to môžeme? Jeb na to. Dáš si smrťáka a bude ti dobre,“ tlačí Praža dovnútra Boris.

„Výborne sa to začína, nemá to chybu,“ čaptá Pražo smerom ku kuchyni.

Zo skrinky vyberá kávu a dáva zovrieť vodu.

„Keby si bol taký dobrý a aj mne urobil jednu kávu,“ prosí Feľo.

„Ste ma zobudili a ešte ma budete aj vyžierat’.“

„Ale šak...“

„Dobre, dobre, urobím aj tebe.“

„Dik.“

„Chceš aj ty Boris?“

„Možeš aj mne. Diki.“

Potom čo dal Pražo postaviť na kávu a vsypal niekoľko lyžičiek kávy do troch hrnčiekov, sadá si zmorene na stoličku. Sadajú si aj Boris a Feľo.

„Tak čo je to za kšeft?“ pýta sa Boris netrepežlivo. Je jasné, že túto otázku mal na jazyku veľmi dlho.

„Je to úplne jednoduché,“ odpovedá Pražo a doširoka zívne, „také jednoduché, že sa čudujem, že na to nikto neprišiel už skôr.“

„No a o čo ide,“ súri ho Feľo, „šak to konečne povedz!“

„Budeme vykrádať potraviny.“

„Potraviny? To čo je za pičovina?“ nechápe Feľo.

„Necháš ma kurva dohovoriť?“

„Dobre, dobre.“

„Takže budeme vykrádať potraviny na dedinách. Nie sú tam žiadne alarmy, iba mreže a kladky. A čo je najdôležitejšie, nie sú tam žiadne kamery ako v mestách. Na ulici ani živej duše.“

„Tie kladky a mreže pôjdu v pohode dole hydraulickými kliešťami,“ podotkne Boris.

„Presne tak. Potom hneď vojdeme dnu a rýchlo zoberieme všetok chlast a cigarety. V týchto dedinských potravinách niekedy nechávajú hotovosť v pokladni. Keď budeme mať šťastie, budú aj peniaze.“

„A čo urobíme s tým chlastom a cigami?“ je skeptický Boris, „budeme ich predávať na ulici, alebo čo?“

„Ne, nebudeme ich predávať na ulici,“ zahriakne ho Pražo, „mám už na to priekupníka.“

„No a kedy to chceš urobiť?“ pýta sa Boris.

„Napríklad aj dnes v noci.“

„To už dnes v noci?“ je prekvapený Feľo.

„No a čo. Nie je na čo čakať. Je jedno, či to urobíme dnes, alebo o týždeň.“

„Tak aspoň zajtra, alebo pozajtra, že to poriadne premyslíme a pripravíme.“

„Čo tam po taľafatkách. Nie je čo premysľovať, nie je čo pripravovať. Všetko je úplne jasné.“

„No, ja neviem,“ hlesne pochybovačne Boris. Pražo vycíti z jeho hlasu nepokoj.

„Čo nevieš? Bojíš sa, alebo čo?“

„Ale nebojím sa, čoby som sa bál, ja len či...“

„Ti vravím, že všetko je úplne jasné.“

„A kde to vlastne dnes v noci ideme?“ pýta sa Feľo.

„Do D... Je to malá dedinka, úplne ideálne.“

„Tam máme tetu,“ vraví Feľo.

„No a čo keď tam máte tetu. Nejdeme okrádať vašu tetu, ale potraviny. Nerobí v potravinách, že?“

„Nie,“ kýve hlavou Feľo.

„Tak vidíš.“

Voda zovrie. Pražo sa postaví a ponalieva do troch hrnčekov. Vhodí do nich lyžičky. Položí ich na stôl. Na stole končí aj miska s kockovým cukrom.

„Takže si to celé podrobne preberme. Ty máš auto Boris, že?“

„Mám. A čo má byť? Pôjdeme mojím autom?“

„Hej. Máš s tým nejaký problém?“

„Ale prečo akurát mojím autom?“

„Borisko mój zlatý. Vidíš v tejto miestnosti niekoho iného, kto by vlastnil motorové vozidlo?“

Boris čosi mrmle.

„Dobre. Takže pôjdeme tvojim autom. Prídete pre mňa presne o druhej v noci tuto pred tento barák. Budete mať so sebou hydraulické nožnice. Tie máš Feľo, nie?“

„Hej, hej. Mám.“

„Tiež budeme mať nejaké prepravky a kartónové krabice. To už mám zabezpečené ja. Všetci budeme mať šiltovky a kapucne, aby nám nikto nevidel do tváre.“

„Ale veď si hovoril, že tam nebude ani živej duše.“

„Istota je istota, chápeš. Nikdy nemôžeš vedieť, čo sa stane.“

Pražo si zamieša kávu a uchlipne.

„Takže takto vybavení vyrazíme o druhej smerom na D... Tesne pred D... zastavíme a dáme dole pre istotu ešpézetky. Potom pôjdeme bez svetiel ďalej do dediny.“

„Bez svetiel? Šak sa niekde vyjebeme,“ kričí Boris.

„Ti hovorím, bude to tesne pred dedinou a pôjdeme dvadsiatkou. Nikde sa nevyjebeme. Takto dôjdeme až pred potraviny. Čo najrýchlejšie vybehneme ja a Feľo z auta. Ty Boris ostaneš pri aute a budeš dávať pozor, či niekto nejde. My pôjdeme k potravinám, prestrihneme kladku a vypáčime dvere. Ja mám šperhák. Vojdeme dnu aj s krabicami a nahádzeme tam chlast a cigy. Vypáčime pokladňu a keď tam budú prachy, zoberieme ich. Rátam, že sa v tých potravinách asi trikrát otočíme, kým vezmeme všetok chlast. Celé to musí trvať maximálne päť minút. Potom nasadneme do auta a padáme. Tiež dvacinou bez svetiel, úplne v kľude. Za dedinou dáme späť ešpézetky a pratáme sa odtiaľ kade ľahšie. Výborné je na tom to, že na noc sa v D... zhasínajú pouličné lampy, takže všetko bude v úplnej tme. Dobre to mám vymyslené, čo?“ založí Zvončo ruky za hlavu a pozerá na svojich kumpánov.

„No, celkom dobre to máš vymyslené,“ uznanlivo kýve hlavou Feľo, „ale keď bude úplná tma, tak v tých potravinách, keď budeme brať ten chlast, neuvidíme ani hovno.“

„Ale toľko uvidíš, neboj sa. Nemôžeme si dovoliť ani kúsok svetla chápeš? Všade černočerná tma, len v potravinách čosi bliká. To by si mohol niekto všimnúť.“

„Hm, asi hej.“

„Ešte nejaké otázky?“

„A ako to bude s podielom?“ pýta sa Boris.

„To budeme riešiť, až keď to predám priekupníkovi.“

„Tak to nie!“ rozhorčuje sa Boris, „toto poznáme. A potom nás pekne ojebeš.“

„Ale čoby som vás ojebával. Ináč to nejde, chápeš? Peniaze budem mať až keď tie veci predám priekupníkovi. Spočítame všetky fľaše a cigy a urobíme odhad koľko to všetko dokopy stojí. Vydelíme to tromi. Približne toľko potom každý z nás dostane. Ale nemôžeš to brať ako bernú mincu. Priekupník môže dať viac, ale aj menej. Až potom vás môžem vyplatiť.“

Borisovi sa to veľmi nepáči, ale nezostáva mu nič iné, ako súhlasiť.

„To je všetko?“ pýta sa Pražo.

Bratia sú ticho.

„Takže sme dohodnutí,“ vstáva Pražo, „dopite si kávu. Ja ešte skúsím ísť spať. Vám odporúčam to isté. Čaká nás dlhá noc.“

Fel'o s Borisom dopijú zvyšok kávy a smerujú ku dverám.

„Teda o druhej v noci tuná pred barákom. Ja donesiem hydraulické kliešte a všetci budeme mať šiltovky a kapucne,“ zrekapituluje Fel'o tesne pred odchodom.

„Amen,“ zopne ruky Pražo. Dvere sa zabuchnú a Pražislav vpláva do svojich nadýchaných perín.

01:58. Banská Bystrica drichme najhlbším spánkom. Ešte večer vzduch voňal sviežosťou po výdatnom daždi. Teraz je znova horúco. Aj napriek tejto nočnej hodine. Pražo stojí pred svojim činziakom. Nervózne prekračuje. Dúfa, že kumpáni prídu načas. Rozhliada sa. Ulica úplne mŕtva. Prirachotí modrá stodvadsiatka. Pražo schmatne z prítmia krabice a prepravky a nahádže ich do auta.

„Ty máš takúto starinu?“ kričí Pražo, keď zabuchne za sebou dvere.

„Normálne auto. Čo máš proti nemu,“ bráni sa Boris.

„S tým budeme fakt utajení, ti poviem.“

„Nevedel si aké mám auto?“

„Si mám pamätať každý kto má aké auto? Bože, keby som vedel...“

„Ja som hovoril, že prečo máme ísť akurát mojím autom.“

„Už je to jedno. Ser na to,“ kývne rukou Pražo.

„Máš všetko čo treba?“ pýta sa ho Fel'o.

„Jasné, mám. Tu je šperhák,“ vyťahuje ho spod mikiny Pražo, „tiež krabice a mám kapučnu a šiltovku. Hlavne či vy máte všetko, čo som vám povedal.“

„No, mikiny a šiltovky máme a ja som zobral tie hydraulické kliešte. To je všetko, nie?“

„Hej všetko.“

Vychádzajú z mesta. Cestou nestretli jedno jediné auto.

„Otvorím okno, je tu dusno,“ hovorí Pražo a hľadá nejaký gombík, alebo páčku.

„Jak sa to otvára v týchto šrotoch,“ je nervózny Pražo, „ja už som úplne zabudol.“

„Týmto krútiš,“ ukazuje mu Fel'o.

„Jáj, aha.“

Vykloní hlavu a nadýchne sa čerstvého vzduchu. Otvorí krabičku elemiek a jednu vloží do úst. Zapáli si.

„Nefajči mi tu,“ zahundre Boris.

„Veď budem vyfukovať von oknom.“

„Aj tak tu bude smrad.“

„To ti vadí smrad v tomto črepe?“

„Hej. Vadí.“

„Áaaaach. Veď ti hovorím, že to budem vyfukovať von oknom. Neboj sa. Nebudeš mať v tomto Rolls Royci ani trochu smradu.“

Boris čosi zahundre a zaradí vyššiu rýchlosť. Pražo si spokojne odfukuje z okna.

„Ale je riadny hic vonka. Aj keď je noc,“ zamyslí sa Pražo.
„Veď sa potím v tej mikine jak hovado,“ postáva sa Feľo.
„Bojíte sa?“ oprie sa lakťami o Feľovo a Borisovo sedadlo. Vyfrkne špak a usmeje sa na nich.
„Ale čoby som sa bál. Pohodka,“ vraví Feľo. Tón jeho hlasu však taký sebaistý nie je.
„Šak jasné,“ dodá Boris a preglgne.
„Ále, netárajte. Určite sa aspoň trochu bojíte. Ja sa trochu bojím. Priznám sa. To je úplne normálne.“
„Á, tak možno trochu,“ prizná Feľo, „ale veď už som robil nejaké kšefty. Neni som nejaký zelenáč.“
„To nie. Ale takéto niečo robíš prvý raz.“
„To hej,“ preglgne aj Feľo.
„Ale pohodička. Jasné, nič to nie je,“ vraví Pražo, keď na svojich partákoch vidí ich neistotu, „dáme to v pohode. Nie je sa čoho báť. Všetko je dokonale premyslené.“
Tľapne ich po pleciach, aby im dodal odvahy.
„Už to za chvíľu bude,“ oznamuje Boris.
„Dobre. Poviem ti, kedy zastavíš,“ hovorí Pražo a pozorne sleduje cestu a krajinu.
„Tu, tu zastav!“ zvyšuje hlas.
Škodovka zastavuje.
„Zhasni svetlá,“ vraví Pražo vychádzajúc z auta.
„Teraz dáme dole ešpézetky. Máš tu niekde skrutkovač?“ pýta sa Borisa.
„Mal by tu niekde byť,“ hovorí Boris a otvára kufor.
„Nič nevidím, zasviet’ mi tu mobilom,“ prikazuje Feľovi. Po chvíli prehrabávania vytáhuje skrutkovač.
„Mal by to byť tento,“ ukazuje skrutkovač Pražovi a zamieri k prednej ešpézetke.
„Tak nie je to ten,“ vracia sa späť, „treba menší.“
Znova sa hrabe v kufri.
„Posviet’ mi mobilom,“ vraví Boris svojmu bratovi, keď sa druhýkrát skláňa k ešpézetke.
„Do riti, treba mi šťat,“ kníše sa Feľo, „tu máš“, podáva mobil Pražovi. Ten sa zohýna aj s mobilom k ešpézetke. Boris skrutkuje. Sníma ešpézetku a hádže ju do auta. Skrutky si strká do vrečka. Teraz ešte zadná. Prvá skrutka zadnej ešpézetky ide ľahko, druhá už nie.
„Kurva, nejaké je to zapečené,“ kmáše skrutkovačom Boris, „je to zhrdzavené či čo.“
„Tak už to máš?“ poháňa ho Pražo.
„Nejde to do piče,“ je nervózny Boris a kýve ešpézetkou.
„Nemôžeme tu stáť tak dlho,“ súri ho Pražo.
„Piči a čo to mám odjebať, či čo?“ ziape Boris.
„Ticho buď ty kokot!“ šepká Pražo.
„Môžem jebať takú robotu,“ je spotený Boris.
„Tak máte to?“ vracia sa z malej potreby Feľo.
„Nemám to do piči! Nejde to!“
„Tak sa vyser na to. Odjeb to, nemáme čas,“ vraví Pražo.
„A jak to dám potom späť čo?“
„Už to nejako dáš, len už pod.“
„Tebe sa to hovorí, keď to neni tvoje auto. Ja budem mať problémy, nie ty!“
Pražo sa chytá za hlavu.
„Ja to môžem jebať!“ kľaje Boris a vytrhne ešpézetku.
„Kurva piča vyjebaná!“ hádže ešpézetku do auta.
„Ti vravím buď ticho ty kokot!“ syčí naňho Pražo. Všetci traja sadajú do auta. Boris našartuje a zaflekuje.
„Som ti povedal, že musíme ísť do dediny pomaly!“ huláka naňho Pražo.

„Veď hej, hej do piči,“ spomalí Boris.

„Ukludni sa Boris,“ čo najpokojenejšie mu vraví Pražo, „nebudeš sa nervovať kvôli takej pičovine. Teraz musíme mať všetci chladné hlavy.“

„Ja som kľudný,“ vraví Boris a jeho ksicht pomaly stráca červený odtieň.

„Dobre. Teraz pomaly dvacinou zídeme do dediny. Vidíš na cestu?“ pýta sa Pražo Borisa.

„Hej, vidím.“

„To je dobre. Teraz pôjdeme z kopca takže vypni motor a spustíme sa na voľnobeh. Zastavíš pred potravinami. Ja s Feľom pôjdeme dnu a ty budeš pri aute. Keby niekto išiel, dáš nám vedieť. Nebudeš ziapať, ale čo najtichšie nám dáš vedieť, že niekto ide. Jasný?“

„Hej.“

„Dobre. Môžeme ísť na to.“

Škodovka zastaví pred potravinami. Všetci traja z nej vystúpia. Srdce im búši ako hrom. V hlavách hukot vodopádu. Boris ostáva pri aute. Feľo s Pražom berú krabice a potrebné inštrumenty.

„Prestrihni to tými kliešťami,“ šepká Pražo Feľovi a ukazuje na kladku. Feľo trasúcimi sa rukami skúša prestrihnúť kladku. Nie je to také ľahké, ako si myslel. Morduje sa, fučí. Kladka povoluje. Pražo otvára mreže a vyťahuje šperhák. Vopchá ho medzi dvere a zárubňu. Ťahá k sebe. Ťahá, ťahá – nič. Skúša ešte raz. Plech sa začína ohýbať, no stále je to málo. Skúša znova. Treští oči, ide prasknúť. Šperhák sa mu vyšmykne a s dunivým cinkotom padá na zem. V totálnom tichu dediny je to hrozitánsky zvuk. Aspoň pre troch zúčastnených. Praža a Feľa obleje studený pot. Zbystří aj Boris. Všetci traja pár sekúnd nepohnute stoja. Pražo precitne a dvíha šperhák. Trasú sa mu ruky ako človeku v najvyššom štádiu Parkinsonovej choroby. Dostáva šperhák späť medzi dvere a zárubňu. Všetci vyšpičkovaní v maximálnom napätí.

„Do piči poďte preč!“ zvriskne priduseným hlasom Boris. Vhupne do auta, zapne svetlá a pokúša sa naštartovať.

„Čo je? Čo sa stalo?“ nechápe Pražo. Prekvapený je aj Feľo.

„Poďte preč! Niekto ide!“ kričí z okna do hrobového ticha Boris. Pražovi vypadne šperhák. Hneď ho však schmatne a spolu s Feľom šprintujú k autu.

„Do piče, krabice,“ otočí sa späť a srnčím skokom ich berie. V sekunde sú všetci v aute.

„Kde si to videl?“ kričí Pražo.

„Čo?“ pýta sa Boris stále skúšajúci naštartovať.

„Že niekto ide.“

„No tam! Nevidíš?!“ ukazuje Boris naľavo. Pražo sa pozrie tým smerom a vidí v tme akési približujúce sa obrysy. Je to však nejaké malé. Konečne naskočí motor a stará škodovka sa s rachotom odpichne z miesta. Akurát vtedy k autu dobieha veľký bernardín.

„Šak to je pes ty kokot!“ vreští nepríčetne Pražo.

„Jaký pes?“ nechápe Boris a pikuje cez dedinu osemdesiatkou.

„To čo si videl prichádzať bol pes, chápeš!“

„Jaký pes?“ opakuje v tranze Boris.

„Bol to pes,“ potvrdzuje Pražove slová Feľo, „tiež som ho videl.“

„Ja to môžem jebať do piči kurva s takýmito kokotmi!“ pení Pražo.

„Fakt to bol pes,“ spamätáva sa Boris, „ale tak nebud’ na mňa najebaný. Si vravel, že keď niekto pôjde, tak mám zavolať.“

„Ale nie keď pôjde pes!“

„A jak som mal v tej tme vedieť čo to je? Videl som, že sa čosi približuje, tak som kričal. No aj keby som vedel, že to je pes, tak som mal kľudne stáť pri aute nech ma dotrhá?“

„Dobre, dobre,“ ukludňuje sa Pražo, „nie je to tvoja chyba. Jasný. Mohol nás dotrhať. Máš pravdu.“

„Tak vidíš.“

„Ale ma sere, že sa to muselo takto dojsť.“

„Myslíš, že mňa nie?“
„Piči, kurva, piči!“ trieska Pražo rukou o dvere.
„Riadne sa to dojebalo,“ pridáva sa Feľo.
„No nič. Zajtra to skúsime znova,“ vraví Pražo.
„Čooo?“ dvojhlasne vyvaľujú oči obaja bratia.
„Ale nie už v D... To je jasné. Tu sme už narobili kopu rámusu. A ostali po nás polovypáčené dvere. Môžeme to skúsiť napríklad v M...“
„Ty fakt chceš ísť ešte raz do toho?“ nechápe Boris.
„No jasné. Ty nie?“
„To teda nie. Ja na toto už nemám nervy. Dnes mi akurát tak stačilo.“
„To sa chceš na to vyjebať? Hneď po prvom neúspechu?“
Boris kýve hlavou a ironicky sa usmieva.
„A ty Feľo?“ otočí sa k Borisovmu bratovi.
„Ja na to už jebem. Ani nápad. Mám dosť.“
„To ste takí poserovia? Ukáže sa jeden pes a už ste dosratí.“
„Nie sme poserovia,“ zvažnie Boris, „pozor na hubu. Ale toto neni pre nás, chápeš?“
„To je v piči toto,“ zvezie sa Pražo do sedadla a nechápavo sa usmieva, „to som si mohol myslieť.“
Zvyšok cesty ubehne v mlčaní. Pred Pražovým barákom auto zastaví. Vystúpi z neho Pražo aj so svojimi krabicami.
„Ináč. Zabudol si si dať ešpézetky,“ povie ešte Borisovi.
„Doma si to spravím,“ odvrkne Boris a škodovky niet.
Pražo vykráča nahor. Zvalí sa do perín, ale je to noc bez spánku.
Na druhý deň volá Borisovi, aj Feľovi. Skúša ich ešte presvedčiť. Neúspešne. Premýšľa, koho by mohol na tento kšeft zlanárit'. Nič. Muchovci boli na túto prácu najvhodnejší kandidáti.

3. kapitola – Hubert doma

Sparno. A dusno. Na oblohe ani obláčika. Banská Bystrica sa opaľuje v záplave slnečných lúčov. Na jej rozpálených strechách by sa upiekla nejedna čierna mačka. Z Huberta sa lejú riavy potu. Najradšej by aj po ulici chodil hore bez. Spotené čelo utiera spotenou rukou. Odomyká vchodové dvere. Fučiac vybieha na prvé poschodie, kde býva. Vo dverách narazí na mamu, ktorá práve prechádza chodbou.

„Ty si už doma?“ pýta sa jej.

„Hej, len pred piatimi minútami som prišla,“ vraví mama vstupujúc do kuchyne, „tak za dvadsať minút bude obed.“

„To je dobre, ja sa akurát za ten čas osprchujem.“

Vojde do kuchyne a pozerá na hodiny. 14:15. Zamieri do detskej izby, ktorú obýva aj vo veku dvadsaťtri rokov.

„Čau,“ pozdraví, keď vstúpi dovnútra.

„Čau,“ hlesne jeho šestnásťročný brat Andrej.

„Čo to hráš?“ spytuje sa ho Hubert.

„Nevidiš? Kantera,“ nedbalo odpovie Andrej zaujatý hrou a nalepený na monitore. Hubert chvíľu sleduje jeho počínanie.

„Zahráme si proti sebe?“ pýta sa Andrej.

„Vieš, že ja takéto hry nehrávam. Ani to neviem hrať. Hral som to možno dvakrát v živote.“

„Tak enháelku.“

„Enháelku by sme si mohli zahrať,“ súhlasí s návrhom svojho brata Hubert, „len sa osprchujem a čosi zjem.“

„Oka,“ precedí pomedzi zuby Andrej a dá dole ďalšieho maníka.

Hubert vchádza do kúpeľne. Zhadzuje zo seba prepotené šatstvo. Vstupuje do sprchového kúta a necháva na seba pôsobiť blahodarnú tekutinu. Natrie sa sprchovým gélom a vzápätí ho zo seba dôkladne zmyje. Poutiera sa a oblieka si iba slipy. Aspoň doma chce byť bez oblečenia, keď na ulici sa musí potiť ako somár v kufri. Znovuzrodený po sprche si sadá v kuchyni za stôl. Mama pred neho kladie šampiňónovú polievku.

„Ešte je to horúce, ešte chvíľu počkaj,“ upozorňuje ho, keď sa Hubert chystá vložiť plnú lyžicu do úst. Preto chvíľu bezmyšlienkovite mieša polievku.

„Už asi bude dobrá,“ hovorí mu po troch minútach mama. Hubert začne jesť.

„Nejaké veľké sú tie šampiňóny,“ podotkne Hubert.

„Akurát to tak teraz vyšlo. Raz sú menšie, raz sú väčšie. To človek neovplyvní. A tieto boli navyše v akcii.“

Keď doje polievku, mama prinesie sebe aj jemu špagety.

„A ako si dnes dopadol na úrade práce?“ pýta sa Huberta potom, čo vcucne devätnástu špagetu.

„Furt je to to isté. Nič. A ty si sa ako dnes mala?“

„Dobre,“ odvetí Hubertova mama a pokračuje dvadsiatou a dvadsiatou prvou špagetou.

„Dnes som stretol Imra Nováka na úrade práce,“ vraví Hubert.

„Imra Nováka?“

„To je syn starej Novákovej. Tej z Radvane. Nevieš?“

„Jáj, ahá. Už viem. Čo jej muž robil s otcom... Jolana sa volá, sa mi zdá. Ten Imro robil v Smrečine, nie?“

„No.“

„A vyhodili ho, či čo?“

„Si predstav.“

„Hm,“ krúti hlavou Hubertova mama.

Syn sa napije minerálky a postaví sa od stola.
„Bolo to dobré. Ďakujem,“ vraví mama.
„A tebe nie je zima?“ pýta sa Huberta, keď vidí, že sa producíruje iba v slipoch.
„Leje sa zo mňa, tak mi je horúco.“
Zarachotí hrom. Hubertom aj jeho mamou mykne.
„Joj do riti jak som sa zľakla.“
„Ja tiež.“
„Čo to má byť?“
„Asi búrka z tepla,“ pozerá Hubert z okna.
„Tak vyťahni zo zástrčky televízor,“ volá za ním mama.
Hubert poslúchne.
Rozprší sa. Veľké ťažké kvapky. Hubert si oblieka kraťasy a tričko. Andrej stále hrá Counter strike. Jeho brat si sadá na posteľ.
„Už to bude. Sekundu,“ vraví Andrej a so zápalom hrá ďalej. Hubert si líha a zívne.
„A nestrelí ti do toho blesk?“ pýta sa Hubert, keď počuje v diaľke hromobitie.
„Veď mám notebook,“ pľasne sa Andrej po čele.
„Á, jasné,“ zahanbí sa trochu Hubert.
„Do piče!“ zvriskne po piatich minútach Andrej po tom, čo dali dole pre zmenu jeho. Hneď sa zháči a pozrie sa za seba. Dúfa, že to mama nepočula. Na nadávanie je háklivá. Dokonca aj u dvadsaťročného Huberta.
„Dobre. Ideme na to,“ vypína Andrej Counter strike a zapína NHL.
„Tu máš,“ podáva Hubertovi joystick.
„Ja na tom neviem hrať,“ odsúva ho Hubert.
„Ani ja. Jeden zápas zahráš na ňom ty a druhý ja.“
Hubert teda predsa len berie do rúk joystick. Pýta sa Andreja na ovládanie. Ten mu to vysvetlí.
„Aký chceš tím?“ pýta sa Andrej.
„Slovensko.“
„Smola. Slovensko mám ja.“
„Tak Kanadu.“
„Koľko mám dať minút?“
„Čo najmenej.“
„Dobre. Dám päť minút na tretinu.“
Začne zápas. Úvodné buly. Andrej Huberta v prvej tretine rozbije 4 : 0. Hubertovi chvíľu trvá, kým si zvykne na joystick. V druhej tretine dostane iba dva góly. V poslednej tretine len jeden a dokonca zaznamenáva v päťdesiatej deviatej minúte čestný úspech v hre piatich proti trom.
„Na tom sa nedá hrať,“ podáva Hubert Andrejovi joystick.
„Ale dá. Veď v poslednej tretine ti to celkom išlo. Aj gól si dal.“
„Teraz dáme odvetu. Nemáš šancu,“ hotuje sa Hubert.
Menia si miesta. Hubert si sadá za počítač a Andrej za joystick.
„Hráme za rovnaké mužstvá?“ pýta sa Andrej.
„Jasné.“
„Tak počkaj, toto tu musím pomeniť,“ nahne sa Andrej k počítaču.
Všetko je pripravené. Zápas môže začať. Je to veľmi vyrovnané, na rozdiel od predchádzajúceho. Zdeno Chára od modrej zavesí do vinkla. Hubert znova prehráva. Čoskoro však remizuje a dokonca sa ujíma vedenia. Andrej však vyrovnáva. Takto je to celý zápas. Raz vyhráva jeden, raz druhý. Hubert v závere zápasu vyhráva 6 : 5. Nazdáva sa, že už to vyhrá, ale mylí sa. Andrej dvadsať sekúnd pred koncom odvolá brankára a vyplatí sa mu to.

6 : 6. V predĺžení gól nepadne a tak nasledujú samostatné nájazdy. Nakoniec sa z víťazstva predsa len teší Hubert.

„Yes. Áno. Je to tam!“ má radosť ako malý chlapec Hubert.

„Ale vyhral si až po samostatných nájazdoch.“

„Výhra je výhra. História sa nebude pýtať. História pozná len víťazov a porazených. Na zápasy je to jedna jedna.“

„Len tak tak.“

„A vravel si, že ani tebe to nejde na joysticku. Videl som, ako ti to nejde.“

„Sám som prekvapený, že mi to tak ide. Vážne. Ja na ňom skoro vôbec nehrávam.“

„Poznáme, poznáme. Ty špekulant,“ postrapatí usmievajúci sa Hubert vlasy svojho brata. Odplúži sa z miestnosti.

„Máš dnes niečo na práci?“ pýta sa Huberta mama.

„Nie, nemám nič. Prečo?“

„Tak by si mi mohol urobiť ten botník.“

„Á, skoro by som zabudol. Jasné, môžem.“

„V pivnici už máš pripravené dosky, nie?“

„Hej, hej. Idem pre ne.“

Berie kľúče a niekoľkými skokmi sa dostáva do pivnice. Vezme pod pazuchu dosky a kráča hore. Skladá ich v predsieni. Vracia sa späť pre klince. Z prepravky ich za hrst' vyberie. Vezme so sebou aj kladivko. V predsieni to všetko položí k doskám. Pustí sa do práce. Ide mu od ruky. Zručne a rýchlo pribíja dosky do požadovaného tvaru. Iný by potreboval k tomu pomoc ďalšieho človeka. Hubert je však šikovný a úplne bez pomoci sám zhotoví za pár minút botník. Postaví sa bokom a díva sa so zadosťučinením na dielo svojich rúk.

„Rovno ho aj namorím,“ hovorí mame.

„To už máš hotové? Tak rýchlo?“

„Že váhaš,“ usmeje sa Hubert.

„Ty si šikovník. Môžeš to aj namoriť, keď sa ti chce. Ale rob to v pivnici, aby tu nebol z toho smrad.“

„V poriadku.“

Hubert berie botník a odchádza s ním do pivnice. Chvíľu mu trvá, kým nájde štetec a moridlo. Otvorí ho. Je tam len na dne. Na natretie botníka však bude stačiť. Najskôr však musí namočiť stvrdnutý štetec do riedidla 6006. Po chvíli ho vyberá a začne natierať. Uvedomí si, že mu bude moridlo kvapkať na podlahu. Vybehne preto do bytu pre staré noviny a podloží ich pod botník. Pustí sa do natierania. Trvá mu to síce dlhšie ako samotná výroba botníka, ale aj tak ho má raz-dva natretý. Moridlo vyšlo úplne presne. Nezostal ani kúsok. Vezme prázdnu plechovku a riedidlo. Plechovku odhadzuje do koša a riedidlom si zmýva z rúk farbu. Potom si ich umyje ešte mydlom.

„Už je to hotové,“ oznamuje mame, „pod' sa pozrieť.“

„Výborne. A nie sú nikde fľaky,“ pozitívne hodnotí mama Hubertovu prácu.

„Počkáme, kým obschne a zajtra ho môžeme používať.“

„Dobre. Ďakujem. Ty si šikovný chlapec,“ usmieva sa mama a bozká Huberta na líco.

„Mám ešte niečo urobiť?“

„Nie, to je všetko.“

„Dnes naozaj nemám čo robiť, tak sa ťa pýtam.“

„Keď tak veľmi chceš niečo robiť, môžeš ešte ošúpať a nakrájať zemiaky do polievky.“

„A koľko?“

„Daj štyri. Alebo nie, päť. Keď sú väčšie tak štyri, a keď sú menšie tak päť.“

„Ehm.“

Hubert berie päť zemiakov a kráča spolu s mamou do bytu.

V kuchyni zapína rádio. Preladuje, až kým nenatrafí na svoju obľúbenú stanicu. Rádio FM. Sadá si ku košu a šúpe škrabkou zemiaky. Keď ich má ošúpané, krája ich na malé kocky do hrnca s vodou. Akurát, keď sa chystá do kúpeľne umyť si ruky, prichádza domov starý Oravec.

Práve vďaka nemu sa Hubert volá tak, ako sa volá. Oravcovci sa nevedeli rozhodnúť, aké meno dajú svojmu prvorodenému potomkovi. Padali rôzne návrhy, všetky však boli v konečnom dôsledku zamietnuté. Keď sa narodil, stále nemali meno. Sestričke v nemocnici povedali, nech ešte počká, kým si to premyslia. Oravec hneď po narodení syna išiel samozrejme takúto udalosť s kamarátmi zapíť. Keď už bol riadne pod parou, jeho zrak padol na šampanské Hubert a hneď mal jasno v mene pre syna. Nabehol do nemocnice a každému koho stretol, rozprával, aké meno dá svojmu synovi. Nakoniec sa dostal až ku kompetentnej osobe, ešte predtým však musel mať súhlas od svojej manželky. Tá keď videla v akom stave je jej manžel, nemala veľa možností namietat'. A tak prvorodený syn Oravcovcov dostal meno Hubert podľa známeho perlivého moku.

„To bol zasa deň,“ vrúti sa na chodbičku starý Oravec ako veľká voda, „ešte že som chytil trolejbus. To by som nestihol začiatok zápasu. Do piče aj s dažďom. Muselo ma to zastihnúť akurát teraz, keď nemám dáždňik.“

„A s kým hráme?“ pýta sa Hubert.

„S Chorvátskom,“ dychčí otec a strháva zo seba prepotenú a zároveň premočenú košeľu.

„Jáj toto. Veď to je iba priateľský.“

„No a čo. Chcem to vidieť.“

„Ahoj oci,“ vychádza z izby Andrej. Na chodbičke sa zjaví aj jeho žena a tiež svojho muža pozdraví.

„Nazdar,“ hlesne on a ide sa do kúpeľne ovlažiť. Hneď na to zamieri do kuchyne a vyberá z chladničky dva urpinery.

Hrmenie ustáva. Stále však silno prší.

„Dáš si aj ty pivo?“ kričí na Huberta.

„Jedno si dám.“

Vyberie teda dvom urpinerom tretieho kamaráta a do zubov schmatne otvárač. V obývačke to všetko položí na konferenčný stolík. Zapína televízor. Nejde.

„Čo je s tým?“ kričí do chodby.

„Bola búrka, tak som ho vypol zo zástrčky,“ prichádza Hubert a zapája televízor do zásuvky. Na druhý pokus starý Oravec zapína Oravu.

Práve predstavujú zostavy oboch tímov. Hubert aj jeho otec si sadajú pred televízor. Pridáva sa k nim Andrej. Vzápätí však odchádza a vracia sa s čipsami. Ponúka otca aj brata.

Odpísaný úvod zápasu. Loptu má Slovensko. Vyráža dopredu a hneď z prvej akcie skóruje. Mužská časť Oravcovskej rodiny prejavuje určitú radosť. Rev privolá do obývačky mamu Oravcovú.

„Zasa futbal,“ pokýve hlavou, keď pozrie na obrazovku. Sadá si do kresla a chvíľu bezmyšlienkovite hľadá na televízor.

„Ako dlho to ešte bude?“ pýta sa.

„Veď len teraz to začalo,“ zaujíma obranný postoj jej manžel, „chceš hádam pozerat' niečo iné?“

„Nič nechcem pozerat'. Len sa pýtam, ako dlho to bude. Kedy bude prestávka, alebo také niečo?“

„Prestávka bude za štyridsať minút.“

„Tak za štyridsať minút prídte na večeru.“

„Áno,“ pritaká starý Oravec a odľahne mu, že nemusí prepínať na iný program. Manželka sa vytratí do kuchyne.

„Jebnuto to kopol, to bolo jak turecká šabl'a krivé!“ kričí starý Oravec po nevydarenom centri slovenského tímu. Väčšinu zápasu však bude môcť byť s hrou mužstva v modrých dresoch spokojný.

Slováci sa trpezlivou hrou na dlhší čas usádzajú v súperovej šestnástke a viackrát pohrozia gólovou príležitosťou. Ako blesk z jasného neba však prichádza chorvátsky brejk a hráč s dvojkrížom na hrudi je nútený zatiahnuť záchrannú brzdu. Výsledkom je červená karta a penalta. Rozhodca je nekompromisný. Oravcovci s napätím sledujú ako si Chorvát stavia loptu na biely bod.

„Nedá. Sto percent. Môžem sa stavať o čo chcete, že nedá,“ vraví otec. Synovia sú ticho. Chorvát kope a... slovenský brankár jeho strelu vyráža.

„Dobre, dobre,“ zatína päšť starý Oravec, „vidíte? Čo som vravel.“

Slovákov tento okamih povzbudí a svojou ofenzívnou hrou dostávajú Chorvátov pod tlak. Ten prináša svoje ovocie a na konci polčasu hráči v modrom vyhrávajú už o dva góly. Príbytok Oravcovcov sa opäť otrasie v základoch. Tury v byte. Mama Oravcová opäť prichádza do obývačky.

„Presne som vedela, že sme dali gól,“ usmieva sa, „kedy bude prestávka?“

„Už je,“ hovorí jej manžel po hvizde rozhodcu.

„Tak poďte večerať.“

Chlapi sa nahnú do kuchyne ako stádo byvolov, aby nezmeškali začiatok druhého polčasu. Všetci sú ticho. Chvatne hádžu jedlo do seba, aby to stihli. Podchvíľou striedavo sledujú čas na nástenných hodinách.

„Len kľudne, kľudne,“ smeje sa mama Oravcová, „veď máte čas.“

„Nemáme,“ odvetí Andrej a hltá ďalšie sústo.

Po konzumácii trielia chlapi späť do obývačky. Mama Oravcová sa iba smeje. Otec Oravec sa napije piva a hlasno odgrgne.

Začína druhý polčas. Hra sa vyrovnáva. Prelieva sa z jednej strany na druhú. Asi desať minút sú lepším tímom Chorváti. V druhom polčase je už dosť hluchých miest a dlhej medzihry. Je zrejmé, že ide len o priateľský zápas. Slováci kopú roh a lopta sa dostáva do skrumáže tiel v šestnástke. Zrazu z ničoho nič gól. Pomerne náhodný. Slovensko teda vyhráva už o tri góly.

„Ten brankár tam je, jak keby chytal ryby vo vode,“ smeje sa starý Oravec pri pohľade na nepodarený zákrok chorvátskeho gólmána.

Chorváti majú ešte akú takú snahu urobiť niečo s výsledkom. S pribúdajúcim časom je však úplne jasné, že stretnutie sa len dohráva. Rozhodca preto nič nenadstavuje a ukončuje zápas v deväťdesiatej minúte.

„Výborne. Výborne sme hrali,“ teší sa otec Oravec a dopíja zvyšok druhej fľaše.

„Len aby sme tak hrali aj v kvalifikácii,“ vraví pochybovačne Hubert.

„Majú formu. Bude dobre.“

„No, uvidíme.“

„Veď aj kvalifikáciu majú rozbehnutú perfektne, takže nie je sa čoho báť.“

Andrej s Hubertom opustia obývačku. Ostane v nej iba ich otec. Hubert len povzdychne nad kvalitou programu na ktorý jeho otec práve prepol. Andrej sa vydá, ako inak, k počítaču. Hubert na balkón. Je po daždi. Príjemný svieži vzduch. Radosť pre pľúca. Zapozerá sa do diaľav. Sleduje západ slnka. Banská Bystrica pomaly tmavne. Šero. Po chvíli zamieri do kúpeľne umyť sa a odtiaľ rovno do detskej izby. Andrej je zažratý do hry. Hudba reve na plné gule.

„Daj si to na slúchadlá, prosím ťa,“ hovorí mu Hubert.

Andrej poslúchne. Hubert sa zvalí na posteľ a vezme do rúk rozčítanú knihu. Posledný Hiraxov román. Hlbavý Hubert má rád jeho filozofický štýl s dávkou nadsázky. Na jeden šup zhltnie niekoľko desiatok strán.

„Konči už, zajtra vstávaš do školy,“ kričí na brata. Nereaguje. Poklepe mu preto po ramene.

„Čo je?“ otočí sa Andrej.

„Že už konči.“

„Hej, hej. Za chvíľu.“

Za chvíľu skutočne vypne počítač. Skočí ešte do kúpeľne a už leží v posteli. Takisto aj Hubert. Zavrie oči a premieta si v hlave, čo všetko dnes zažil. Ďalší deň za ním. Rovnaký ako milióny predtým.

4. kapitola – Pražov nápad za milión

Pražo sedí sklúčene v útrobach svojho bytu. Hnev nad nevydarenou akciou sa miesi so strachom z neistej budúcnosti. Súrne potrebuje prachy. Nezaplatil nájomné už tri mesiace v rade. A k tomu ešte ďalšie dlhy. A on nemá ani fuka. Pritom táto akcia vyzerala tak sľubne. Keby vyšla táto prvá, Muchovci by išli aj do ďalších. Na tých potravinách mohli zarobiť pekný balík. Ale nie. Muselo sa to totálne posrať. On by kludne do toho išiel znova. Len tí Muchovci sú dosratí jak nejaké ženy. Všetci sú dosratí. V dnešnej dobe nikto nemá gule. Každý sa drie vo fabrike za minimálnu mzdu. A pritom stačí tak málo. Kúsok odvahy. Bože, prečo musím bojovať s obmedzenosťou ľudí...

Vstane z postele a oprie sa o parapetnú dosku. Ále, serem na to všetko, kývne rukou. S minulosťou nič nenarobím. Čo bolo, bolo. Dost' bolo lamentovania. Musím rozmýšľať nad budúcnosťou, to dá rozum.

Prechádza sa z jedného konca izby na druhý. Pokúša sa na niečo prísť. Jeho myseľ je však akoby obostretá nepriehľadnou tmou. Ako prísť k peniazom, ako prísť k peniazom. Stále však ostáva len pri tejto jednej vete. Nie a nie ho to pustiť ďalej. Nie, takto to nepôjde. Musí sa ísť von prevetrať. Utriediť si myšlienky. Prezlečie sa z pyžama v ktorom bol až do tejto popoludňajšej hodiny.

Míňa ulice jednu za druhou. Raz spomalí, inokedy zasa zrýchli, podľa toku svojich myšlienok. Na námestí si sadne pod pamätníkom a zapáli si cigaretu. Nakloní sa k slnku a zavrie oči. Cíti, ako z neho opadáva stres. Kludnejší a vyrovnanejší sa dostáva znova do spleti uličiek. Klbko myšlienok sa začína pomaly rozmotávať. Pozná už myšlienku A a myšlienku B. Ostáva len zistiť dráhu medzi nimi. Ešte treba posledný impulz. Znamenie. Čaká na znamenie. Krok sa zrýchľuje. Tep detto. Zastaví. Oči sa mu zalesknú a zrenice rozšíria.

„Mám to!“ vykrikuje Pražo nedbajúc, že sa nachádza na ulici plnej ľudí.

Tým impulzom, tým znamením je tabuľa s nápisom „Výroba kľúčov.“ Keď ju zazrel, hneď vedel, čo robiť. Už vie, ako prísť k peniazom. Ľahko a rýchlo. A samozrejme bez väčšej námahy. Pritom je to také jednoduché. Tlapne sa po čele a usmeje sa, že nikto na to neprišiel skôr.

Bude vykrádať domy. A byty. Ale nie nejakým vypáčováním dverí a zámkov. Nie je žiadny vlamač. Kludne si otvorí dvere vlastným kľúčom. Ako doma. A zoberie si čo len bude chcieť. A odkiaľ vezme kľúč? Celkom jednoducho. Otvorí si prevádzku na Výrobu kľúčov. Ľudia si uňho budú dávať robiť kópie svojich kľúčov. On vyhotoví jednu kópiu pre nich a jednu tajne pre seba. Potom bude sledovať, kde dotýčaný býva. Bude už úplne jednoduché prísť a odomknúť si. Paráda.

Pražo sa otáča a odchádza od Výroby kľúčov. Musí si to celé dokonale do detailov premyslieť. Prichádza k záveru, že do toho určite nemôže ísť sám. Najlepšie bude, ak budú traja. Ako prví mu na myseľ prídu Muchovci. Túto možnosť hneď zavrhne. Serem už na nich, povie si v duchu. Rozmýšľa nad ďalšími menami. Musí ísť o spoľahlivých ľudí, lebo toto tu už nie je len tak hocijaká vlamačka. Najlepšie by bolo, keby sa rozumeli do výroby kľúčov. Aspoň trochu. Svitne mu, že predsa Morda robil nejaký čas vo Výrobe kľúčov. Iba sa však nad tým pousmeje. Morda to je čistý psychopat. To by sme skončili skôr, ako by sme vôbec stihli začať. Pražo loví v pamäti. Kto by ešte z jeho kamarátov mohol mať niečo spoločné s kľúčami... Zvončo! Ten sa predsa vyučil za zámočníka!

Zvončo sa vracia z práce. Znova ten jeho znechutený výraz tváre ako toľkokrát predtým. Chlapík stojaci pred jeho vchodom mu je akýsi povedomý. Ále, čo to! Známa tvár!

„Nazdar!“ zdraví mu už z diaľky Pražo.

„Čo ty tu?“ podáva mu ruku Zvončo. Úsmevy od ucha k uchu.

„Ále, povedal som si, že trochu pozriem starého kamaráta.“
„Teba som nevidel, ani nepamätám.“
„To teda hej.“
„Tak poď dnu, nebudeme tu stáť,“ povie Zvončo a Pražo prisvedčí.
Nastúpia do výťahu. Zvončo stlačí gombík číslo štyri.
„Ako ide život?“ pýta sa Pražo.
„Dá sa.“
„Stále robíš v tej firme na okná?“
„Hej. Stále.“
Výťah zastaví. Vystúpia a Zvončo vyberá kľúče. Odomyká a vchádzajú do bytu.
„Máš to tu celkom pekné,“ obzerá sa Pražo.
„Dik. Snažím sa.“
„U teba som tuším ešte nebol.“
Zvončo otvára chladničku a vyberá odtiaľ dve pivá. Jedno podáva Pražovi. Sadajú si do dvoch protiahlych kresiel.
„Včera som zažil niečo neskutočné vo vlaku,“ spomenie si na včerajšiu príhodu Zvončo, „to bol masaker, ti poviem. Takí ľudia... Raz keď bude čas, tak ti tú príhodu celú vyrozprávam, lebo to je fakt na dlho.“
Pražo sa uchechtne a odpije z piva.
„A kde si to bol?“
„U babky. Už dlho som u nej nebol. Mal som teraz dovolenku, tak som ku nej skočil. Nechcel som tú návštevu viac odkladať.“
„Jasné.“
„A tebe ako sa darí?“ pýta sa Zvončo.
„Celkom dobre.“
„Robíš niekde?“
„Ja a robiť?“ srdečne sa zasmieje Pražo.
„Že sa vôbec pýtam,“ usmeje sa Zvončo.
Znova si odpijú z tmavohnedých fliaš.
„A čo ženy?“ pýta sa ďalej Zvončo.
„Ženy boli, sú a budú,“ vraví Pražo.
„Takže teraz asi nič.“
„Ále. Asi pred týždňom ma jedna nechala. Riadne som sa ožral a všetko bolo v poriadku. A ty si ako na tom so ženami?“
„Kurvy boli, sú a budú,“ rehoce sa Zvončo. Pražo s ním.
„Ja na to nemám nervy žiť so ženou,“ pokračuje Zvončo, „ťahá to z teba len peniaze a furt ťa to len vytáča. Ja som mal dva trojročné vzťahy a už mi stačilo. Keď mám plné vajcá, mám kopy kamarátok, ktoré mi rady pomôžu. Dlhodobú frajerku však už nechcem.“
„So ženami sú furt len problémy,“ dáva Zvončovi za pravdu Pražo.
Chvíľu ticho. Pražo sa konečne odhodlá k tomu, prečo prišiel.
„Mal by som pre teba jeden kšeft.“
„O čo ide?“
Pražo rozpovie kamarátovi v skratke, čo je vo veci.
„A potrebujem niekoho, kto sa vyzná aspoň trochu vo výrobe kľúčov,“ uzatvára Pražo svoj výklad.
„A čo ja sa vyznám výrobe kľúčov, či čo?“
„Veď si sa vyučil za zámočníka, nie?“
„To hej.“
„Tak aspoň trochu by si sa tomu mohol rozumieť?“
„Trochu možno áno.“

„Tak čo na to povieš? Je to dobrý nápad?“
 „Je to blbosť ako voda v koši,“ schladí Pražov entuziazmus Zvončo.
 „Čo? Čože? A to už prečo?“ jachtá Pražo prekvapený kamarátovou nemilosrdne úprimnou odpoveďou.
 „So mnou nerátaj,“ krúti hlavou Zvončo.
 „Ale nemáš sa čoho báť. Do detailu to premyslíme a bude to úplne bezpečné.“
 „To mám akože kradnúť? Normálne seriózne kradnúť?“
 „A čo je na tom?“
 „Ja nie som žiadny zlodej. Žiadny kriminálnik. Ako ty si v pohode kamoš Pražo. Ale toto nie.“
 „Ale veď to ani nie je krádež. Iba také prilepšenie. Čo potom takí politici. Tí kradnú milióny a nikto im nič nemôže.“
 „Mňa nezaujímajú politici. Mňa zaujíma, aby som mal ja čisté svedomie.“
 „Ale choď s takými sračkami,“ kývne rukou Pražo.
 „Ja si nepotrebujem prilepšovať. Ja mám stále prácu, dostávam plat... (tu sa na chvíľu Zvončo zháči, lebo už dlhšiu dobu nedostal výplatu, ale pokračuje ďalej) a to mi úplne stačí.“
 „Áááách, zase tieto drísty o robote,“ prevráti Pražo zrak, „toto počúvam stále. Môj otec robil celý život v kameňolome najťažšiu robotu aká vôbec existuje a teraz je z neho zlomený človek. Takto ja dopadnúť nechcem. Teraz si zapamätaj vetu, ktorú ti poviem. Je to moje životné krédo. Človek, ktorý veľa pracuje, nemá čas na zarábanie.“
 Poslednú vetu Pražo dôrazne artikuluje, aby podčiarkol jej význam a aby zapôsobil na Zvonča. Ten je ticho. Nevie, čo na to povedať. Pražo je rád, že sa mu naňho skutočne podarilo zapôsobiť.
 „Asi máš pravdu,“ ozve sa Zvončo.
 „No vidíš,“ rozjasní sa Pražova tvár.
 „Ale ja neviem...“
 „Čo nevieš?“
 „Neviem. Musím si to uležať v hlave. Musím všetko dôkladne premyslieť. Nemôžeš na mňa tlačiť. Nemám to rád.“
 „Ale jasné, jasné. V klúde si to premysli. Ja ťa do ničoho netlačím,“ vraví Pražo a v duchu sa teší, že sa mu aspoň podarilo presvedčiť ho, aby o tom uvažoval. Už sa bál, že to bude ďalšie fiasko.
 „A to by sme do toho išli len my dvaja?“
 „Nie. Budeme na to traja.“
 „A kto bude tretí?“
 „Vyzerá to na Čongiho. Akurát sa za ním teraz chystám.“
 „Čongi? Kto je Čongi?“
 „Maroš Ďurica. Nevieš?“
 „Ahá. Už viem.“
 Pražo dopije zvyšok piva a položí fľašu na zem.
 „Tak ja už pôjdem.“
 „Ja si to poriadne rozmyslím,“ vraví Zvončo vo dverách, „a dám ti čo najskôr vedieť. Spôľahni sa.“
 „V pohode kamarát,“ usmeje sa Pražo a tľapne ho po pleci.

Ďalšou Pražovou zastávkou je Čongi. Díluje sklo a dosť často si ho aj dopraje, ale nie je žiadny feťák. Zatiaľ. Dlhé háro, čierne lenonky. Pohod'ák. Žije s rodičmi. Je jedináčik. Býva v radovej zástavbe.

Pražo zastaví a rozhliada sa. Nie je si istý v ktorom dome býva. Všetky sú si podobné ako vajce vajcu. Vie iba, že niekde v strede. Skúsi jeden dom. Ved' aj keď tam náhodou nebýva, aspoň sa naňho opýta. Zazvoní. Otvorí mu stará žena v natáčkach.

„Dobrý deň. Je doma Maroš?“

„Maroš? Tu nebýva žiadny Maroš.“

„Aha. Tak som sa pomýlil. Hľadám Maroša Ďuricu. Býva na tejto ulici, ale všetky domy sú rovnaké.“

„Ďurica býva tu vedľa,“ ukáže žena naľavo.

„Ehm. Ďakujem. Skoro som sa trafil.“

Zasa zvoní. Tentoraz už na správnej adrese.

„Dobrý. Prišiel som za Marošom.“

„Nie je doma,“ vraví mu blondína okolo päťdesiatky.

„A neviete kedy príde?“

„To neviem.“

„Ani kde išiel?“

„Nám nikdy nehovorí, kde ide.“

„Tak ďakujem. Dovi.“

Dvere sa zabuchnú. Pražo prekračuje pred domom. Nezostáva mu nič iné, ako čakať. Ale ako dlho? Po pätnástich minútach sa v okne pohne záves. Asi rozmýšľajú, či ho vpustiť dnu. Ale najskôr asi nie. Ľudia sa v dnešnej dobe boja. Len tak niekoho si do domu nepustia. A tak Pražo čaká ďalej. Z diaľky vidí prichádzať skupinku asi piatich ľudí. Keď sú bližšie, uvedomí si, že sú to Cigáni. Vyzerajú dosť nabrusene. Radšej odvracia zrak smerom k Čongiho domu. Prejdú okolo neho. Keď ich stratí z dohľadu, zjaví sa pred ním z ničoho nič asi pätnásťročný Cigán.

„Nemáš euro?“

„Čože?“ je prekvapený otázkou Pražo.

„Či nemáš euro.“

„Mám. A čo?“

„A dáš mi?“

„A na čo to chceš?“

„Potrebujem jedno euro.“

„Ale na čo.“

„Tak. Potrebujem.“

Pražo sa porozhliada. Ulica je ľudoprázdna. V diaľke vidno nejaké ľudské siluety.

„Hen ide tristo ľudí, tam sa opýtaj, to bude v pohode,“ ukazuje tým smerom Pražo.

Mladý Cigán sa tam pozrie. Vidí, že tu nič nedostane a tak odchádza.

Pražo krúti hlavou a smeje sa. Aspoň keby mal nejakú výhovorku. Že to chce na rožok, alebo také niečo. Ale nie. On to skrátka potrebuje. Ale dobre ho odľahčil. Táto epizódku mu skrátila čakanie. Ale len na chvíľu. Pražo stojí pred domom ďalej. Ubehne hodina. Dve. Bolia ho už nohy. Zatína zuby i päste. Serie už na všetko a sadá si na chodník. Netrepezlivo klepe prstami po asfalte. Obloha tmavne. Treba mu na záchod. Už to dlhšie nevydrží. Postaví sa a nervózne sa prechádza. Konečne prichádza Čongi.

„Áááách, chvalabohu. Čakám tu celú večnosť,“ uteká mu v ústrety Pražo.

„Nazdar,“ podáva mu ruku Čongi, „deje sa niečo? Mal som jeden kšeft, tak som nebol doma.“

„Ja mám tiež pre teba jeden kšeft. Ale teraz v prvom rade sa potrebujem vyšťat.“

„Jasné. Ta pod' dnu.“

Chalani vojdú dovnútra a Čongi ukazuje Pražovi, kde je záchod.

„Dík,“ povie Pražo a letí na hajzel. Takmer vrazí do Čongiho otca. Ten na neho vyjavene čumí.

„Á, dobrý,“ pozdraví Pražo a zmizne za dverami sociálneho zariadenia.

„To bol kto?“ pýta sa starý Ďurica syna.

„To je kamarát,“ odvetí Čongi.

Jeho otec krúti hlavou a odchádza preč.

„Jááááj, nemôžem sa došťať, jááá si prostatu dojebať nenechám,“ počut' zo záchoda. Za pár sekúnd odtiaľ vychádza Pražo s blaženým úsmevom na tvári.

„V pohode?“ pýta sa Čongi.

„Teraz už hej.“

„Tak čo si to chcel?“

„Môžeme ísť k tebe do izby?“

„Dobre. Pod.“

Vchádzajú do Čongiho dúpät'a. Miesi sa v ňom smrad z ponožíek, cigariet a ktovie čoho ešte. Dusno. Určite sa tu dosť dlho nevetralo. Po stenách plagáty black metalových skupín. Medzi nimi Bob Marley. Vedľa seba pentagram a áčko v krúžku.

„Nepočúvajú tvoji rodičia za dverami?“ pýta sa Pražo.

„Ale nie. Čosi.“

Pražo však radšej nič neriskuje a šeptom rozpovie celý plán Čongimu tak, ako predtým Zvončovi.

„A čo budem robiť ja?“ pýta sa Čongi.

„Ty budeš sledovať človeka, ktorý si u nás dá urobiť kópiu kľúča, až k jeho domu. Tak budeme vedieť, kde býva a môžeme ísť na vec.“

„Aha.“

„Čo povieš, je to dobrý nápad?“

„No, môže byť. Len to poriadne dotiahnuť do detailov a niečo z toho môže byť.“

„Presne,“ poteší sa Pražo a zasvietia mu oči.

„A kto bude tretí do partie?“

„Zvončo. Lukáš Zvonárik. Určite ho poznáš.“

„Jaj, ten. Hej, poznám. A on do toho ide?“

„Hej. Akurát od neho prichádzam.“

Pražo Čongimu radšej nehovorí o Zvončovej nerozhodnosti, aby Čongiho nakloneného tejto myšlienke zbytočne nevyplašil.

„A kedy do toho chceš ísť?“

„V najbližších dňoch. Najprv musíme všetko dôkladne pripraviť, aby všetko perfektne klaplo. Takže ideš do toho?“

„Idem,“ usmeje sa Čongi a podáva Pražovi pravicu.

„Dobre. Ja sa ti ešte ozvem,“ usmeje sa aj Pražo a odchádza. Musí preč z toho smradu. Zároveň je rád, že s Čongim to išlo tak hladko.

Tesne predtým, ako otvorí vchodové dvere, narazí znova na Čongiho otca, ktorý naňho hľadá, ako by bol nejaký hmyz.

„Kedy zaplatíte nájom mladý muž?“ zastavuje nájomníčka Praža vo vchode, „už tri mesiace. Tri mesiace.“

„Už čoskoro mladá pani. Už čoskoro,“ je vyrehotaný Pražo a vyskakuje si po schodoch.

„Nejako je vám veselo,“ kričí za ním nájomníčka.

„Teším sa zo života,“ vraví Pražo a popiskuje si Singing in the rain.

Vchádza do bytu a zažína svetlo. Po dlhom čase pociťuje skutočnú radosť. Cíti, že sa všetko mení k lepšiemu. To s tými kľúčmi je výborný nápad. Nápad za milión. Výborné je aj to, že Čongi nemal problém do toho ísť. Určite do toho pôjde aj Zvončo. Je síce nerozhodný, má nejaké námietky, ale už je nalomený. Presvedčili ho tie reči o tom, ako dopadol jeho otec a to, že kto veľa pracuje, nemá čas na zarábanie. A pritom to, že jeho otec robil

v kameňolome vôbec nie je pravda. Ani nevie, ako mu to napadlo. Ale zjavne to zabralo. Zvončo sám uzná, že radšej si takto prilepší, ako by sa mal srať s nejakými oknami. Všetko bude dobré. Blýska sa na lepšie časy.

S touto myšlienkou Pražo zatvára oči a ukladá sa k spánku.

5. kapitola – Zvončo a jeho ťažký deň v práci

Zvončo má pred sebou ďalší deň. Ráno sa mu vstáva z postele akosi ťažšie. Po dovolenke sa človeku nikdy veľmi nechce znova do pracovného kolotoča, ale teraz je tá nechúť spôsobená aj niečím iným. Jeho zovretý žalúdok naplní hrnček čiernej brečky zvanej káva. Chrstne si do ksichtu vody, umyje zubále, vykoná potrebu a viac mu netreba. Mašuruje do práce. Oči napuchnuté a podliate krvou viac ako obvykle. Celú noc rozmýšľal nad Pražovým nápadom s Výrobou kľúčou. Bledý ako stena. Nálada jak sviňa. Vzápätí však rapídne stúpa. Vidí totiž známu tvár. Pred kníhkupectvom stojí Vajco v známej póze. Ruky za chrbtom a otvorená huba. Pod nosom fúziská á la Josif Visarionovič. Nakláňa sa nad knihami vo výklade.

Vajco je nazameniteľná postavička. Je známy svojim nekritickým obdivom ku komunizmu. Aspoň momentálne. Inak dosť často mení politické názory. Vždy však má za vzory silné vodcovské typy ako Stalin, Mao a podobne. Na tom by nebolo nič zvláštne. Nezvyčajný je najmä svojim vystupovaním. Vajco má špecifický hlasový prejav najviac porovnateľný s Mekym Žbirkom. Rád prezentuje svoje názory na politickú a spoločenskú situáciu na verejnosti, aj pred úplne cudzími ľuďmi. Nemá súdnosť a nevníma ani keď si niekto z neho robí posmech dvojzmyselnými narážkami.

Dá sa to vysvetliť tým, že Vajco žije vo vlastnom svete. Ľudia pri pohľade naňho usudzujú, že má miernu formu autizmu. Určite však nie je mentálne postihnutý. Je veľmi sčítaný a má mimoriadne znalosti najmä z oblasti histórie. Len je, mierne povedané, veľmi svojský.

„Čau Vajco,“ tľapne ho Zvončo s úsmevom po pleci.

Vajco sa odtiahne a čosi zamrmle.

„Čo to tu pozeráš? Sto rokov za opicami?“ pozrie do výkladu Zvončo na knihu Sto rokov samoty. Slovo „samoty“ je však zakryté inou knihou.

„Majú tu výbornú knižku o súdruhovi Leonidovi Iljičovi Brežnevovi,“ vraví svojim osobitým hlasovým prejavom Vajco. Zvončovi sa nedá nesmiať.

„Určite si ju ideš kúpiť, čo?“

„Samozrejme. Ale otvárajú až o deväť nula nula.“

„Takže ty si tu prišiel už teraz, aby ti ju nikto nevyfúkol.“

Vajco čosi zamrmle.

„A ináč ako sa máš? Dávaš si riadne náklady na mozog?“ pýta sa Zvončo.

„Tak, tak,“ súhlasne prikyvuje Vajco.

„A čo povieš na súčasnú politickú situáciu?“ uškŕňa sa Zvončo. To je pre Vajca vždy vďačná téma. Dokázal by o nej hovoriť aj hodiny.

„Je to maximálne suterénne,“ odvetí Vajco. Dnes mu nie je veľmi do reči.

„A ty by si to ako zmenil?“

„Slovensko malo byť už dávno anektované Ruskom, alebo Čínskou ľudovou republikou,“ vyhlasuje Vajco oduševnene. Zvončo už neudrží výbuch smiechu.

„A čo hovoríš na Superstar, tie talentové šou a podobné programy. Pozeráš to?“

„To je absolútne pod moju úroveň. Je to totálny vrchol nevkusu. Ja by som to sankcionoval, takéto programy.“

Zvončovi ide utrhnúť bránicu. Pozrie na hodinky.

„Ja už musím,“ vraví cez slzy Zvončo, „počúval by som ťa aj hodiny, ale musím do roboty. Čau.“

„Čau.“

Zvončo odchádza a necháva stáť Vajca pred kníhkupectvom. Z diaľky ešte vidí, ako si prehadzuje sako na plecica. To je jeho ďalšia typická póza. Najskôr ju odpozoroval od súdruha Lenina.

Zvončo má o poznanie lepšiu náladu. Vajco to je neskutočný človek..., ešte stále sa smeje Zvončo. Zrazu vidí pred sebou Smiechotára. Ďalší maskot. Jeho prezývka je odvodená od toho, že sa smeje ako tur. A smeje sa skoro stále. Keď sa s niekým rozpráva, reve tak, že ho počuť na tristo metrov. Asi je nahluchlý. Jeho zuby vyzerajú, akoby boli potiahnuté nejakou žltou škrapinou. Akoby si ich roky neumýval. Samozrejme mu teda smrdí z huby. Počúva latino, v jeho rytme sa aj natriasa a rád chodí v priliehavých tielkach. Skrátka exot.

„Čau,“ reve z metra na Zvonča.

„Nazdar Smiechotár.“

Podávajú si ruky.

„Kde ideš?“ pýta sa Smiechotár.

„Do roboty.“

„Čooo?“ ziape nahluchlý Smiechotár.

„Do roboty!“

„Jáj.“

„A ty kde si sa vybral?“

„Ja idem ku doktorke.“

„A čo ti je?“

„Potrebujem, aby mi predpísala ďalšie lieky.“

„Lieky?“

„Beriem lieky na hlavu.“

„Vážne?“ je prekvapený Zvončo, že sa mu Smiechotár tak zveruje.

„Mám chorú hlavu,“ zdôrazňuje svoj stav Smiechotár.

„Aha.“

Trápne ticho. Zvončo si uvedomí, že sa ponáhľa do práce.

„Ja už musím. Tak čau.“

„Čau,“ zahučí Smiechotár.

Zvončo zrýchli do kroku. Letmo pohliadne na hodinky. Snáď to stihne. Zdržal sa u tých dvoch magorov. Koho ešte dnes stretne? Bystrického Elvisa? Alebo Oskara z toho vlaku? To by sa na mieste poskladal.

Konečne sa dostáva na svoje pracovisko. Robí vo firme na výrobu plastových okien a dverí. Je jedným z jej dvadsiatich zamestnancov. Niekedy ich bývalo viac. Ale sú problémy s odbytom. Voľakedy sa pracovalo na trojsmenné šichty. Teraz sú iba dvojsmenné. Zvončo je zamestnaný vo firme štyri roky. Napriek tomu, že sa vyučil za zámočníka, vyrába okná. Vo firme sa síce zhotovujú aj plastové dvere, jemu sa však ušli okná. V čase jeho príchodu tu bolo totiž už dosť zámočníkov. Keď sem prišiel, povedali mu, že bude robiť stále čosi iné, že to nebude stereotyp. Ubehli však štyri roky a on stále robí tú istú prácu. Zakladá sklá do plastových rámov. Stále tá istá monotónna robota.

„Šak zubatý nosel kávy, pamatáš?“ Túto vetu vypustí Miloš Marko pochádzajúci z Trenčína, akurát keď Zvončo vstúpi dovnútra. Všetci prepuknú v rehot.

„Nazdar,“ pozdraví Zvončo. Ledva mu niektorí odzdravia.

„Na čom sa smejete?“ pýta sa kolegov. Tí sa iba ďalej zadúšajú smiechom. Pozrie na seba, či sa náhodou nesmejú na ňom. Nemá na sebe žiadnu špinu. Ani nestúpil do hovna. Pokrčí plecami. Asi sa smejú na niečom, čo povedal Miloš. Zvončo pokračuje do šatne. Prezlečie sa do pracovného.

„Dobrý,“ hlási sa u vedúceho.

„Nazdar,“ odzdraví on.

„Tak čo dnes?“

„Dnes to máš tak na tridsať okien.“

„Hm, to nie je veľa.“

„Spravíš ich a môžeš ísť.“

Vedúci sa vzdiali. Zvončo by mal byť rád, že je tak málo roboty, ale nie je. Vie, že nie je dobré že robí tak málo. Logická rovnica – málo roboty = málo peňazí. V posledných týždňoch sa počet okien stále znižoval. Ako toto skončí?

Zvončo sa pustí do práce. Najprv si prinesie niekoľko skiel zabalených v papieri. Potom plastové rámy ešte rozložené na štyri kusy. Zakladá sklo do týchto rámov. Výsledným produktom už je samotné okno. Zhotovil ich takto už milióny. Je to pre neho absolútna rutina. Keď sa mu sklá, aj rámy minú, prinesie si ďalšie. Ani nemrkne. Stihne všetky ešte do prestávky. Spočíta okná. Dvadsaťosem. Vyjde pred zadný vchod. Tam už dymia niekoľkí jeho spolupracovníci.

„Od čoho máš ty modriny?“ pýta sa akurát Miloš Ľuba.

„Aké modriny?“

„No toto tu na čele,“ ukáže Miloš.

„Jáj toto. To je z taiboxu.“

„Ty chodíš na taibox?“

„Ja som chodil už skôr, ale dal som si pauzu. A teraz chodím zase. A ja na čelo si púšťam. Mám tam potom takéto čokle, ale to nevádi.“

„A na vajcá si nepúšťáš?“ podpichne ho Zvončo.

Všeobecný rehot. Dnes je v podniku dobrá nálada. Ale je to smiech cez slzy. Nikomu nie je jedno, ako to pomaly, ale isto ide dole vodou s firmou. Aspoň takto sa na to snažia trochu zabudnúť.

„Nie, na vajcá si nepúšťam,“ vraví trochu urazene Ľubo, ale aj on sa zasmieje.

„Dáš si cigu?“ ponúka Zvonča Peter.

„Dík,“ vezme si Zvončo.

Zvyčajne nefajčí, ale občas, napríklad v robote, kde každý húli, si dá.

„Nevieš, ako sme včera hrali?“

„Čo?“

„No futbal.“

„Jáj, to neviem. Ja už futbal nejakto nesledujem.“

„Ja som mal ísť včera na zápas, ale stratila sa mi peňaženka. Chápeš, už som bol pred štadiónom, idem si kúpiť lístok a pozerám – peňaženka nikde.“

„Hm, to je nepríjemné. A našiel si ju potom?“

„Hľadal som ju celou cestou, ktorou som išiel od domu až ku štadiónu a nič. Sadol som si na lavičku pred domom, bol som celý zúfalý a vtom mi z okna kýve sused mojou peňaženkou. Že ju našiel na ceste.“

„Tak predsa sú ešte čestní ľudia.“

„To teda hej.“

Obaja zmlknú a zamyslia sa nad poctivosťou ľudí na Slovensku.

„Keď som bol deviatok,“ preruší ticho Miloš, „tak bol v Trenčíne mäsiar buzerant a olizoval ciciny.“

Svojich kolegov maximálne prekvapí takouto radikálnou zmenou témy. Vyjavene naňho čumia. Vzápätí prepuknú v ďalšiu dávku rehotu. Ale ináč Miloš je známy spomínaním na mladosť v Trenčíne.

„A ako to súvisí s tým, o čom sme tu teraz hovorili?“ pýta sa ho Peter.

„Nijako. Prečo by malo? Len tak ma to napadlo,“ mykne plecami Miloš a odhodí špak.

Podobne urobia aj ďalší jeho kolegovia. Pred zadným vchodom ostane len Zvončo. Poťahuje z cigarety a premýšľa. Mal by ísť za vedúcim. Spýtať sa, či skutočne ešte nie je nejaká robota. A tiež na tú výplatu. Je mu to maximálne trápne, vypytať sa dookola ako debil, ale čo narobí. Míňajú sa mu posledné úspory. Odhodí špak a s úzkosťou v hrdle sa vyberie za vedúcim.

„Už fakt dnes netreba robiť žiadne okná?“ pýta sa Zvončo.

„Nie, len tých tridsať, či koľko ich bolo. Koľko ich vlastne bolo?“

„Dvadsaťosem.“

„Tak potom môžeš ísť domov.“

„A netreba ešte niečo urobiť? Niečo iné.“

„Nie, nemám tu nič také pre teba.“

„A s tou výplatom ako to vyzerá?“

„Už minule som ti vravel, že nemáme odbyt. A keď nemáme odbyt, tak nemám odkiaľ zobrať peniaze. Ani ja som už tri mesiace nemal výplatu, nemysli si. Ani ostatní.“

„Len viete, ja som na tom finančne dosť zle...“

„Treba počkať. Za nejaký čas to bude hádam lepšie.“

„Hm, hádam hej,“ vzdychne so sklonenou hlavou Zvončo.

Čaptavou chôdzou sa doplúži k šatni. Pomaly sa začne prezliekať. Tie reči o odbyte počúva už dva mesiace. Nevie, či tomu má veriť. Či len jednoducho s nimi, radovými zamestnancami, nevyjebávajú.

Na myseľ mu príde Pražov návrh. Rozmýšľal nad ním celú noc a aj ráno. Iba pri práci ho na chvíľu vypustil z hlavy. Celý čas sa v ňom bilo dobro so zlom. Raz vyhrávala myšlienka čestne pracovať, inokedy myšlienka vykrádať domy. Nevedel, čo robiť. Teraz, po rozhovore s vedúcim, prevažuje skôr Pražov návrh. V tejto firme už Zvončo prestáva vidieť možnosť ďalšej perspektívy. Kludne sa môže stať, že za hovno bude robiť ďalší polrok. Teraz je leto. A keď teraz sú problémy s odbytom, čo to bude na jeseň, alebo v zime. A tá monotónna práca mu už ide vrcholne hore krkom.

Na druhej strane má určité morálne zábrany. Jasné, nie je žiadny anjel, má už čo to na rováši, ale toto už je iné kafe. Vykrádať byty. Vzápätí však svoje svedomie ukľudňuje tým, že sú aj stokrát horšie veci. Vraždy, znásilnenia. A aj čo sa týka krádeží, je toto len taká maličkosť oproti takým politikom, ako hovoril Pražo. Stále však ešte nie je úplne rozhodnutý. Čosi mu hovorí, žeby to nemal robiť.

Ako opúšťa budovu firmy a postupne ju stráca z dohľadu, súčasne slabne aj vnútorný hlas brániaci sa účasti v akcii zvanej Výroba kľúčov. Postaví sa na zastávku mestskej hromadnej dopravy. Nastupuje do trolejbusu. Má ešte v pláne zastaviť sa v obchodnom centre Európa. Trolejbus zastavuje uprostred križovatky. Spadla mu tyč. Trolejbusár vybieha von a snaží sa ju nahodiť späť. Z každej strany naňho trúbia autá. To mu určite na pohode nepridáva. Na plešine sa mu lesknú kropaje potu. Konečne sa mu podarí tyč nahodiť. Na trolejbusárovej tvári zreteľne vidno, aký balvan mu spadol zo srdca. Beží späť do vozidla a rýchlo uháňa preč.

„Do riti, mám päťminútovú stratu!“ kričí trolejbusár.

„Ale to nie je až tak veľa,“ vraví mu akási babka.

„Včera som mal desaťminútovú stratu. Toto nie je dobré, toto nie je dobré...“

Zvončo sa ocitá pred Európou. Pred vchodom ponúka bezdomovec Nota Bene. Odignoruje ho ako toľkokrát predtým. Pomaly sa prechádza hlavnou ulicou obchodného centra. Obzerá pekné ženy. Tu v Európe ich býva vždy najviac. Zamieri k časopisom. Lačne si listuje Playboy a Esquire. Potom prejde do potravín. Kúpi dva balíky čipsov a dvojlitrovú kofolu. Teraz už môže ísť domov.

Keď otvára vchodové dvere svojho paneláku, nepochybuje už o svojom rozhodnutí. Ide do toho. Ide do tej akcie. Na perách mu zaihrá potuteľný úsmev. Siahla na kľučku svojho bytu. Je odomknuté. To môže znamenať len jedno.

„Si tu?“ kričí Zvončo otvárajúc dvere.

„Héééj,“ ziapa z druhého konca bytu Ivan, Zvončov spolubývajúci.

Zvončo túžil byť samostatný, ako väčšina dnešných mladých ľudí. Nemienil byť rodičom na krku. Chcel vlastný byt, aj keď iba prenajatý. To sa mu minulého roku podarilo. Nájomné by však nezvládal platiť sám, preto bol nútený nájsť si partáka. Na inzerát sa mu ozval Ivan.

Zatiaľ je s ním spokojný. Nie sú s ním problémy, je pohodľák, nerobí bordel a hlavne načas platí svoju polovicu nájmu.

„Prišiel si nejakú skoro,“ vraví Ivan, keď sa prišuchotá do chodbičky. Je iba v trenírkach a tielku.

„Neni čo robiť.“

„Asi je to tam dosť na piču teraz.“

„To si píš. Ty ideš teraz na poobednú?“

„Hej. Akurát som sa chcel ísť obliecť.“

Zvončo počká, kým Ivan opustí byt a berie do ruky mobil. Chystá sa volať Pražovi. Nemá nič proti Ivanovi, je to dobrý kamarát, ale predsa len nechce riskovať. Čím menej ľudí o tom bude vedieť, tým lepšie.

„Prosím?“ ozve sa na druhej strane linky.

„No tom som ja, Zvončo.“

„No servus bracho.“

„Tak ja to beriem.“

„To je super!“ neskrýva nadšenie Pražo.

„Zvážil som všetky pre a proti a rozhodol som sa, že idem do toho. Už sa nechcem jebať s nejakými oknami. Tri mesiace mi už nezaplatili a ktovie kedy a či vôbec zaplatia.“

„Výborne, výborne. To si ma potešil Zvončo. Vedel som, že na teba sa môžem spoľahnúť.“

„Jasné, že môžeš, len som potreboval čas na rozmyslenie.“

„A vieš čo sa stalo?“

„Čo?“

„Vrátila sa ku mne tá frajerka, čo som ti o nej hovoril, že ma pred týždňom nechala.“

„To fakt?“

„No. Keď odo mňa odišla, išla bývať k rodičom. S nimi sa furt len hádala a tak sa vrátila ku mne. Ale len u mňa býva. Nechodíme spolu. Je to také celé čudné.“

„A to akože ona ti zazvonila a ty si ju v pohode zobral späť?“

„Nevedel som povedať nie.“

„Asi chceš, aby to bolo také, ako predtým. Myslím s ňou.“

„Čo ja viem. Asi hej. Ja určite nebudem tlačiť na pílu. Nechám tomu celému voľný priebeh. Čo sa má stať, stane sa.“

„Záleží ti na nej?“

„Záleží mi na nej veľmi hodne moc,“ zasmee sa Pražo, „ale nie. Teraz vážne. Priznám sa ti, že k nej stále niečo cítim. A možno aj ona ku mne. Takú dlhú dobu len tak nevymažeš.“

„Ehm. Tak aký je teraz ďalší postup? Myslím ohľadom tej akcie.“

„Ja sa tebe aj Čongimu čo najskôr ozvem a niekde sa stretneme, aby sme to dôkladne prebrali.“

„Sedí vec.“

„Tak sa maj.“

„Nazdar.“

Zvončo cíti akési chvenie v žalúdku. Uvedomuje si, že sa rúti do niečoho veľkého. Fakt veľkého. Chvíľu mu ešte prebleskujú mysl'ou zvyšky zlého svedomia. Zadasí ich však sebaospravedľňovaním, že sa dejú aj oveľa horšie veci a sú aj oveľa horší ľudia ako on. Tým je to definitívne vybavené. Teraz sa už plne môže sústrediť na samotnú akciu. Premýšľa, aké to asi bude. Detaily. Dôležité budú detaily. Nesmie sa na nič zabudnúť.

Sadne si pred telku. Pozerá rad radom idiotské seriály. Teraz je mu to však jedno. Potrebuje vypnúť. Pochrúme dva balíky chipsov. Vypne bedňu a vezme gitaru. Chvíľu si len tak brnká. Bez rozmyslu. Zavrie oči, oprie sa o stenu a prstami pohládza struny. Premýšľa, či

dá v práci výpoveď. Zatiaľ asi nie. Počká si, aké to bude celé s tým kšeftom. Odloží gitaru a sleduje cez okno usínajúce mesto na Hrone.

6. kapitola – Výroba klíčův

Pražo sa netrepežlivo prechádza po byte. Fajčí jednu za druhou. Pozerá na hodiny. Už tu mali byť. Meškajú. Napráva nástenný kalendár, ktorý vôbec nie je nakrivo. Konečne zvoní zvonček.

„Zdravím vás,“ zazubí sa Pražo.

„Nazdar,“ podá mu ruku Zvončo.

„Čau,“ podobne urobí aj Čongi.

„Prišli ste spolu?“ pýta sa Pražo.

„Pred vchodom sme na seba narazili,“ odvetí Zvončo.

„Vy ste sa poznali aj predtým, čo?“ pýta sa Pražo a usádza ich do kresiel.

„Tak trochu. Skôr z videnia,“ vraví Čongi.

„Zavolať som vás ku mne, lebo keby sme šli niekam do baru, mohol by nás počuť niekto, kto by nemal,“ hovorí Pražo.

„Jasné. Chápem,“ prikyvuje Čongi.

„A kde máš spolubývajúcu?“ škerí sa Zvončo, pričom výrazne artikuluje hlavne posledné slovo.

„Išla niekde s kamarátkami, či čo,“ usmeje sa Pražo, „ale tak skoro nepríde, takže nás nebude nikto rušiť.“

„Dáte si?“ ponúka Čongi jointmi.

„Nie, dík,“ odmieta Zvončo.

„Ani ja nie,“ krúti hlavou Pražo.

„A ja si tu môžem dať?“ pýta sa Čongi Praža.

„Nie, trávu mi tu nehul. Cigu môžeš, ale trávu nie.“

Čongi pokrčí plecami a strčí johny do vrečka.

„Nič moc tu teraz nemám. Akurát nejaký clever. Pomarančový, či aký. Dáte si?“ pýta sa Pražo.

Čongi krúti hlavou.

„Mne môžeš dať,“ vraví Zvončo.

Pražo vezme fľašu a naplní obsah pohára. Podá ho Zvončovi.

„Čiže stručne už asi viete o čo ide,“ sadne do kresla Pražo a zopne prsty k brade á la Štefan Hríb, „ako bude prebiehať samotné vykrádanie bytov, budeme riešiť, keď to bude aktuálne. V prvom rade si musíme založiť firmu na Výrobu klíčův a zariadiť všetky vybavovačky okolo toho.“

Obaja borci súhlasne prikyvujú.

„Najzásadnejšia vec je otázka, či máte čistý register trestov,“ pokračuje Pražo a pozrie na kumpánov.

„Ja ho čistý nemám,“ spojí pery v tenkú čiarku Čongi a skloní hlavu.

„Ja, pokiaľ viem, ho mám čistý,“ povie Zvončo.

„Výborne,“ usmeje sa Pražo, „aspoň jeden. Ja ho totiž tiež nemám čistý.“

„A čo to znamená?“ pýta sa Zvončo.

„Znamená to, že všetky vybavovačky budeš musieť vybaviť ty a aj firma bude na tvoje meno.“

„Ale prečo?“ ohradzuje sa Zvončo.

„Lebo len s čistým registrom dostaneš živnostenský list. A živnostenský list potrebuješ na to, aby si mohol podnikat.“

„Takže keď sa niečo poserie, všetko ide na mňa.“

„Čo by sa malo posrať. A okrem toho ideme v tom všetci spolu. Ináč sa to nedá, pochop to.“

Zvončo krúti hlavou. Nie je veľmi spokojný so svojou úlohou.

„A čo mám teda robiť?“ pýta sa Praža.

„Počkaj, príde na to rad. Prejdeme si to všetko pekne po poriadku. Najskôr musíme nájsť vhodné priestory. Bude to Výroba kľúčov, takže bude stačiť niečo malé. Najprv si tie priestory vyhladneme. Prenajmeme si ich, až keď budeme mať vybavené všetky tie byrokratické záležitosti. Podobné to bude aj so strojmi. Najprv si ich vyhladneme a po vybavovačkách ich kúpime.“

„A odkiaľ zoberieme na ne peniaze?“ pýta sa Čongi.

„No, požičiame si. Pôžičky dnes ponúka kde kto. Po prvej úspešnej akcii peniaze vrátíme.“
Zvončo s Čongim prikývnu.

„Potom pôjdeš ty Zvončo na živnostenský úrad. Oboznámiš ich s tým, že si chceš otvoriť prevádzku na Výrobu kľúčov. Oni ti už povedia čo a ako. Potom asi pôjdeš aj na daňové, do sociálnej a zdravotnej poisťovne. Všetko ti povedia na živnostenskom.“

„Ehm. Dobre,“ súhlasí Zvončo.

„Našou prvou úlohou ale najprv bude sledovať všetky možné inzeráty ponúkajúce priestory na prenájom a tiež stroje na výrobu kľúčov. S tými priestormi by nemal byť problém, to by sme mali nájsť hneď. Trochu ťažšie to bude so strojmi. Zvončo, ty sa v tom vyznáš. Aké sú to konkrétne stroje?“

„Fú, to už je dávno čo som zo školy. Určite je ich viac druhov. Sa mi zdá, že na obyčajné fabky je kopírovací stroj a na bezpečnejšie kľúče je kódovací stroj. Potom je ešte stroj na dózické kľúče.“

„Dózické kľúče?“ pýta sa Čongi, lebo takýto pojem ešte nepočul.

„To je toto,“ vstane Zvončo a ukazuje na zámok izbových dverí.

„Máš od toho kľúč?“ pýta sa Praža.

„Mal by som ho niekde mať,“ postaví sa Pražo a hľadá ho v skrinkách kuchynskej linky.

„Tu je,“ ukazuje ho Zvončovi.

„Tak to je dózický kľúč. Ten sa vyrába na stroji na dózické kľúče. Toto je klasická fabka,“ vyťahuje z vrečka kľúč Zvončo, „a toto je bezpečnostný kľúč,“ vyťahuje ďalší kľúč. „Vidíte že je dlhší a tak komplikovanejšie zúbkovaný.“

„Čiže jeden stroj na dózické kľúče,“ rekapituluje Pražo, „jeden na obyčajné fabky...“

„To je kopírovací stroj,“ doplní ho Zvončo.

„...a jeden na bezpečnostné kľúče.“

„To je kódovací stroj.“

„Čiže dokopy potrebujeme tri stroje.“

„A ešte potom sú aj nejaké vŕtané kľúče, alebo také niečo, to sú také špeciálne kľúče.“

„Čiže štyri stroje?“

„Nie, na tie vŕtané nepotrebujeme. Budú nám stačiť tri.“

„Nevieš, koľko asi môžu stáť?“

„To fakt netuším. A na inzerát ich nezoženieš. Pôjdem sa opýtať v nejakej výrobe kľúčov, kde kupujú stroje.“

„Dobre. Čiže ty máš na starosti stroje, predsa len sa v tom vyznáš lepšie ako my. My s Čongim budeme hľadať priestory. To by malo byť všetko,“ postaví sa Pražo, „keď budete niečo mať, zavolajte mi.“

Zvončo s Čongim súhlasia. Pražo je v byte opäť sám.

Čongi sa vydá hľadať po meste nejaké priestory. Pred budovou, ktorej priestory sú na prenájom bývajú niekedy tabule, ktoré o tom informujú. Čongi prejde krížom krážom centrum mesta, ale nikde nič. Rozhodne sa ísť preto do supermarketov. V ich vchodoch bývajú vylepené inzeráty. Navštívi takto štyri supermarkety v meste. Tu už je to s ponukou priestorov lepšie. Najlepšie ponuky si popisuje do mobilu. Napadne ho, že existujú aj inzertné noviny, ktoré chodia priamo k nim domov. Vyberie sa preto tam. Dúfa, že ich niekto nevyhodil.

Našťastie nie. Jedny sú v schránke a druhé na stole v kuchyni. Vezme obe a podčiarkne v nich najlepšie ponuky. To by malo byť všetko. Zavolá Pražovi.

Medzitým sa Zvončo vyberie do výroby kľúčov. Potrebuje zistiť, kde sa dajú zohnať stroje a koľko asi stoja. Potrebuje tiež aby mu ukázali, ako sa vyrábajú kľúče, predsa len už je dlho zo školy a potreboval by osviežiť ako sa to robí. Je si vedomý, že človek z výroby kľúčov nemusí byť ochotný poskytnúť mu informácie. Predsa len je pre neho budúca konkurencia. Inak to však nejde. Musí to skúsiť.

Vojde do výroby kľúčov. A skutočne. Mal pravdu. Keď Zvončo povie, čo potrebuje, chlapík naňho čudne zazerá. Nechce mu nič povedať. Zvončo odchádza. Možno to vyjde v ďalšej výrobe kľúčov. Musí to skúsiť aj inde. Nič iné mu nezostáva. Ale kde inde je ešte výroba kľúčov? Zvončo vie len o tejto. Pýta sa okoloidúcich. Aj oni poznajú len túto jednu. Ide preto domov a na internete si nájde, kde sú ešte v Banskej Bystrici výroby kľúčov. Opíše si adresy a vyberie sa do jednej z nich.

„Dobrý,“ pozdraví Zvončo, keď vstúpi dovnútra.

„Dobrý,“ odzdraví starší bradatý pán.

„Ja by som sa chcel niečo opýtať. Otvárame si s kamarátmi Výrobu kľúčov, ale nevieme, odkiaľ si máme zadovážiť stroje. Neviete mi poradiť?“

„A kde budete mať tú výrobu kľúčov?“

„Vo Zvolene,“ zaklame Zvončo. Je si istý, že keby povedal v Banskej Bystrici, určite by sa ten dedo naňho vysral. Namiesto toho starý pán vytiahne malý papierik a napíše naň názov firmy.

„Ja beriem stroje odtiaľto,“ klepe dedo prstom na papierik, „tam robia aj servis.“

„Ehm. A koľko asi tak tie stroje stoja?“

Starý chvíľu rozmýšľa a potom na papierik napíše názvy strojov a k nim približné ceny. Nepatrne sa usmeje.

„Ďakujem,“ berie papierik Zvončo, „ešte jednu prosbičku by som na vás mal. Neukázali by ste mi ako tie stroje fungujú, ako sa vyrábajú kľúče? Ja som sa vyučil za zámočníka, viem to, len by som si to potreboval trochu oživiť.“

Chlapík mu všetko bez slova ukáže.

„Ďakujem. Ďakujem veľmi pekne,“ usmieva sa Zvončo a podáva starému pánovi ruku, „veľmi ste mi pomohli. Dovidenia.“

Hneď ako Zvončo vyjde z obchodu, volá Pražovi. Pražo má teda krátko po sebe dva hovory. Všetci traja sa stretávajú opäť v jeho byte.

„To ste ma prekvapili. Ste fakt rýchli,“ vraví uznanlivo Pražo.

„Už viem odkiaľ objednáme tie stroje. Aj koľko to asi bude stáť,“ podáva Zvončo Pražovi papierik.

„A ja som pozaškrtával inzeráty na prenájom priestorov,“ podáva Čongi Pražovi noviny, „a nejaké kontakty som si zapísal aj do mobilu.“

„Nemuseli ste sa s tým tak ponáhľať. Ja by som pohľadal tiež nejaké inzeráty. No dobre. Tak hneď môžeme aj všetkých obvolať.“

Vezme noviny a vytáča číslo prvého inzerátu.

„Vy ste si dali námahu s hľadaním tých priestorov a strojov, tak aspoň telefón pôjde na mňa.“

A tak Pražo rad radom volá. Vypytuje sa na lokalitu, veľkosť a hlavne cenu. Keď obvolá všetkých, môžu si ponuky porovnávať. Traja ľudia, traja rôzne názory. Chvíľu trvá, kým sa dohodnú. Nakoniec vyhráva lokalita na okraji centra mesta.

„Ideme tam,“ zavelí Pražo.

Zanedlho sú na mieste. Zvítajú sa s majiteľom nehnuteľnosti.

„Dobrý, ja som vám volal ohľadom toho prenájmu,“ vraví Pražo.

„Jáj, to ste vy,“ usmieva sa plešatý chlapík v stredných rokoch.

„Vaša ponuka by nám najviac vyhovovala.“

„To som rád. Čiže môžeme podpísať nájomnú zmluvu.“

„Zatiaľ ešte nie. Zatiaľ by sme si chceli u vás tieto priestory predbežne zarezervovať. Potrebujeme si ešte vybaviť živnostenský a ďalšie veci.“

„Ale jasné. A kedy by ste potom prišli podpísať tú zmluvu?“

„Rátam tak asi za dva týždne.“

„Dobre. Dohodnuté.“

„A mohli by sme si to ešte pozrieť?“ pýta sa Pražo.

„Áh, samozrejme.“

Chlapík odomkne dvere a všetci štyria sa ocitnú v malej miestnosti asi dva krát štyri metre. Borci si to zvedavo obzerajú. Vyzerá trochu ošumelo a pusto. Takýto dojem však vzbudzuje najskôr preto, že je prázdna. Inak je celkom zachovalá. Nie sú tu pliesne a ani tu nič nepáchne.

„Tu vzadu,“ vedie chlapík tých troch, „je ešte taká malá miestnosť a záchod s umývadlom.“

„Hm, celkom dobré,“ kýve hlavou Čongí.

„Za tie peniaze tak akurát,“ súhlasí Zvončo.

„Sme spokojní. Je to presne podľa našich predstáv. Čiže tak o dva týždne sa vám ozvem,“ vraví Pražo chlapíkovi.

Pražo s Čongim teraz môžu relaxovať, ale pred Zvončom je byrokratická tortúra. Vôbec sa mu do nej nechce.

Najprv sa vyberie na živnostenský úrad. Na vrátnici sa pýta, kde sa vybavujú živnostenské listy. Vrátnik ho pošle na dané oddelenie. Hodinu čaká, kým ho vezmú.

„Dobrý deň. Chcel by som si vybaviť živnostenský list,“ vraví Zvončo úradníčke.

„Teda chcete byť samostatne zárobkovo činná osoba.“

„Hm, áno.“

„A v akej činnosti chcete podnikat’?“

„Chcem si otvoriť prevádzku na Výrobu kľúčov.“

„Ehm. Budem potrebovať výpis z vášho registra trestov.“

„A odkiaľ ho mám zobrať?“

„Pôjdete na okresnú prokuratúru.“

Zvončo teda zamieri na prokuratúru. Vystojí si tam tri hodinky v rade. Ide zdochnúť od toľkého čakania. Už si pomaly hryzie jazyk. Konečne príde na rad. Ozrejmi úradníčke dôvod svojej návštevy.

„Vypíšte mi tieto tlačivá,“ vraví úradníčka Zvončovi. On ich vypíše a podáva jej ich späť.

„Máte kolok?“ pýta sa ho.

„Aký kolok?“

„K tým tlačivám potrebujete kolok.“

„Nevedel som, že potrebujem nejaký kolok.“

„Tak si ho choďte kúpiť a príd’te.“

Zvončo sa postaví a zhlboka vzdychne.

O niekoľko minút sa vracia aj s kolkom. Serie na to, že sa má postaviť do radu. Niekoľkí ľudia sa pohoršujú.

„Tu je ten kolok,“ vraví zadychčaný Zvončo.

„Dobre,“ vezme ho úradníčka, „my to všetko pošleme do centra registra trestov do Bratislavy. Zakrátko vám príde domov výpis z registra trestov.“

Zvončo teda čaká. Za pár dní mu skutočne doručia ten výpis. Fachčí s ním na živnostenský. Vystojí si obligátne rad a odovzdá ho úradníčke. Tá mu oznámi, že zajtra si môže prísť pre živnostenský list.

Na druhý deň po ďalšom čakaní v rade drží v rukách vytúžený živnostenský list. Div ho nebozkáva. Úradníčka mu oznámi, že ešte musí na daňové, do sociálnej a zdravotnej poisťovne zaevidovať sa. Taktiež si musí dať vyrobiť pečiatku firmy. Dá si ju teda vyhotoviť a rady v spomínaných inštitúciách mu zase ukroja zo života.

„Už to konečne všetko mám,“ podáva Zvončo Pražovi svoj živnostenský list.

„Bol si aj na daňovom?“

„Aj na zdravotnej, aj na sociálnej. Všade som bol. Úplne všade. Už to nikdy nechcem zažiť. Prijebaná byrokracia. Už som videl aj hada srat', ale toto fakt nie.“

„Dobre. Teraz pôjdeme podpísať nájomnú zmluvu na tie priestory, čo sme si rezervovali a objednať tie stroje.“

„Aha. A za čo.“

„Hm, jasné. Musíme si najprv požičať.“

„Nie, počúvaj. Urobíme to takto. Tí, čo poskytujú pôžičky si dávajú strašne vysoké úroky. Požičiame si až tesne predtým, ako nám prídu tie stroje.“

„Dobre. Máš pravdu.“

Podpíšu teda nájomnú zmluvu a objedajú stroje. Prenajaté priestory sú v pomerne dobrom stave a netreba ich ani veľmi zariaďovať. Akurát si zadovážiť nejaký stôl a skriňu. Všetci traja sa vyberú za človekom ponúkajúcim pôžičky.

„Každý si požičia tretinu z celkovej sumy,“ vraví Pražo.

„Oukej,“ prisvedčí Čongi.

„Ešte nám treba pokladňu!“ tľapne sa po čele Zvončo, „že ma to nenapadlo skôr.“

„Tak o to viac si musí každý z nás požičať,“ mykne plecami Pražo.

Od človeka na pôžičky vychádzajú o niekoľko farebných papierikov ťažší. Objedajú si teda aj pokladňu. Zakrátko im prídu stroje, aj pokladňa. Medzitým si predajú kompletné zariadenia sektorovým nábytkom.

Večer. Vo Výrobe kľúčov sa svieti. Prechádzajú sa v nej Pražo a spol. Zvončo pohládza svoje nové stroje. Čongi obzerá pokladňu. Pražo sedí za stolom a vypisuje fixou na cedulku otváracie hodiny.

„Fakt nám dobre bodlo, že ste sa akurát teraz zbavovali starého nábytku,“ vraví Zvončo Čongimu, keď sa všetci traja kochajú novučičkou prevádzkou.

„To teda hej,“ prikývne vlasáč.

„A teraz už môžeme ísť na to,“ vraví Zvončo Pražovi.

„Áno,“ usmeje sa on.

„A dobre, že nám Šani vyrobil nápis nad dvere. Na tom sme tiež dost' ušetrili,“ vraví Čongi. Šani je známy grafit'ák, kamoš všetkých troch.

„Šani je skrátka borec,“ pritaká Pražo.

„Normálne sa vo výrobe kľúčov predávajú aj zámky, kľučky a podobné veci, ale my sa s tým jebať nebudeme.“

„Jasné, že nie,“ súhlasí Pražo.

„Keď sa niekto bude čudovať, že tu nič nemáme, tak povieme, že len teraz začíname, že ďalší sortiment nám príde neskôr.“

„Veď je to vlastne aj pravda, že len začíname.“

„A netreba si dať niekde reklamu?“ pýta sa Čongi.

„Netreba. Pár ľudí tu príde tak či tak, keď uvidia nápis. My aj tak nejdeme zbohatnúť na výrobe kľúčov, ale na niečom inom,“ uškrnie sa Pražo.

Do úškrnu prejdú aj jeho dvaja part'áci.

„Prenajal som jednu garáž na okraji Sásovej. Tam tie nakradnuté veci budeme zatiaľ skladovať. Ja už hľadám priekupníka, ktorý potom tie veci od nás kúpi,“ oznamuje kolegom Pražo.

„Dobre to máš vymyslené,“ hovorí Čongi.

„Zajtra o deviatej otvárame. Príďte o pol deviatej, aby sme dôkladne prebrali, ako budeme postupovať, keď sa objaví zákazník.“

7. kapitola – Pražova (ex?)frajerka

Z asfaltu sála teplo. Neuveriteľná horúčava. Toto leto skutočne láme teplotné rekordy. Na kruhovom objazde trúbi autobus, ktorému sa na poslednú chvíľu podarilo vyhnúť zrážke s motocyklistom. Pár metrov odtiaľ sa pred obchodným centrom Európa vítajú dve sporo odeté krásy. Pravdaže kilo mejkapu a namiesto obočia dve tenké čiarky. Jedna čiernovláska, druhá blondína.

„No ahoj Zdeni!“ piští čiernovláska.

„Čau moja,“ objíma sa blondína so svojou kamarátkou Soňou. Samozrejme pusy na obe líca.

„Podme si niekde sadnúť na kávičku, alebo na mojito, nie?“ navrhuje Zdenka.

„Jasnačka. Ideme.“

„Tak ako bolo na tom Cypre?“

„Počkaj, poviem ti dnu.“

Klimatizácia okamžite schladí ich rozpálené telá. Chládok prijmú s úľavou. Sadnú si v nóbl kaviarni.

„Budete si priať, dámy?“ pýta sa ich čašník s okúzľujúcim úsmevom.

„Ja si dám mojito,“ vraví Zdenka.

„Mne to isté,“ usmeje sa Soňa.

„Zlatý, čo?“ šepne Zdenke, keď sa čašník vzdiali.

„Môže byť,“ prikývne Zdenka, „tak už hovor ako bolo na tom Cypre.“

„Fantasticky,“ žiari Soňa, „ešte by som tam bola aspoň mesiac.“

„A čo si tam celé dva týždne robila?“

„No čo by som tam robila. Chytala som bronz,“ zachichúňa sa Soňa, „nevidíš?“

„Krásne si opálená,“ uznanlivo prikyvuje Zdenka.

„Dík. No čo som tam robila... Opalovala som sa, kúpala som sa v mori, chodila som na diskotéky... Jáj, to bolo strašne super. Neskutočné didžiny tam majú. Perfektní ľudia, perfektná hudba, pitie, všetko.“

„Hm, tak to ti závidím.“

„A ešte Ferino ma furt ťahal na nejaké pamiatky, ale mne sa na to vôbec nechcelo, tak som mu povedala, že ja budem na pláži a on nech si chodí po pamiatkach.“

„A akí sú tam chlapi?“

„Božskí! Ti poviem. Jeden ma dokonca seriózne balil!“

„Nehovor!“

„No!“

„Nech sa páči, dvakrát mojito,“ preruší ich rozhovor vyzubený čašník.

„Ďakujeme,“ poďakuje za obe Zdenka.

„Na Cypre som vkuse pila len mojito,“ vraví Soňa, „také perfektné mojito ako tam som v živote nepila.“

„Aj toto je celkom dobré,“ ochutná Zdenka nápoj.

„Hm, nič moc,“ skriví ústa Soňa, „s tým na Cypre sa nemôže porovnávať.“

„Hovorila si o tom chlapovi, čo ťa tam balil.“

„Jáj. Tak to bolo niečo. Bola som sama na pláži. Ferino si chodil po tých pamiatkach či čo. Ja som sa opalovala na pláži, keď tu z ničoho nič sa zjavil nado mnou on! Povedal, že helou grl!“

Slečny prejdú do piskľavého chichotu.

„A potom?“ pýta sa Zdenka.

„No ja som bola prekvapená, ne? Aj ty by si bola.“

„Jasne.“

„Nevedela som čo povedať. A tak hovoril on. Predstavil sa ako Giorgios.“

„To čo je za meno?“

„Ja neviem, asi nejaké cyperské alebo čo. Potom hovoril po anglicky čosi, že je tu pekne a tak. Ja moc po anglicky neviem, šak vieš a tak som iba prikyvovala. Som hltala každé jeho slovo. Si nevieš ani predstaviť aký bol pekný!“

„Vaaaau.“

„No, no. Potom ma pozval na drink.“

„A ty čo? Išla si?“

„Nevedela som čo robiť. Bol neodolateľný. Ale zase v cudzej krajine pôjdeš kdesi s cudzím chlapom, chápeš.“

„Chápem. Tak čo si robila?“

„Išli sme si trochu zaplávať. Blbli sme vo vode a tak, trochu sme sa dotkli a ja som neodolala a som ho pobožkala!“

„To vážne?“

„Ale okamžite som sa odtiahla. Hneď som si uvedomila, že ty krava, čo to robíš, šak tu môže byť niekde Ferino. Ja som tomu chalanovi povedala, že aj hef bojfrend, aby si nemyslel, že som nejaká frigidná, alebo čo.“

„A čo ste robili potom?“

„Potom sme išli na pláž. Ešte sme sa trochu rozprávali a išiel preč. Za chvíľu došiel Ferino. Mala som šťastie, že neprišiel skôr. Ktovie čo by robil, keby ma tam videl s cudzím chlapom.“

Zdenka sa usmieva a iba krúti hlavou nad neveriteľným Soniným zážitkom. Napije sa mojita. Soňa urobí to isté.

„A čo je nové v Banskej? Čo sa tu stalo za tie dva týždne čo som tu nebola?“ pýta sa Soňa.

„Ále, nič také.“

„Nehovor, že za dva týždne sa tu nič nestalo.“

„Á, jasné! Teraz sa podrž. Ružena čaká ďalšie decko!“

„Čože?“

„No fakt,“ smeje sa Zdenka.

„A s kým preboha? Ved' len teraz sa rozviedla.“

„No to ja neviem s kým. Len viem, že je tehotná.“

„To je krava! To snáď nie je možné. Šak má len dvadsaťdva rokov a čaká druhé decko!“

„Takto by som nechcela dopadnúť.“

„Ani ja.“

„Ja si na takéto veci dávam vždy pozor.“

„Šak aj ja. Každá normálna žena si na to dáva pozor. Dobre, nepoviem keď sa to stane raz, hej. Nehoda. Ale dvakrát?“

„Ja to tiež nechápem.“

„A čo ešte také sa stalo?“

„Nasťahovala som sa späť k Števovi.“

„Čo? To mi hovoríš len tak akoby sa nechumelilo?“

„Ale ved' to nie je nič dôležité. Iba u neho bývam. Nechodíme spolu.“

„Ale aj tak. Hm, takže zase bývaš u Praža...“

„Nevolaj ho tak. Neznášam tú prezývku.“

„Ved' všetci ho tak volajú.“

„Ale ja to nemám rada.“

„Dobre. Takže bývaš u Števa.“

„Hej.“

„A to čo tak naraz? Ved' si mi hovorila, že už ho nechceš v živote vidieť.“

„Lebo s rodičmi to bolo sto rázy horšie, ako s ním.“

„To až tak?“

„S nimi skrátka nemôžem žiť pod jednou strechou. Keď ich uvidím raz za čas, to mi úplne stačí.“

„No a ako to je teraz medzi tebou a Pražom. Čííí Števom.“

„No nijako. Nechodím s ním. Iba uňho bývam.“

„Čiže bývate spolu len ako spolubývajúci?“

„Áno.“

„Hm, príde mi to také... také čudné.“

„Teraz v sobotu som bola na diskotéke. Bola som dosť opitá a vyspala som sa s jedným chalanom.“

„Čo? To by som na teba nepovedala.“

„Tak vidíš. Robili sme to v jeho aute. Aj on bol opitý. Bola to taká jednorazovka. Nikdy predtým, ani potom som ho nevidela. Ani neviem jak sa volal. Nejaký Jaro, či Jano, neviem. Ide o to, že som mala potom výčitky svedomia kvôli Števovi. Akoby som ho podvádzala. A pritom s ním už nechodím. Môžem si vlastne robiť čo chcem, ale akoby som mala v sebe nejaký blok, alebo čo.“

„Ja viem čím to je. Ešte stále k nemu niečo cítiš.“

„Asi to tak bude. Som zmätená. Neviem čo mám robiť.“

„To musíš vedieť ty sama.“

„Myslela som, že mi aspoň trochu poradíš.“

„Lúbiš ho?“

„Mám ho stále rada, ale vadí mi na ňom strašne veľa vecí.“

„Rozprávate sa spolu?“

„Ale áno. Rozprávame. A čoraz viac. Keď som sa vrátila do toho bytu, povedali sme si maximálne pár slov. Bolo to celé také trápne. Teraz sa spolu už normálne bavíme.“

„Myslíš, že on ťa miluje?“

„Určite. Ved' ja som mu dala kopačky. On to nechcel skončiť za žiadnu cenu. A ten jeho pohľad, keď som sa tam vrátila. Hneď som vedela, že ma stále miluje.“

„Tak ja ti môžem poradiť akurát to, aby si to nechala voľne plynúť. Všetko ukáže čas. A mala by si sa preniesť cez jeho chyby. Nikto nie je dokonalý.“

„Ved' ja viem. Ani ja nie som bez chyby. Ale keď on ma tak strašne v poslednom čase vytáča...“

„Teba vytáča dosť ľudí,“ uchechtne sa Soňa.

„Sprostá,“ ohrnie perou Zdenka, ale tiež sa usmeje.

Obe vysfúkajú zvyšok svojho mojita.

„Jéj, to je pekné!“ zvýskne Soňa.

„Čo?“ obzerá sa Zdenka.

„Tamtá blúzka,“ ukazuje do protiľahlého butikú Soňa.

„Aha.“

„Pod'me tam!“

„Ehm. Dobre.“

„Zaplatíme!“ kýve Soňa na čašníka.

Zabrúsi k slečnám a vyúčtuje dve mojity.

„Fakt má niečo do seba,“ vraví Zdenka, keď vstávajú od stola.

„Kto?“

„No ten čašník.“

„Ved' ti vravím. Hotový Orlando Bloom.“

Slečny sa na podpätkoch doknišu k Soninej blúzke.

„Pekná, no,“ berie Zdenka blúzku do ruky.

„Idem si ju hneď skúsiť,“ trhá jej Soňa oblečenie z rúk.

Pricupitá ku kabínke.

„Pod' sem!“ volá z kabínky Soňa. Zdenka hneď príbehne.

„Tá ti fakt sekne,“ vraví Zdenka kamarátke, ktorá sa otáča v bledomodrej blúzke, „tá je akurát na teba.“

„Tak hneď si ju aj beriem.“

Soňa sa prezlečie do vecí v ktorých prišla a ide k pokladni zaplatiť za blúzku.

„Dívaj sa na to,“ zastavuje ju Zdenka a ukazuje na ružovú mikinu.

„Pekná, pekná.“

„Potrebujem na toto leto novú mikinu. Idem si ju hneď skúsiť.“

Tentoraz skončí v kabínke Zdenka. Garde sa obráti a Soňa pochváli Zdenkin výber. Zdenka zaplatí a slečny kráčajú po hlavnej ulici obchodného centra. Majú v krku tenisový tik. Pozerajú na jednu a vzápätí na druhú stranu.

„Toto sú krásne prstienky!“ zhíkne Soňa pred výkladom klenotníctva, „taký keby mi Ferino kúpil!“

„Musíš mu nejako nenápadne naznačiť, žeby si taký chcela.“

„To teda aj naznačím. No nie sú krásne?“

„Sú. Aj tie náramky.“

„No, no.“

Chvíľu sa ešte rozplývajú nad drahocennosťami a pokračujú ďalej.

„No ne! Maja!“ zvýskne Soňa.

„Kde?“

„No tu. Nevidíš?“

„Jáj, už vidím.“

„Čaute baby!“ kričí z diaľky Maja.

„Čau Maji, čau!“

Radostne sa s Majou objímajú a bozkávajú.

„Čo, na nákupy?“ pýta sa Maja.

„Tak trochu hej,“ vraví Soňa a vyt'ahuje z tašky blúzku.

„Jéj, tá je krásna!“ žasne Maja.

„Ja som si zas kúpila mikinu,“ vyt'ahuje z tašky svoj kúsok šatstva Zdenka.

„Pekná je,“ znalecky hodnotí Maja.

„A ty kde si sa vybrala?“ pýta sa Zdenka.

„Idem na pedikúru.“

„Áno? Ty sa máš,“ vraví Soňa.

„To hej. Tak sa majte.“

„Ahoj.“

„Pribrala sa mi zdá,“ vraví Soňa kamarátke, keď sa Maja začne strácať z dohľadu.

„Máš pravdu,“ obzerá sa Zdenka, „možno je tiež tehotná.“

„Ktovie.“

Dievčence vyjdú z Európy na ulicu.

„Ja už pôjdem,“ vraví Zdenka.

„Aj ja. Budem musieť ísť mestskou.“

„To prečo? Kde máš auto?“

„V servise. Má čosi s brzdami, či čo. To je niečo strašné pre mňa teraz chodiť mestskou. Keď si zvyknutá autom, tak ináč už nemôžeš, chápeš.“

„Hm.“

„Ja keď nemám auto, to je akoby mi zomrelo dieťa.“

„Hádam tak až nie.“

„Dobre, tak až nie, ale aj tak je to dost' na prd.“

„Hm, tak čau.“

„Ahoj moja.“

Objímu sa, vybozkávajú a každá sa ubera svojim smerom.

Zdenka otvára dvere bytu. Nikto tam nie je. Je už šero a tak zažne svetlo. Dá si sprchu. Z kúpeľne vyjde s uterákom omotaným okolo hlavy, aj pása. Akurát prechádza chodbičkou, keď sa jej uterák zošmykne. V tej sekunde sa otvoria dvere.

„D'oh!“ vyderie sa z Pražových úst. Niekoľko sekúnd na seba nehybne hľadia. Pražovi čosi tvrdne v nohaviciach. Zdenka pomaly dvíha uterák a opasuje sa ním.

„Takto si ma videl už tisíckrát. Nie je to nič zvláštne,“ prerušuje konečne trápne ticho Zdenka.

„Presne tak. Normálka,“ prikyvuje Pražo, ale vidieť na ňom, že ho to poriadne vyviedlo z miery.

„Zastavila ma tá stará,“ mení rýchlo tému Zdenka.

„Aká stará?“

„No tá nájomníčka.“

„Jáj, ahá,“ prevracia zrak Pražo, lebo už vie o čom je reč a je mu jasné, že to nie je príjemná téma.

„Pýtala sa ma, či tu zase bývam.“

„A čo si povedala?“

„Že hej. A ona na to, že kedy zaplatíme nájomné. Že tri mesiace sme nazaplatili.“

„A?“

„Čo a? Povedala som jej, že neviem. Tak kedy to zaplatíme?“

„Ja teraz nemám nič. Nemohla by si zaplatiť čosi ty?“

„Ja? To určite. Zaplatím vtedy, keď ty.“

„No dobre, dobre. Prachy budú, neboj sa. Mám rozbehnutý teraz jeden perfektný kšeft.“

„Áááách tie tvoje kšefty. Hlavne kvôli nim som to s tebou skončila. Nemôžeš pracovať ako všetci normálni ľudia?“

„Nemôžem. Som skrátka taký.“

„Dobre no. Nechajme to,“ povie Zdenka a uprene sa díva na Praža. Napriek tomu, že sa to snaží zahovoriť, nedá jej nemyslieť na tú vec s uterákom. Toto je ten impulz. Dostala na To neskutočnú chuť. Vidí na Pražovi, že aj on. Iskrenie ako prvý raz. Chvenie. Jemne nadvihne kútiky úst.

„Počúvaj. Čo si dať taký nezáväzný sex?“ vychrlí zo seba Zdenka. Blesk z jasného neba.

„Čo? Čo?“ jachtá prekvapený Pražo, no hneď zaujme duchapritomnosť, „no áno... ja som za... taký kamarátsky sex nemôže nikomu uškodiť.“

„Áno. Presne.“

Uterák sa druhýkrát kľže po Zdenkiných stehnách a lýtkach. Zahryzne si do pery. Žiadostivo sa usmeje. Ten úsmev na nej Pražo najviac miloval. Rýchlo zo seba strháva šatstvo.

„Tu na chodbe?“ pýta sa Zdenka.

„Ako chceš.“

„Poďme do spálne.“

„Ako za starých čias,“ usmeje sa Pražo. Bežia do spálne. Tam sa rozpúta najbesnejšie inferno.

„Musím ti niečo povedať,“ zastaví Praža Zdenka.

„Čo?“

„Minulý týždeň som spala s iným.“

„Aha,“ zarazí sa Pražo, „ale... ale veď spolu nechodíme. Je to tvoja vec.“

„Vlastne máš pravdu. Ale nedalo mi to. Musela som ti to povedať.“

„Som ti vďačný za tvoju úprimnosť. Ale sme len kamaráti. A toto je len kamarátska výpomoc, ako hovorí Zvončo.“

„Čože?“
„Ale nič,“ usmeje sa Pražo a pokračuje vo výmene telových tekutín so svojou „kamarátkou“.

8. kapitola – Prvá akcia

Pol deviatej. Do Výroby kľúčov vstupuje Zvončo. Krátko po ňom Čongi. Praža nikde. Chalani sa prechádzajú po prevádzke. Čongi si sadne na stoličku. Zvončo leští stroje. Urobí si kópiu svojho kľúča, aby vyskúšal, či je stopercentne na dnešok pripravený.

Je už trištvrte na deväť.

„Kde len môže byť?“ húta Zvončo.

„Sám povedal, aby sme prišli o pol deviatej,“ vraví Čongi.

„Presne, presne.“

Rozrazia sa dvere. V nich Pražo. Úsmevy od ucha k uchu.

„Sory, že meškám. Tejto noci som toho veľa nenaspal. Ťažko sa mi vstávalo.“

„Dával si si do tela, čo?“ šklábí sa Zvončo.

„Á, tak... Čoby ne.“

„Jáj, ty si zvieria Pražo,“ tľapká ho Zvončo po pleci, „a s kým?“

„So Zdenkou.“

„Čo? Takže vy ste zase spolu?“

„Neviem či sme spolu. Bola to taká kamarátska výpomoc, ako vravíš.“

Zvončo sa rehoce na plné kolo. Čongi nezaostáva.

„Dobre, dobre,“ tíši ich Pražo, „dost' bolo folklóru. Musíme si prebrať, ako budeme dnes postupovať.“

Keď kumpánov prejde záchvat smiechu, Pražo pokračuje.

„Takže. Čo budeme robiť, keď príde zákazník. Ja so Zvončom budeme tuto pri strojoch v hlavnej miestnosti. Ty Čongi budeš za závesom v tej malej miestnosti sledovať zákazníka, hej?“

„Jasné,“ prikývne Čongi.

„Keď si zákazník bude chcieť urobiť kópiu kľúča, ty ho vezmeš Zvončo, myslím ten kľúč, a začneš tú kópiu robiť. Len tak mimochodom sa opýtaš, či je to kľúč od bytu, alebo domu. Musíš byť taký nenútený, žoviálny.“

„Rozumiem,“ usmeje sa Zvončo.

„Ja ho potom vezmem nabok tak, aby nevidel na stroje a nejako ho zabavím. Za ten čas urobíš rýchlo kópiu jeho kľúča, ktorá ostane nám. Chytró tú kópiu kľúča niekam ukryješ. On si potom vezme svoj kľúč aj kópiu, zaplatí a odíde. V tom momente príde tvoja chvíľa Čongi.“

„Čo?“ strhne sa on.

„Počúvaš ma vôbec?“ pýta sa podráždene Pražo, „mám ti to zopakovať celé ešte raz?“

„Nie, nie, veď ja počúvam. Že príde moja chvíľa. A čo ďalej?“

„Hneď ako zákazník odíde, ty vyjdeš spoza závesu a budeš ho sledovať.“

„Ehm. Dobre. Ale... ale čo keď bude mať auto? Ha? To budem nahratý.“

„Keď sadne do auta, necháš ho a my si počkáme na ďalšieho zákazníka, ktorý sa bude presúvať buď peši, alebo mestskou.“

„Na tento kšeft sme si mali vziať auto. Podľa mňa skoro každý pôjde autom.“

„Auto je úplne zbytočné. Zbytočné výdavky. Auto vôbec nepotrebujeme. Tých, čo pôjdu autom, bude minimum, ti hovorím.“

Čongi pokrčí plecami.

„Čiže ak nepôjde zákazník autom, budeš ho ďalej sledovať. Či pôjde peši, alebo mestskou, stále mu budeš v päťách.“

„Alebo môže byť z nejakej dediny. To pôjde autobusom.“

„Tak sadneš do autobusu a odvezieš sa tam, kde on. Ide hlavne o to, aby si na seba neupútal pozornosť. Musíš byť úplne nenápadný. A musíš byť pripravený, že ho budeš

sledovať aj niekoľko hodín. Ten človek si možno bude ešte vybavovať nejaké veci, pôjde na nákupy a tak. Na to buď pripravený.“

„Tak ale toto mi príde trochu dosť nespravodlivé. Vy si svoje odbijete za päť minút a ja budem možno šlapať po meste aj pol dňa.“

„Neboj sa. Vynahradíme ti to potom. Každý urobí rovnaký diel práce. Za chvíľu sa ku tomu dostanem.“

„Oukej.“

„Čiže budeš toho človeka sledovať až kým nepríde do svojho domu, alebo bytu. Hneď ako uvidíš, že vchádza dnu, zavolaš nám. Teda stačí mne. My so Zvončom hneď prídeme a obhliadneme to. Keď si pôjdeme s našou kópiou kľúča otvoriť byt, je dôležité, aby tam nikto nebol. Preto sa budeme pred tým daným bytom, alebo domom striedať, lebo musíme presne vedieť kto z bytu vyšiel a kto vošiel. Dôležité bude hlavne to, či sa po zotmení vnútri zažne svetlo. Ak áno, sú doma a my to s tým bytom skúsime niekedy nabudúce. Máme predsa kľúč a je jedno, kedy ho vybrakujeme. Keď sa však po zotmení nezažne, je to znak, že nikto nie je doma a my ešte v ten deň, teda v noci, môžeme ísť na vec. Rozumeli ste, čo som vám teraz povedal?“

„Áno, rozumiem,“ prikyvuje Zvončo. Čongi má akýsi neprítomný pohľad, ale tiež prikyvuje.

„Dobre. Chcete ku tomu ešte niečo povedať? Máte nejaké nápady ako by ste to ešte vylepšili?“

„Dobre si to vymyslel, Pražo. Si hlavička,“ postrapatí kamaráta Zvončo.

„Tak teda môžeme otvoriť,“ usmeje sa polichotený Pražo, „je presne deväť.“

Otočí cedulku s nápisom OTVORENÉ smerom do ulice.

„Čongi, ty choď za ten záves.“

„Idem, idem.“

Zvončo s Pražom si sadnú na stoličky a čakajú. Mlčia. Preberajú si v hlavách ešte raz scenár, ktorý predniesol Pražo.

O pol desiatej vyjde Pražo na ulicu a obzerá sa.

„Predsa sme si len mali dať niekde tú reklamu,“ vraví o desiatej Čongi, „takto nikto nevie, že tu je nejaká Výroba kľúčov.“

„Ale neboj sa. Prídu.“

„Som hladný. Idem si niečo kúpiť.“

„Nikam nechod'. Hocikedy môže niekto prísť.“

„Nepríde nikto. Som hladný. Ráno som nič nejedol.“

Pražo kývne rukou.

„Mám vám niečo doniesť?“ pýta sa Čongi vychádzajúc z obchodu.

„Ja nechcem nič,“ je znechutený Pražo.

„Mne môžeš bagetu,“ vraví Zvončo.

Za chvíľu je Čongi späť s dvoma bagetami a fľašou ochutenej minerálky. Spolu so Zvončom sa s chuťou pustia do jedla.

Desať dvadsať. Pražo otvorí dvere a podoprie ich kúskom dreva. Postaví sa pred predajňu.

„Viem, čo urobíme,“ vojde po chvíli dovnútra.

„Čo?“ pýta sa s plnou hubou Zvončo.

„Uvidíš.“

Vybehne znova von. Za polhodinu sa vráti s rozkladacím reklamným pútačom. Z jednej aj z druhej strany je na ňom napísané: „Novootvorená prevádzka Výroba kľúčov. Srdečne Vás vítame.“

„Odkiaľ to máš?“ čumí na pútač Zvončo.

„Od Šaniho.“

„Veď si bol preč len pol hodinu.“

„To si dovoľ. Kdo umí, ten umí. Teraz už určite niekto príde,“ povie Pražo a postaví reklamný pútač pred prevádzku.

A má pravdu. Zakrátko sem zavíta pekne upravená pani tak okolo päťdesiatky. Vyzerá ako skutočná dáma. Bledomodrý kostým, klobúčik, jemný mejkap, decentne narúžované pery. Nálada osádky Výroby kľúčov sa hneď zlepši.

„Dobrý deň.“

„Dobrý deň,“ zazubia sa Pražo so Zvončom.

„To len niekedy nedávno ste museli otvoriť, že? Teraz som si všimla, že je tu Výroba kľúčov.“

„Áno, akurát dnes sme otvorili,“ usmeje sa Pražo, „budete si priat’?“

„Chcela by som si dať urobiť kópiu kľúča.“

„Kľúčik je od bytu?“ pýta sa nenútene Zvončo a berie kľúč.

„Áno, áno, od bytu.“

„Poviem vám. V dnešnej dobe podnikat’ to je veľké riziko,“ vystupuje Pražo spoza pultu a smeruje k dverám, tak aby zákazníčkina pohľad nasmeroval do ulice, „nikdy dopredu nemôžete vedieť, ako to dopadne. Či to bude plusové, alebo nie. Prežiť v tomto kapitalistickom svete môžu skutočne len tí, čo majú dlhé lakte.“

„To máte pravdu,“ prikyvuje pani.

„Tuto všade okolo,“ ukazuje Pražo do ulice, „je strašne vysoký nájom. My sme mali šťastie, že sme sa dostali k týmto priestorom. Tu platíme fakt nízke nájomné. Hádam sa nám to podarí rozbehnúť.“

„Držím vám palce, chlapci,“ usmeje sa pani a otáča sa k Zvončovi. Pražo sa preľakne, že žena uvidí, ako sa zhotovuje druhá kópia, ale jeho obavy hneď zruší Zvončo.

„Tak madam, kľúčik je hotový,“ podáva Zvončo kópiu kľúča zákazníčke.

„Ďakujem pekne. Koľko som dlžná?“

„Ste náš prvý zákazník. Máte to zadarmo,“ usmeje sa Zvončo.

„Ale nie, čo ste. Musím vás nejako podporiť, keď začínate,“ chystá sa položiť pani peniaze na pult.

„Nie, nie, vravím vám, že to máte zadarmo,“ odsúva mince Zvončo.

„Tak dobre. Ďakujem. Nech sa vám darí, chlapci.“

„Dovidenia!“

Milá pani opúšťa podnik. Teraz má nastúpiť Čongi.

„Čongi! Ideš!“ šepká Pražo.

„Áno, áno!“ vybehne spoza závesu Čongi.

„A nenápadne! Nenápadne!“ šušká za ním Zvončo.

Čongi vyjde na ulicu. Zavesí sa na tú pani. Spočiatku kráča pomalým krokom. Keď však ulica začne hustnúť a žena sa stráca v dave, musí zrýchliť. Naraz je hneď za ňou a tak spomaľuje. Čongimu zvoní mobil. Pozrie na displej. Otec. Tak s ním teraz nemá vôbec čas sa vyprávať. A ani nemôže, lebo by si ho mohla všimnúť tá žena. Musí byť absolútne tichý a nenápadný. Počká kým dozvoní a vypne ho. Ešte náhodou na seba tým zvončením upozorní. To nemôže riskovať.

Sledovaný objekt vstupuje do banky. Čongi ostáva stáť asi dvadsať metrov od vchodu. Je dnu strašne dlho. Čongimu sa zdá, akoby tam bola pol dňa. Nevydrží a vyberie z vrečka joint. Slastne vyfukuje dym. Žena konečne po pol hodine vychádza von. Kráča za ňou v úctivej vzdialenosti ulicami. Tú ženu akoby vôbec neboleli nohy. Hopsá si ako nejaká mladica. Vchádza na políciu. Čongi zvažuje, či si má zapáliť trávu na tomto mieste. Vítázi nervozita a abst’ák. Aj v tejto budove je žena strašne dlho. Keď odtiaľ vyjde, Čongi znova kráča v závese za ňou. Už pochodujú strašne dlho. Čongi je uťahaný ako kôň, ale na jeho objekte nie je badať známky únavy. Je to nejaká vytrvalkyňa, alebo čo. Alebo si ho všimla a teraz mu

to robí schválne. Nie, nemohla si ho všimnúť, veď si dáva sakramentský pozor, aby bol maximálne nenápadný.

Prichádzajú na sídlisko. Čongi ťahá jazyk za sebou. Tu niekde už musí bývať. Žena vstupuje do supermarketu. Čongi sa zvalí k neďalekému stromu a lapajúc dych si dá ďalšieho johna. Takmer si nevšimne, ako jeho objekt vyšiel zo supermarketu. Rýchlym krokom sa dostáva do tradičnej vzdialenosti. Žena otvára vchodové dvere paneláku.

„Chvalabohu!“ zopne ruky k nebu Čongi.

Pani ide samozrejme po schodoch. Čongi sa plíži za ňou zadržiavajúc fučanie. Potítkom s podobizňou Che Guevaru si utiera mokré čelo. Z medziposchodia sleduje, ako pani vchádza do bytu na štvrtom poschodí. Čongi schádza pomaly dolu. Vonku ráta od spodku okná. Teraz už presne vie, zvonku, aj zvnútra, kde býva.

„Tak už to mám,“ volá Pražovi, „som na Sásovej.“

„Dobre. Za polhodku sme tam.“

Čongi, aby si skrátil čakanie, dá si ďalšie sklo.

Za pol hodiny sú Zvončo s Pražom na mieste. Čongi im ukazuje okná bytu.

„Dobre. Dohodneme sa tak,“ vraví Pražo, „keď niekto niečo zvláštne uvidí, povie to ostatným. Ty môžeš ísť teraz domov, Čongi. Prvé štyri hodiny tu budem ja. Za ten čas budeš ty Zvončo v predajni. Keď ti zavolám, prídeš tu a vystriedame sa. Potom zase po štyroch hodinách zavolá Zvončo tebe Čongi a ty prídeš vystriedať jeho.“

Kumpáni prikývnu.

„Dobre. Môžete ísť.“

Štyri hodiny sa strašne vlečú. Dokonca chvíľu poprícha. Pražo však nie je z cukru lepený a všetko vydrží. Podobne po ňom aj Zvončo.

Ako posledný príde na rad Čongi. Obloha začína pozvoľna tmavnúť. Čongi si sadne na lavičku a dopraje si, ako inak, jointa. Už stratil pojem o tom, koľký v poradí to dnes je. Je už dosť mimo. Viečka sa mu chvejú, hlava padá. Kútiky úst mimovoľne skrútené dohora. Totálny reset. Skúša sa rozpamätať, čo tu vlastne robí. Všetko je akoby v hmle. Vstane a oprie sa o strom. Nepričítne sa usmieva. Zahľadá sa na panelák. Je posiaty žltými žiariacimi bodkami zlievajúcimi sa do neurčitej machule. Čosi sa mu marí, že tu prišiel kvôli niečomu s oknami. S oknami? To čo je za blbosť. Rehoce sa ako najatý. Dá si ďalšieho johna. Uvelebí sa na lavičke. O pár minút chrápe akoby sa nechumelilo. Keď sa preberie, vidí v diaľke približovať sa známe tváre.

„Čo nedvíhaš ten mobil!“ kričí z diaľky Zvončo, „desaťkrát sme ti volali. Už sme si mysleli, že sa ti niečo stalo.“

„Čo? Čo? Jak ste volali?“ vyberá z vrecka mobil Čongi, „to by som počul.“

„Vravím ti, desaťkrát sme ti volali.“

„Mám vypnutý zvuk. To jak je možné. Asi sa mi muselo niečo postláčať vo vrečku,“ nechápe Čongi.

„Tak nabudúce si na to daj pozor.“

„Videl si niečo neobvyklé?“ pýta sa Čongiho Pražo.

„Nie, nič také.“

„Svietilo sa tam?“

„Čo?“ pýta sa Čongi a už mu dochádza, prečo je na tomto mieste.

„No či sa tam svietilo v tom byte.“

„Jáj,“ pozrie Čongi na panelák. Vysvietené okná mu stále splývajú v jednu mazaninu. Nechce vyzeráť ako idiot a preto hovorí, že sa v tom byte nesvietilo, hoci o tom vôbec nemá poňatia.

„Naozaj? Si si istý?“ sleduje Pražo Čongiho, ktorý sa mu nejako nezdá.

„Som si istý,“ vraví Čongi.

„Tak dobre. Môžeme teda tú akciu urobiť už dnes v noci.“

„Čo všetko na to potrebujeme?“ pýta sa Zvončo.

„Pôjdeme späť do nášho podniku. Tam mám všetky potrebné veci.“

„Tak poďme,“ vraví Zvončo.

Za pár minút sú vo Výrobe kľúčov. Pražo dá kamarátom do rúk vrecia, vnútri ktorých sú menšie vrecká. Taktiež im podá kožené rukavice.

„To je všetko čo potrebujeme?“ pýta sa Zvončo, „nemáme sa prezliecť do niečoho čierneho?“

„Nie, netreba. Môžeme ísť takto ako sme. Stačia nám vrecia a táto vecička,“ vytiahne kľúčik z vrecka.

Všetci sa sprisahanecky uškrňajú.

Vyberú sa, tentoraz peši, keďže MHD v tomto čase už nejazdí, na miesto určenia. Cestou medzi sebou nekomunikujú. Nikomu nie je veľmi do reči. Pre každého z nich je takáto lúpež niečím novým. Čím bližšie sú k cieľu, tým sa sliny horšie prehltávajú. Srdce bije čoraz prudšie. Adrenalin stúpa.

„Potrebujem si dať na ukludnenie,“ strká Čongi do úst ďalší joint. Keby jeho kamaráti vedeli, koľko ich dnes už mal...

Konečne dorazia k cieľu. Sídliisko je absolútne ľudoprázdne. Je až na neuverenie, že ešte pred pár hodinami tu hulákali detiská, premávali sa autá, ženy kričali na manželov a výrastkovia si dávali na hubu.

„Teraz ma počúvajte,“ vraví kumpánom Pražo, „dajte si rukavice.“

Čongi s Pražom ho poslúchnu.

„Budeme brať elektroniku,“ pokračuje Pražo, „kuchynské spotrebiče, teda tie menšie, jasné, že nie chladničku. Skúsime nájsť cennosti a peniaze. Televízor nebudeme brať. Po prvé nemáme auto a po druhé, mohol by nám spadnúť, keď budeme schádzať dolu po schodoch. To nemôžeme riskovať. Všetko musíme robiť v maximálnej tichosti. Budeme to robiť potme. V najkrajnejšom prípade si posvietime touto maličkou baterkou, alebo mobilmi. Ideme na to.“

Potichu kráčajú hore schodmi. Prichádza okamih, na ktorý všetci tak túžobne čakali. Pražo vkladá kľúč do zámky a otáča ním. Otvára dvere. Víťazoslávne sa pozrie na kamarátov. Kľúč strká do vrecka. Po špičkách vchádzajú dovnútra. Plížia sa po chodbičke. V momente, keď Pražo ukazuje kumpánom, aby sa rozdelili do miestností, ozve sa z akejsi izby mohutné chrápanie. Borci stuhnú v smrteľnom kŕči. Nevedia čo robiť. Prvý sa rozbehne k dverám Zvončo. Za ním Pražo a Čongi. Čongi zakopne o niečo kovové. Z hrdla sa mu vyderie potlačovaný výkrik. Zabuchne za sebou dvere. Bežia po schodoch ako o život. Berú ich po troch. Keď sú na druhom poschodí, počujú ako sa otvárajú dvere a mužský hlas kričí do tmy: „Héj! Kto je to!“

Chalani upaľujú ešte rýchlejšie. Vybehnú na ulicu a trielia ďalej. Nevedia kam. Ako v tranze bežia cez parkovisko, kriky, bodľácie. Po kilometri od inkriminovaného miesta zastavujú na nejakej lúke. V tom momente nemajú šajnu o tom, kde sa nachádzajú. Zvalia sa na zem. Dychčia, akoby mali vypustiť dušu. Ako prvý sa dostáva do reality Pražo a začne riadne z ostra.

„Kokot! Ty si korunovaný kokot!“ ziape ako zmyslov zbavený Pražo na Čongiho, „šak v tom byte niekto bol! Hovoril si, že sa tam nesvietilo!“

„Ja, ja, ja, ja som...“ koktá Čongi.

„Čo ja ja ja! Som jasne hovoril, že si treba všímať, či sa tam zasvieti, alebo nie! Hovorím po mongolsky, či čo?“

„Sory, sory Pražo fakt. HUUUŽ sa to nestane...“

„To si buď istý, že sa to už nestane, lebo ťa teraz zajebem.“

Pražo sa vrhne na Čongiho, ale zadrží ho Zvončo.

„Kľud, kľud chalani,“ upokojuje Praža Zvončo.

„Prečo ja musím furt naraziť na tých najväčších kokotov,“ chytá sa za hlavu Pražo. Čongi je schúlený do kľbka ako kôpka nešťastia.

„U mňa si skončil,“ vraví o niečo pokojnejšie Pražo, „a s Výrobou kľúčov tiež. Takých ľudí ako ty, ja nepotrebujem.“

„Dobre, dobre. Pôjdeme,“ odvádza Zvončo Praža preč. Čongi ostáva schúlený na zemi a trasie sa ako osika kombináciou zimy, strachu, a účinkov drog. Zvončo s Pražom sa mu strácajú pomaly z dohľadu, rovnako ako čoraz menej počuteľné vulgarizmy najhrubšieho zrna vychádzajúce z Pražových úst.

9. kapitola – Situácia okolo Čongiho

Starý Ďurica sa zobúdzza do nového dňa. V polospánku šmátra vedľa seba. Pravá polovica postele je prázdna. Oblečie sa a šuchotá do kuchyne. V nej už jeho manželka pripravuje hrianky. Dnes sú obaja doma. Ďuricová má dovolenku a Ďurica je doma vždy, keďže je na invalidnom dôchodku.

„Bre no,“ zamrmle starý Ďurica.

„Dobré.“

Sadá si za stôl. Žena pred neho položí hrianky a hrnček mlieka.

„Na mlieko dnes nemám chuť,“ vraví Ďurica.

Manželka ho preto berie preč.

„Ale na čaj si budeš musieť počkať.“

„Tak daj radšej to mlieko.“

Odpije z neho a odhryzne z hrianky.

„Kde je Maroš?“ pýta sa ženy.

„Neviem.“

„Maroooš!“ reve Ďurica.

„Ticho!“ zahriakne ho žena, „možno ešte spí!“

„Ale čoby spal. O takomto čase?“

Ďurica sa postaví a vyberie sa do Marošovej izby. Niet ho tam.

„Maroooš!“ kričí po dome.

Nič.

„Neni doma,“ hlási manželka

„Tak asi niekde šiel.“

„Povedal som mu, aby mi dnes pomohol s tým plotom. Ja sa na to môžem...“

„Nenadávaj.“

Ďurica doje svoje hrianky a ide dať zrať psovi. Vojde do budy na náradie a vytiahne odtiaľ kosačku.

„Ešte nie je taká vysoká tráva,“ vraví mu žena.

„Ale je.“

Zatiaľ čo manžel kosí, Ďuricová sa pustí do upratovania. Najskôr pozametá celý dom. Teda okrem Marošovej izby. Zakázal tam rodičom chodiť. Vraj predsa má svoje súkromie a do toho nikoho nič. Po zametaní Ďuricová vydrhne všade dlážku, povysáva koberce, poutiera prach, vyleští porcelán... Za chvíľu je všetko ako zo škatuľky. Ďuricová je však rozbehnutá a ešte by čosi robila. Čo tak poupratovať Marošovu izbu? Nie, nie. Bude našťvaný, keď zistí, že tam bola. Ale aspoň trochu upratať mu môže, nie? Určite je to tam ako po výbuchu bomby. Ved' mu nebude prehl'adávať zásuvky, ani nič iné šacovať. Len trochu poupratuje.

Vyzbrojí sa potrebným arzenálom a otvorí dvere synovej izby. Ten pohľad prekoná jej najhoršie očakávania. Vyzerá to tam, akoby spadla nie jedna, ale desať bômb. Po zemi a na stole porozhadzované šatstvo spolu s cédečkami, knihami a všelijakým možným haraburdím. Dokonca v tej kope Ďuricová zazrie totálne zhnitú banánovú šupku. Napravo na koberci je zaschnutá šabl'a. Ďuricovú napne. Ani nie tak z toho, čo vidí, ale skôr z neznesiteľného puchu. Tu sa nevetralo hádam aj pol roka. Ako tu môže vôbec niekto žiť. Ďuricová rýchlo beží otvoriť okno. Nadychuje sa čerstvého vzduchu. No nič. Musí sa do toho pustiť. Najprv musí odpratať ten bordel zo zeme. V prvom rade berie do ruky zhnitú banánovú šupku a vyhadzuje ju von oknom. Dvíha zo zeme nohavice. Z vrecka vypadnú dva jointy, ihla a striekačka.

„Ách, bože!“ pustí nohavice na zem a trieli na záhradu. Vytiahne kábel od kosačky zo zástrčky.

„Čo je? Čo robíš?“ otáča sa starý Ďurica.
„Maroš bere drogy! Maroš bere drogy! Čoho som sa to dožila!“ vreští Ďuricová.
„Čože?“
„Bere drogy!“
„Pod' dnu,“ otáča sa Ďurica okolo, „neziap tu na celú ulicu.“
„Bože! Bože! Prečo! Prečo!“
„A jak si na to prišla?“ pýta sa Ďurica, keď sú vnútri.
„Mal to v nohaviciach. Pod' sa pozrieť.“
Keď prídu do Marošovej izby, ukazuje mu jointy a striekačku.
„Vidíš! Vidíš! Náš syn je feťák! Taká hanba! Čo si o nás ľudia pomyslia! Čo som komu urobila!“
„Do piče Dana nebuď hysterická!“ schmatne ženu Ďurica, „chod' si zobrat' lieky.“
Ďuricová sa pustí do usedavého plaču a mrmle si popod nos. Jej muž odíde a vráti sa s tabletkami a pohárom vody. Ďuricová ich prehltnie a zapije tekutinou. Prešlo ju to. Už len vzlyká.
„Ja som to tušil,“ sadne si Ďurica na posteľ a chytá sa za hlavu, „v poslednom čase bol nejaký čudný.“
„Tak ty si niečo tušil a nič si neurobil!“ prepukne do ďalšieho záchvatu jeho žena.
„Preboha ukl'udni sa! Pozri čo sa s tebou robí!“
Ďuricová zase vzlyká.
„Ja som si na ňom aspoň čosi všimol, ale ty?“
Ďuricová prepukne v strašný nárek. Manžel jej strká do úst ďalšiu tabletku. Už sa mu ju definitívne podarilo dostať pod kontrolu.
„Idem mu zavolať,“ vraví Ďurica.
„A čo mu povieš?“
„Nech príde okamžite domov.“
Vyberá mobil a vytáča synovo číslo. Zvoní. Maroš to nedvíha.
„Tak čo?“ pýta sa Ďuricová.
„Nebere to.“
„Čo budeme robiť?“
„Neviem. Fakt neviem.“
Ďurica vstane a prechádza sa po miestnosti.
„Musíme to tu celé prehl'adať.“
„Maroš nám zakázal chodiť do izby. A teraz mu ju máme prehl'adať?“
„Šak ide v drogách! Musíme vedieť ako hlboko v tom je, nie?“
Uslzená Ďuricová prikývne.
Prehrabávajú sa v kope harabúrd na zemi i na stole. Prezerajú zásuvku za zásuvkou. Skriňu za skriňou. Postupne nájdu trinásť jointov, dvadsať menších, alebo väčších sáčkov s marihuanou, niekoľko neznámych tabletiiek, nejaké sklené trubičky a nádoby, päť kondómov, z toho jeden použitý (bfff) a stoh pornočasopisov. Manželia si sadajú rezignovane na posteľ. Pozerajú na kôpku nešťastia, ktorú nazhromaždili na zemi.
„Ktovie, ako dlho to berie,“ zamýšľa sa Ďurica.
„A možno to aj predáva.“
„Ach bože,“ chytá sa za hlavu Ďurica, „čo sme ho zle vychovali? Dali sme mu všetko. Úplne všetko...“
Aj jemu sa zalesknú oči.
„Taká je dnešná mládež,“ letargicky vraví Ďuricová otupená liekmi, akoby sa jej to vôbec netýkalo, „tomu sa nedá vyhnúť. Ani my sme sa tomu nevyhli.“
„Ja fakt neviem, čo budeme teraz robiť. Mám ho zmlátiť? Dvadsaťštyriročného chlapa?“

„A pritom chodí s takým dobrým dievčaťom,“ vzdychne si Ďuricová, „mohla mu dohovoriť, alebo čo.“

„Vidiš. Spýtame sa jej. Určite bude vedieť čosi viac,“ vraví Ďurica a odchádza.

„Kde ideš?“

„No za ňou.“

„A vieš kde býva?“

„Hej, viem.“

O pár minút zastavuje Ďurica pred jej domom. Vystupuje z auta. Akurát vtedy sa Beáta vracia domov z práce.

„Ahoj Beátka.“

„Á, dobrý. Čo vy tu robíte?“ je prekvapená ona.

„Potrebujeme sa s tebou aj s manželkou porozprávať. Máš chvíľu čas?“

„Hm, áno. A o čo ide?“

„Ide o Maroša.“

„Aha. A čo je s ním?“

„Poviem ti to u nás. Keď pri tom bude aj žena.“

„Stalo sa mu niečo?“

„Ale nie. Nič mu nie je.“

„Tak dobre. Len si zhodím doma veci.“

Keď odnesie dovnútra ruksak, sadne k starému Ďuricovi do auta. Čo nevidieť sú u Ďuricovcov.

„Ahoj Beátka,“ zdraví ju vo vchode Ďuricová.

„Dobrý deň. Tak čo je s Marošom?“

„Pod'. Ukážem ti to,“ kladie ruku na jej rameno starý Ďurica.

„Toto sme mu našli,“ vraví, keď vojdú do Marošovej izby. Beáta na to iba mlčky hľadá so sklonenou hlavou.

„Vedela si, že to berie?“ pýta sa jej Ďuricová.

„Áno, vedela. Ale na začiatku nebol taký. Pred piatimi rokmi, keď sme začali spolu chodiť, nepil ani nefajčil. Potom si sem tam dal jointa. Teda marihuanu. Nepáčilo sa mi to, ale bola som ochotná mu to tolerovať. A potom začal do toho padať viac a viac. Začal brať aj iné veci. Prehovárala som ho, nech to nechá. Tisíckrát som sa s ním chcela rozísť. Nemohla som. Mám ho príliš rada.“

Beátke sa trasie brada. Oči sa jej zarosia.

„To je dobre, že ho máš rada,“ hladí ju po vlasoch starý Ďurica.

„Ale ty to neberieš, však?“ pýta sa Ďuricová.

„Jasné, že nie. Veď ma už hádam poznáte dobre za tie roky.“

„Mysleli sme si, že poznáme svojho syna. A vidiš,“ ukáže na toxickú kopu Ďurica.

„Ja by som to svinstvo nikdy nezobrala,“ krúti hlavou Beáta.

„My vieme, že nie. A preto nám musíš pomôcť,“ hovorí Ďurica.

„S čím?“

„No s Marošom. Aby to nechal.“

„Ja už som sa mu toľkokrát snažila pomôcť. Už fakt neviem ako.“

„Nevieš, kde teraz je?“ pýta sa Ďuricová, „skúšali sme sa mu dovolať, ale nedvíha.“

„Včera hovoril, že má v meste nejaké vybavovačky. Nepovedal aké.“

„Skús mu zavolať ty,“ vraví Ďurica.

Beátka teda vytočí jeho číslo.

„Buď má vypnutý mobil, alebo nemá signál.“

„Kde asi môže byť, nevieš? Podľa mňa určite nemá žiadne vybavovačky,“ hovorí Ďuricová.

Beátka mykne plecami.

„Dáme ho na liečenie a bude,“ vyhlási rázne Ďurica.

„To už som mu navrhovala stokrát,“ kývne rukou Beátka, „vždy ma odbil s tým, že keď si dá občas sklo, nie je predsa žiadny feťák.“

„Na neho treba tvrdo,“ vraví Ďurica, „dost' dlho sme sa s ním maznali.“

„A ako ho chceš k tomu donútiť?“ pýta sa Ďuricová.

„Jednoducho mu poviem, že keď nepôjde na liečenie, ide z domu preč.“

„Ale to bude ešte horšie,“ zhrozí sa Ďuricová, „to sa bude potom túlať po uliciach a bude na tom ešte horšie ako teraz!“

„Toho sa nebojím,“ usmeje sa Ďurica, „on je príliš veľká fajnovka na to, aby vymenil pohodlie domova na ktorý vôbec neprispieva, za ulicu.“

„Máte pravdu,“ usmeje sa Beáta, „to by mohlo zabrať.“

„Ale keď bude u teba žobroniť, aby si ho vzala k sebe, musíš povedať nie!“

„Nemajte obavy. Budem neústupčivá.“

„Keby niečo, tak ti zavoláme.“

Beáta sa usmeje a odíde.

Ďuricovcom neostáva nič iné, len čakať, kým sa ich milovaný synček vráti domov. Celý deň sú v napätí. Zavše sa prechádzajú po dome a vykúkajú z okna, či náhodou nejde. Je už večer a on stále neprichádza.

„Čo keď sa mu niečo stalo?“ strachuje sa Ďuricová.

„Ale, čo by sa mu stalo,“ kývne rukou jej manžel, „určite teraz niekde fetuje s jemu podobnými.“

A čas ďalej ubieha.

„Idem volať na políciu,“ vraví Ďuricová o pol jedenástej.

„Čo si normálna? Políciu?“

„Určite sa mu niečo stalo.“

„On príde. Neboj sa.“

Manželia ani nejdú spať. Ticho sedia v obývačke. Čosi po druhej štrngocú vo vchodových dverách kľúče. Ďuricovci zbystria. Maroš, kamarátmi prezývaný Čongi, prihrmí do svojej izby. Vzápätí sú tam aj jeho rodičia.

„Vy ste sa mi hrabali vo veciach!“ spustí na privítanie Čongi, „tak to už je vrchol!“

„Kde si bol?“ pýta sa ho otec.

„To je snáď moja vec, nie? Nemám desať. Ja sa pýtam, prečo ste sa mi hrabali vo veciach!“

„To sú drogy Maroš,“ potláča plač jeho mama.

„Áno, sú to drogy. A čo? Môžem si robiť čo chcem! Je to moja vec. Môj život!“

„Ale môj dom. A toto v mojom dome nebude,“ vraví starý Ďurica.

„Ja tu vôbec nemusím byť! Pôjdem k Beátke!“

„No, neviem...“

„Nechaj ho tak,“ vraví Ďuricová, „pozri sa aký je nafetovaný. Teraz s ním nie je reč.“

„Máš pravdu. Zajtra sa s tebou porozprávame,“ bodá do syna prstom jeho otec, „ešte sme neskončili.“

„Ale ja hej!“ zabuchne dvere Čongi.

„Tak vidíš. Vrátil sa ti. Nič sa mu nestalo. A ty už si chcela volať políciu,“ vraví Ďurica žene cestou do spálne.

„Videl si, aký je bledý? Jak mŕtvola! A tie oči... Ach bože!“

„S tým bude koniec.“

Čongimu je ráno zle a treští mu hlava. Zo včerajška si pamätá len útržky. Jedným si je však úplne istý. Včera strašne dojebal tú akciu. Ešte teraz má pred očami Praha, ktorý bol schopný ho v tom momente aj zabiť.

V žalúdku mu strašne škvrka. Musí čosi zjesť. Keď vidí v kuchyni rodičov, spomenie si, že včera sa s nimi hádal. Nepamätá si však kvôli čomu. Tuší, že ani toto nebude príjemná konverzácia.

„Už vstal,“ hovorí starý Ďurica do mobilu.

„Komu to voláš?“ pýta sa Čongi.

„Uvidíš,“ uškrnie sa jeho otec.

Čongi si vezme syrovú zemiľu a sadne za stôl. Každú chvíľu čaká, že sa naňho zosype spíška nejakých výčitiek. Rodičia sú však podozrivo ticho. Tu niečo nehrá. Keď doje zemiľu, chystá sa odísť.

„Ostaň tu,“ chytí ho za ruku otec.

„Prečo?“ vytrhne sa mu Čongi.

„Vravím ti, ostaň tu.“

Čongi vzdychne a sadne si.

„A čo teraz?“

Zazvoní zvonček.

„Á, už je tu,“ postaví sa starý Ďurica.

V kuchyni sa zjaví Beátka.

„Čo ty tu robíš?“ je prekvapený Čongi.

„Potrebujeme sa s tebou všetci traja vážne porozprávať,“ vraví jeho otec.

„Tak to som zvedavý.“

„Maroš. Máš problémy s drogami. Chceme ti pomôcť,“ vezme jeho ruky do svojich Ďuricová.

„Čože? Ja nemám žiadne problémy s drogami,“ vytrhne sa jej Čongi. Zamarí sa mu, že práve o tom bola včera reč.

„Našli sme to u teba. Zbytočne to budeš zapierať,“ vraví starý Ďurica.

„Šak raz za čas si dám trávu. To neni žiadne drogovanie.“

„Podľa mňa si dávaš viac ako raz za čas.“

„Ach bože!“ vezme hlavu do rúk Čongi.

„Nebudem sa tu s tebou naťahovať,“ povie rázne starý Ďurica, „buď pôjdeš na liečenie, alebo ideš z domu.“

„Čo?“ nemôže uveriť svojim ušiam Čongi, „to sa mi snád' sníva.“

„Áno, počul si dobre. Neplatíš na túto domácnosť nič, dostávaš tu zadarmo nažrať, takže my ti vlastne robíme veľkú láskavosť, že tu vôbec môžeš byť. Pohár trepezlivosti dávno pretiekol, ale my sme takí veľkorysí, že ti dávame ešte jednu šancu. Liečenie, alebo môžeš ísť, kde chceš.“

Na toto nemá Čongi argumenty.

„Maroško choď tam,“ dohovára mu priateľka, „je to pre tvoje dobro.“

„Aj ty? To ste sa všetci proti mne spriahli?“

„A ak náhodou kalkuluješ s tým,“ vraví starý Ďurica, „že pôjdeš bývať k Beátke, tak na to hneď zabudni.“

Čongi krúti hlavou a ironicky sa usmieva.

„Tak čo?“ pýta sa ho otec.

„Mňa tu z vás všetkých jebne!“ postaví sa Čongi a pochoduje do svojej izby.

„Maroš!“ kričí za ním mama.

„Môžeš si ísť baliť veci!“ kričí otec.

Zakrátko stojí v kuchyni Čongi s dvoma taškami nasratý tak, že keby doňho niekto pichol, exploduje na márne kúsky.

„Takže môžeme ísť,“ usmeje sa otec.

Čongi rozrazí dvere a vyjde na ulicu.

„Čo som vám hovoril,“ šepká žene a budúcej neveste, „toto pohodlíčko by v živote nevymenil za ulicu.“

„To by som nepovedala, že to pôjde tak ľahko,“ smeje sa Ďuricová.

„Som rada, že to takto dopadlo,“ vraví Beátka.

„Ešte nie je koniec, ale začiatok je to dobrý.“

Všetci štyria naskočia do sivého volva. Smer východ. Predná Hora.

10. kapitola – Hubert v parte

Na druhý deň po nevydarenej akcii Pražo vstáva o jedenástej. Rozhodne nemá radosť. Zatína päste a preklína deň, kedy zobral Čongiho do Výroby kľúčov. Na takúto náladu má vždy zaručený liek. Boxerské vrece. To zakaždým zaberie. Vytáhuje ho spoza postele a vešia ho na hák.

„Kokot vyjebaný skurvený!“ búši do vreca Pražo, „môžem jebať všetko!“

Po niekoľkých takto strávených minútach si sadá na zem. Zjavne sa mu uľavilo. Zakrátko sa postaví a dá si ďalšie kolo. Schladí sa v sprche. Hľadá niečo pod zub. Nič okrem dvoch vifoniek však nenájde. Nepohrdne. Dá zovrieť vodu. Vysype obsah vifoniek do taniera. Podrví to. Ešte sáčky s prichuťami a nič tomu nechýba. Zaleje vriacou vodou. Pochúťka je na svete. Sadne pred telku a čumí na sračky, čo vysielajú okolo obeda a poobede.

O pol tretej ho vyruší zvonček.

„Á, to si ty,“ vraví Pražo, keď vidí vo dverách Zvonča, „pod' dnu.“

„Idem akurát od Čongiho.“

„A na čo si uňho bol?“

„Je mi čosi dlžný. Ale o to nejde. To sa podrž, čo ti poviem,“ usmieva sa Zvončo, „Čongi je na liečení!“

„Čo? A to vieš odkiaľ?“

„Akurát, keď som prichádzal k jeho domu, zastavilo pred ním auto a vystúpili z neho jeho rodičia. Pýtal som sa, či je Čongi, teda Maroš, doma. Jeho otec povedal, že ho akurát boli odviezť na Prednú Horu! Že sa tam lieči zo závislosti! Dobré, nie?“ rehoce sa Zvončo. Pridá sa aj Pražo.

„To bol na tom až tak zle?“ krúti hlavou Pražo, „mne sa nezdal byť závislý. Sem tam som ho akurát videl dať si trávu.“

„Mne sa práveže zdal byť v poslednom čase nejaký čudný.“

„Vlastne máš pravdu. Včera večer, keď som sa ho pýtal, či sa svietilo v tom byte, akoby bol trochu mimo.“

„Trochu mimo? Keď sa na to spätne pozerám, tak bol rozobratý na šrot. Kvôli tomu sa to celé dojebalo.“

„Do piče!“ udrie päst'ou do skrine Pražo, „keby som vedel, že v tom tak lieta, v živote by som ho nebral do kšeftu.“

„Ale on nebol vždy taký.“

„Veď to! Ja som ho zobral preto, lebo som ho poznal ako naprosto spoľahlivého parťáka. Keby som vedel...“

„Nabudúce si treba ľudí viac preklepnúť.“

„To teda hej. Človek sa učí celý život.“

„A čo bude ďalej s Výrobou kľúčov?“

„To teraz fakt netuším. Hlavne si potrebujem na chvíľu oddýchnuť. V poslednom čase bolo toho na mňa fakt moc.“

„To aj na mňa.“

„Musím si to všetko uležať v hlave, chápeš. Čo budeme robiť ďalej. Ozvem sa ti.“

„Ehm. A počúvaj. Myslíš, že Čongi nepovie nikomu, že vykrádame byty?“

„Nemyslím si. Keby aj náhodou niečo niekomu vyprával, tak my zase povieme naňho, že v tom išiel s nami. Čo je vlastne aj pravda. Ale Čongiho sa nebojím. Ten je teraz na dosť dlhú dobu úplne vyradený.“

„No dobre, ale nemôže nám potiahnuť veci, čo v budúcnosti ukradneme?“

„Ani to nemôže. Chvalabohu nevie, v ktorej garáži to budeme skladovať. Zatiaľ to nevieš ani ty. Dozvieš sa to, až keď tam pôjdeme s lupom.“

„Hm, no dobre. Ja len pre istotu. Lebo vieš, Čongi vie o tomto kšefte veľa detailov. A keď je teraz mimo neho, mohol by to využiť.“

„Hovorím ti, je to v pohode. Ja mám na Čongiho tiež kopu vecí, takže sa ho nemusíme báť. Buď kľudný.“

„Tak dobre. Maj sa.“

Zvončo, len čo vyjde z bytu, narazí na Zdenku.

„Čau Zdenka,“ usmeje sa.

„Nazdar,“ je odmeraná ona. Nikdy nemala veľmi v obľube Pražových kamarátov.

Vchádza do bytu.

„Som doma,“ kričí kráčajúc s plnými taškami do kuchyne.

„Nakúpila si?“ zjaví sa v kuchyni Pražo.

„Hej. Trochu som nakúpila.“

Zdenka vyberá veci z tašiek. Pražo jej pomáha.

„Čo keby sme išli dnes na kupko?“ pýta sa Zdenka.

„Ja dnes nejak nemám náladu.“

„Ale veď pod'. Bude sranda,“ prosí Zdenka.

Pražo krúti hlavou.

„Veed,“ hádže psie oči Zdenka.

Psím očiam málokto odolá.

Za pár minút sa už čvachcú vo vode. Pražo pláva dĺžku bazéna a späť. Zdenka ho sleduje z okraja bazéna.

„Dobré, čo?“

„Si klasa, Števo,“ usmeje sa Zdenka.

„Teraz sa dívaj na toto,“ povie Pražo a rozbehne sa k skokanskému mostíku.

„Čo chceš robiť?“

Pražo vystúpi na skokanský mostík. Zakýva Zdenke. Tá sa preľakne. Pražo skočí. Urobí vo vzduchu dve otočky. Čľup! Zdenka sleduje miesto, kam dopadol. Nevynára sa. Teraz sa už vážne začína báť.

„Haaaaa!“ vybafne zrazu pred ňou z vody Pražo. Zdenka zvýskne od ľaku.

„Bože! Jak som sa zľakla!“ chytá sa za srdce Zdenka s mŕtvolným výrazom v tvári, „debil sprostý. Toto mi už nerob.“

Pražo sa iba rehoce.

„Mám ti niečo priniesť?“ vychádza z bazéna Pražo, „ako odškodnenie.“

„Nechcem nič,“ je zachmúrená Zdenka.

„Čo si taká. Veď sranda, nie? Niečo ti prinesiem.“

Za päť minút sa Pražo vracia s dvoma kofolami a dvoma hotdogmi.

„Tak už sa nehnevaj,“ podáva jej kofolu a hotdog.

Zdenka sa usmeje, načrie do hotdogu a kečupovým prstom d'obne do Pražovho nosa. Ten ho jazykom olíže.

„Ty máš ale jazyčisko,“ smeje sa Zdenka.

„To teda mám. Pozri čo ešte s ním dokážem,“ povie Pražo a zaborí jazyk do Zdenkiných úst. Spojenie trvá viac ako minútu. Po odpútaní sa zadýchaní na seba pozerú a usmejú sa. Myslia na to isté.

„Mám na to chuť,“ vraví Zdenka.

„Aj ja.“

„Kde?“

„V kabínke na prezliekanie.“

Pražo chytí Zdenku za ruku a bežia do kabínky.

„Nemám kondóm,“ zháči sa Pražo vyzliekajúc si plavky.

„Nevadí,“ usmeje sa Zdenka a uhryzne Pražo nežne do ucha, „aj tak to nemám rada s tou hnusnou gumou.“

„No dobre. Nemáš to rada s gumou,“ odtlačí ju od seba Pražo, „ale nebudeme predsa riskovať.“

„Dáš si pozor,“ pritisne sa k nemu Zdenka.

„Ja na toto nemám nervy,“ odtlačí ju znova Pražo, „tak si aspoň zober tabletku.“

„No dobre,“ znechutene vzdychne Zdenka a opustí kabínku.

Za pár okamihov je späť a s Pražom konečne môžu splynúť v jedno. Okoloidúci sa čudujú, prečo sa kabínka trasie. Po desiatich minútach z nej vychádzajú Pražo so Zdenkou. Blažené výrazy v tvárach. Kolená sa podlamujú.

„A akú si si zobrala tabletku?“ pýta sa Pražo.

„Šak paralen, šak neni som krava.“

„Čo?!“

Pražo nemôže veriť vlastným ušiam. Krvi by sa mu nedorezal. Už už sa chystá Zdenke vynadať, ale potlačí nahromadený hnev v sebe (a že ho nie je málo), pretože si ju nechce pohnevať. Mozog mu pracuje na plné obrátky. Čo najpokojejším hlasom jej hovorí, aby išla do sprchy a dôkladne sa umyla na inkriminovanom mieste. Poslúchne ho. Zdenka chce ísť ešte do bazéna, ale Pražo na to absolútne nemá náladu. Idú domov. Pražo zatína päste a v hlave sa mu premietajú katastrofické scenáre. Tie sa zhmotnia, keď oproti nim kráča muž s kočíkom. Pražovi príde nevoľno. V supermarkete nakúpi za vagón prezervatívov.

Doma chce Zdenka pokračovať tam, kde skončili v kabínke. Pražovi to nie je veľmi po chuti, ale podvolí sa. Dá si kondóm a ide na vec. Po niekoľkých číslach leží Pražo na posteli a díva sa do stropu. Zdenka schúlená k nemu. Mlčia. Pražo premýšľa. Nad tým, či bude kupovať výbavičku, ale aj nad vzťahom so Zdenkou. Pravdepodobne už spolu znovu chodia. Má to všetky znaky chodenia. Radšej to však nevysloví nahlas. Bojí sa, žeby to pokazil. Preto ju radšej iba pohládza po vlasoch a bozká na čelo. Zdenka sa k nemu ešte mocnejšie pritúli.

Ráno sa zobúdzá v posteli sám. Zdenka išla do práce. Pražo si dá raňajky a zamyslí sa. Nad vzťahom so Zdenkou, potenciálnym detiskom, nad Výrobou kľúčov. Čo bude teraz robiť? Určite v tom bude pokračovať. Bola by strašná škoda skončiť to. Koľko peripetií museli všetci prežiť, kým vôbec otvorili Výrobu kľúčov. Je to už rozbehnutý vlak. A z takého sa neoplatí vyskakovať. Čiže vo Výrobe kľúčov bude určite pokračovať. Chce v tom pokračovať aj Zvončo. Aspoň niečo. Keby to aj on zabalil, Pražovi by neostávalo nič iné, len urobiť to isté. Zvončo ale našťastie nie je žiadny posera, ktorý sa zloží hneď po prvom neúspechu. So Zvončom ale na to nebude stačiť. Musí nájsť niekoho tretieho. Ale koho? Čongi sa na to presne hodil, len keby nedrogoval. Premieta si v hlave všetky možné mená. Musí to byť niekto fakt spoľahlivý. Pri niektorých menách sa musí pousmiať. A čo takto Hubert? Skúsi za ním zájsť. Nič za to nedá. Hneď sa ho aj rozhodne navštíviť.

„Sevas bracho,“ zdraví Huberta Pražo, potom čo mu on otvorí.

„No nazdar Pražo,“ usmeje sa Hubert, keď vidí známy ksicht, „a čo ty tu?“

„Som šiel okolo a povedal som si, že pozriem starého kamaráta.“

„Tak pod' ďalej.“

„Máš niekoho doma?“ pýta sa Pražo, keď vojde do bytu.

„Nie. Som sám. Prečo?“

„Len tak.“

Hubert vedie hosť'a do obývačky.

„Mám minerálku. Dáš si?“

„Ehm.“

Hubert Pražovi naleje pohár vody.

„Tak jak sa máš?“ pýta sa Pražo.

„Á, ujde to. Celkom dobre.“

„Robíš teraz niekde?“

„Momentálne nie. A ty?“

„Ja mám Výrobu kľúčov. Aj s jedným kamarátom. Zvončo sa volá. Asi ho nepoznáš.“

„Hm, takže pán podnikateľ. Tak to gratulujem.“

„No, len začínam. A počúvaj Hubert, berieš niečo?“

„Jak či niečo beriem?“

„No trávu alebo tak.“

„Nie, vôbec. Vyzerám tak, alebo čo? Prečo sa ma pýtaš také veci?“

„Ja len tak. Neber to osobne.“

Pražo sa napije minerálky.

„Hovoril som ti, že robím vo Výrobe kľúčov. Tak to je len zásterka,“ vraví Pražo a vyrozpráva Hubertovi o čo v skutočnosti ide vo Výrobe kľúčov. Radšej mu však nepovie o Čongim, ani o prvej akcii, ktorú domrvil, aby Huberta neodradil. Hovorí, že len teraz sa chystajú na prvú akciu.

„Hm, zaujímavý nápad,“ usmieva sa Hubert.

„Áno, je to dobre vymyslené, len nám ešte chýba tretí člen do partie.“

„To myslíš mňa?“

Pražo prikývne.

„A to čo akože budem robiť?“

„Budeš sledovať zákazníka, ktorý si dá u nás vyrobiť kľúč, od našej predajne, až k jeho bydlisku. Keď budeme vedieť, kde býva, kedykoľvek si môžeme otvoriť vlastným kľúčom a vybieliť to tam.“

„Fú, tak to už je riadna zlodejina. Keby nás chytili, išli by sme sedieť na pekne dlho.“

„Kto by nás mal chytiť? Mám to perfektne premyslené. Je to na deväťdesiatdeväť percent bezpečné.“

„Hm, deväťdesiatdeväť percent... ale aj to jedno percento vie byť niekedy riadna sviňa.“

„V živote nič nemáš isté, to je pravda. Ale niekedy treba skrátka zariskovať.“

„Len či to nie je priveľký risk.“

„Určite nie. Nechcem od teba hneď, aby si mi povedal, či do toho ideš, alebo nie. Premysli si to. Ale určite neobanuješ.“

„Dobre. Premyslím si to.“

„Keď sa rozhodneš ísť do toho, príď k nám do Výroby kľúčov. Dal som si vyrobiť pár vizitiek. Je tam adresa,“ podáva Pražo kamarátovi vizitku.

Rozlúčia sa. Hubert ostane v byte sám so svojimi myšlienkami. Nie však nadtľho. Zakrátko prídu z práce rodičia a z mesta brat Andrej. Byt ovládne lomoz a hlasná vrava. Všetci sa premávajú z miestnosti do miestnosti. Stále vrážajú do Huberta stojaceho v chodbičke.

„Chod' kdesi, zavadziaš tu,“ vraví mu mama.

Hubert vyjde na balkón. Zamyslí sa nad svojim životom. Nad tým, že dni sú jeden ako druhý. Stále doma. Stále pocit zbytočnosti. Nemá nič. Vlastné bývanie, vlastné auto. Frajerku. Dokonca ani vyjebanú robotu, čo majú aj stokrát väčší chudáci ako on. Samozrejme, nejaké podradné práce by preňho vždy boli, ale on si povedal, že keď už má pracovať, tak v nejakej normálnej robote. Strašne ho serie ten bakalár. Mohol mať aspoň čosi vo vrecku. S titulom sa predsa len lepšie hľadá robota. Ale nie. Oni ho museli vyhodiť v zimnom semestri tretieho ročníka. To človeka môže jebnúť. Je totálna nula. Nič nedokázal. A ktovie, či v živote vôbec niečo dokáže.

Za iných okolností by nad Pražovou ponukou ani vôbec neuvažoval. Pražova ponuka však prináša možnosť privyrobiť si a konečne nebyť rodičom finančne na príťaž. A ináč, chalan to má dobre vymyslené. Jeho by také niečo v živote nenapadlo. A navyše je tu aj možnosť

konečne sa vymotať z bludného kruhu stereotypu. Konečne nejaký adrenalín. Nejaké dobrodružstvo. Miestami si pripadá ako dôchodca. Furt je len doma.

„Už by si mohol ísť konečne niekde robiť,“ vraví mu otec, keď sa vráti z balkóna, „neverím, že na tom úrade práce pre teba nič nemajú.“

„Už mám prácu.“

„Čože?“ je prekvapený starý Oravec, „a akú?“

„Kamarát má Výrobu kľúčov. Idem k nemu robiť.“

„Tak to ma podrž. A odkedy tam nastupuješ?“

„Od zajtra.“

Pražo so Zvončom sedia vo Výrobe kľúčov. Hrajú karty.

„Fakt nevieš hrať poker?“ pýta sa Pražo.

„Nie.“

„Ani mariáš?“

„Žolíka a sedmu. To je všetko čo viem.“

Zvončo hodí na kopy poslednú kartu.

„Vyhrál som,“ usmeje sa, „kartáš.“

„Včera som bol za jedným týpkom,“ vraví Pražo miešajúc karty, „či by nešiel do nášho kšeftu.“

„A ide do toho?“

„Povedal som mu, nech si to premyslí. Ani ty si do toho nešiel hneď.“

„Pýtal si sa ho, či neberie drogy?“

„Neberie. Stopro. Hubert je fasa chalan.“

„Hubert? To čo je za meno?“ uchechtne sa Zvončo.

„Normálne meno,“ vraví Pražo rozdávajúc karty, „sú aj sto razy horšie. A hlavne je v kalendári. Také mená, čo dnes dávajú deťom... Nikolas, António, Tara... Alebo Šeherezáda. Ľudia sú v dnešnej dobe fakt prijebaní. V živote by som nedal decku také meno. Keď budem mať raz deti, dám im normálne slovenské – Štefan, Martin, Lucia...“

„Ťahaj si šesť kariet,“ hodí Zvončo dve sedmičky, „a kedy budeš mať deti?“

„No keď sa dostatočne finančne zabezpečím. Ale tak skoro nie. Ešte si chcem užívať života. Ešte sa nechcem srať s detiskami. Ani ženiť sa tak skoro nechcem.“

„A ozaj. Ako so Zdenkou? Jak to je vlastne s vami? Chodíš s ňou, či nie?“

„Asi s ňou chodím. Spávame spolu každý deň, všetko je tak, ako predtým, takže asi s ňou chodím.“

„Tak si rád, nie?“

„Ale hej.“

„Zase som vyhral,“ hodí poslednú kartu Zvončo.

Pražo mieša karty. Otvárajú sa dvere.

„Á, Hubert!“ víta kamaráta Pražo.

„Nazdar,“ podáva on ruku Pražovi.

„Zdravím,“ kývne na Zvonča.

„Čau,“ odzdraví on.

„Vy sa asi ešte nepoznáte,“ vraví Pražo, „to je Zvončo a toto je Hubert.“

„Zvončo.“

„Hubert.“

„Takže ako si sa rozhodol?“ pýta sa Pražo.

„Idem do toho,“ usmeje sa Hubert, „presvedčil si ma.“

„To som rád.“

„Čiže vlastne už teraz môžeme ísť do akcie,“ ozve sa po chvíli Pražo.

„To už dnes?“ pýta sa Hubert.

„To je na tebe.“
„No, ja by som sa dnes radšej na to celé psychicky pripravil. Môžeme ísť na to zajtra.“
„Dobre. Tak dnes ti aspoň podrobne vysvetlím, čo budeš robiť ty.“
„Ehm.“
„Keď zajtra otvoríme, ty sa skryješ tuto za ten záves. Príde zákazník. Dá si urobiť kópiu kľúča. Keď vyjde von, pustiš sa za ním. Budeš ho sledovať až k jeho domu, alebo bytu. Nesmieš na seba upútať pozornosť. Keď budeš vedieť, kde býva, zavolaš nám. Vystriedame sa všetci pod tým bytom a budeme sledovať, či sa tam niečo zvláštne nedeje. Najdôležitejšie bude, či sa tam po zotmení zažne, alebo nie. Ak áno, vybielime ten byt niekedy inokedy, keď nie, môžeme ho vykradnúť ešte v tú noc. To je všetko.“
„Je to jasné ako facka,“ usmeje sa Hubert.
„Presne tak.“
„Dobre chalani. Ja už musím. Mám ešte nejaké vybavovačky.“
„Okej. Tak zajtra tuná o deviatej,“ vraví Pražo.
„Maj sa,“ podá Hubertovi ruku Zvončo.
„Tak čo naňho povieš?“ pýta sa Pražo Zvonča, keď Hubert odíde.
„V pohode. Hlavne nevyzerá ako feťák.“
„Ved' som ti vravel, že nie je.“
„Ale vieš ako sa vraví: dôveruj ale zadeľuj.“
„Čo? Hádam dôveruj, ale preveruj, nie?“
„Ja som si to upravil,“ usmeje sa Zvončo.
„Ale je to dobré,“ rehoce sa Pražo, „to si zapamätám – dôveruj, ale zadeľuj.“
„Dúfam, že zajtra to už konečne vyjde,“ vraví Pražo sadajúc si k stolu, „lebo keď nie, tak mňa už fakt jebne.“
„Snád' sa to podarí,“ sadne si aj Zvončo.
„Kto kartá?“ pýta sa Pražo.
„No ty. Ty si prehral.“
„Ja?“
„No ne. Ja.“
Pražo nadvihne brvy a mieša karty. Rozdáva. Zvončo hodí na kopu hneď z prvej štyri esá.

11. kapitola – Hubertov krst ohňom

Ranná kuchyňa u Oravcovcov. Chlapi sa napchávajú rožkami s karičkou. Mama Oravcová varí čaj.

„Takže dnes maširuješ do roboty, čo?“ pýta sa starý Oravec s plnou hubou.

„Veru tak,“ usmeje sa Hubert.

„A čo všetko tam vlastne predávate?“

„Zatiaľ len robíme kópie kľúčov. Postupne budeme rozširovať sortiment.“

„Som rád, že máš konečne nejakú robotu,“ potľapká Huberta otec po pleci.

Mama Oravcová nalieva čaj do hrnčekov.

„Ešte ho nepite. Ešte je horúci,“ upozorňuje svojich chlapov.

„Aj ty by si si mohol hľadať nejakú brigádu,“ vraví starý Oravec Andrejovi.

„Keby nejaká bola,“ zamrmle Andrej.

„Kto chce pracovať, vždy si nájde nejakú robotu.“

„Veď hej, ale všetky dobré brigády sú až od osemnásť rokov. Pre tých pár drobných sa mi neoplatí robiť.“

„Ale aspoň sa naučíš robote. Nebudeš sa flákať celé dva mesiace. Ja v tvojom veku som makal v kravíne. Bol som dokonca ešte mladší ako ty.“

„Ale vtedy bola iná doba.“

„No dobre, bola iná doba. Ale v každej dobe je robota.“

„Hej, dobre, dobre. Skúsím si niečo nájsť.“

„Tak ja už idem,“ povie Hubert potom, čo zje posledný kúsok rožka a zapije ho čajom.

„Drž sa,“ vraví starý Oravec.

„Ahoj,“ pobožká ho na líce mama.

Hubert skočí do botasiek a už ho niet.

Pred Výrobou kľúčov je prvý. Dnu ešte nikto nie je. Žeby prišiel priskoro? Pozrie na hodinky. 8:51. Skúsi kľučku. Zamknuté. Až prídu, musí ich poprosiť o kľúč. Keď je súčasťou bandy, mal by mať predsa tiež kľúč od predajne. O päť minút prichádza Pražo a krátko po ňom Zvončo. Všetci traja vchádzajú dovnútra.

„Mohol by som aj ja dostať kľúč?“ prosí Hubert.

„A od čoho?“ pýta sa Zvončo.

„No tuto od dverí.“

Zvončo pozrie na Praža. Hubert vycíti ich nerozhodnosť.

„Keď patríš k parte, mal by som mať aj ja kľúč, nie?“

„No, vlastne máš pravdu,“ ozve sa Pražo, „všetci sme na jednej lodi. Čo povieš Zvončo.“

„Hm, no dobre,“ vraví Zvončo, „urobím ti kľúč.“

Hubert na tejto nevelkej ochote vidí, že ešte chvíľu potrvá, kým bude integrálnou súčasťou party. Po prvej úspešnej akcii sa tak snáď stane.

Zvončo vytáhuje svoj zväzok kľúčov a odopína ten od predajne. Vkladá ho do stroja. Za niekoľko sekúnd podáva kópiu Hubertovi.

„Vďaka,“ usmeje sa on.

„Dobre. A teraz choď za záves. Hocikedy môže prísť zákazník,“ vraví Pražo otáčajúc tabuľku na dverách na OTVORENÉ.

A skutočne. Za niekoľko minút vojde do Výroby kľúčov namelírovaný frajerík vo veku našich borcov. Vysvitne, že si ide dať urobiť kópiu kľúča od domu. Pražo ho zabaví drístami o najnovších autách. Mladík zaplatí, berie kópiu kľúča a odchádza. Vo Výrobe kľúčov ostáva samozrejme ešte jedna kópia. Nastupuje Hubert. Jeho úloha však už po pár metroch končí. Vidí, ako ten frajer nasadá do červenej audiny.

Zvončo pozrie na Huberta spýtavým pohľadom, keď ho zbadá už po niekoľkých sekundách.

„Išiel autom.“

„To nič,“ vraví Pražo, „počkáme na ďalšieho.“

A tak čakajú. Tentoraz o čosi dlhšie.

O pol jedenástej prichádza do Výroby kľúčov mladá žena. Okuliare. Cop. Intelektuálka. Pekná veľmi nie je. Ale zákazník je zákazník.

„Želáte si?“ vystaví na obdiv svoj chrup Zvončo.

„Chcela by som si dať urobiť kópiu kľúča.“

„Od bytu?“ pýta sa Zvončo berúc kľúč do ruky.

„Áno, od bytu.“

„To je dnes pekné počasie, čo?“ berie zákazníčku bokom Pražo. Spustí sa stroj.

„Áno, dnes je fakt pekne.“

„Ideálne na kúpalisko. Alebo výlet s rodinou. Máte rodinu?“

„Áno mám. Chystáme sa do Talianska.“

„Teraz niekedy?“ pýta sa Pražo vycítiac príležitosť.

„To práveže neviem. Čakáme na last minute.“

„Aha. To asi dosť na tom ušetríte.“

„Je to fakt za dobrú cenu. Človek musí v dnešnej dobe obracať každú korunu. Teda euro,“ usmeje sa žena. Stroj sa zastaví.

„Váš kľúč,“ podáva jej Zvončo kópiu.

„Ďakujem.“

Zákazníčka zaplatí a odíde. Hubert opustí svoj záves a vyberie sa za ňou. Žena sa zastavuje v kvetinárstve. Kúpi si orchideu v črepníku. Krátko na to si kupuje v stánku časopis Profit. Na neďalekej zastávke zisťuje, kedy jej ide najbližšia mestská. Podľa výrazu jej tváre je zrejmé, že tak skoro nie. Postaví sa obďaleč a listuje v časopise. Po dvadsiatich piatich minútach prichádza bielo-červený autobus. Žena doň nastupuje. Hubert pozorne sleduje, v ktorej časti autobusu si sadá. Nastupuje ako posledný. Celou cestu hádže očkom do miest, kde sedí sledovaný objekt. Musí si dávať pozor, aby si všimol, keď bude vystupovať. Pri Tescu sa z mestskej vyhrnie hromada ľudí. Spolu s nimi aj ona. Zamieri do hypermarketu. Hubert ostane stáť vonku. Keď žena odtiaľ vyjde, Hubert sa znovu pustí za ňou. Po piatich minútach chodze žena vstupuje do vchodových dverí paneláku. Vojde do výťahu. Hubert nemôže vedieť na aké poschodie sa vezie, preto sa radšej pustí do bežeckého súboja s výťahom. Trieli po schodoch ako namydlený blesk. A dobre urobí, pretože výťah zastavuje na šiestom poschodí, akurát keď je Hubert na piatom. Sleduje do ktorých dverí vchádza. Jeho misia je splnená. Pomaly schádza dolu schodmi. Vytáča kamarátovo číslo.

„Čau Pražo,“ hlesne Hubert zadychčane do mobilu.

„No nazdar. Kde si?“

„Som v Radvani.“

„Vieš, kde presne býva?“

„Viem.“

„Dobre. Za chvíľu sme tam.“

Hubert si však bude musieť počkať oveľa dlhšie. Kumpáni totiž prídu až za hodinu.

„Kde ste tak dlho boli?“

„Akurát pred nami sa stala havária. Pol hodinu trvalo, kým to odstránili,“ vraví Pražo.

„A čo sa stalo?“

„Nič vážne, iba také ťuknutie, ale policajti okolo toho strašne dlho šaškovali,“ kývne rukou Zvončo.

„A kde to býva?“ pýta sa Pražo.

Hubert ukáže okno.

„Dobrá práca,“ potľapká ho Pražo po pleci, „prišiel som na to, že je zbytočné sledovať byt celý deň. Strata času. Úplne bude stačiť, keď sem prídeš o siedmej a budeš pozeráť, či sa tam zasvieti, alebo nie.“

„Takže teraz môžem ísť domov?“

„Hej.“

Hubert teda skočí na mestskú a odvezie sa domov. Hore schodmi si vykračuje s pocitom dobre vykonanej práce. Je zároveň rád, že vypadol konečne von na čerstvý vzduch. Takéto zamestnanie sa mu začína páčiť.

„Tak ako v robote?“ pýta sa ho mama.

„Výborne.“

„Mali ste veľa zákazníkov?“

„Ani nie. Ale to je pochopiteľné. Len začíname.“

Hubert zalezie do izby a otvorí knihu.

„Kde je Andrej!“ kričí z miestnosti.

„Išiel si hľadať tú brigádu!“ odpovedá mu mama.

Hubert otočí stránku a začne čítať. Dej ho tak pohltí, až takmer zabudne, že o siedmej má povinnosti.

„Idem von,“ vraví Hubert mame, aj otcovi, ktorý medzičasom prišiel domov.

„A kedy prídeš?“ pýta sa ho mama.

„Fakt neviem.“

18:57 je na svojom stanovišti. Sadne si na lavičku naproti paneláku. Vyberie z vrečka sáčok s búrskymi orieškami. Vyhadzuje ich a chytá do úst. Keď ich pochrúme všetky, sáčok vyhodí do koša a sadne si späť na lavičku. Asi desaťročná chlapčiská naháňajú chlapca o čosi menšieho od nich. Dolapia ho rovno pred Hubertom. Zhodia ho na zem. Natrhnú mu pritom tričko. Plujú a kopú doňho.

„Héj, čo robíte!“ postaví sa Hubert.

Fagani sa otočia, ale pokračujú ďalej.

„Vypadnite!“ zreve na nich Hubert a dupne nohou. To ich už donúti odbehnúť. Z bezpečnej vzdialenosti ukazujú Hubertovi prostredník. Chlapček, keď vidí, že nebezpečenstvo pominulo, pozviecha sa zo zeme a beží opačným smerom.

Keď sa začne stmievať, na paneláku sa objavujú žlté bodky. Zasvieti sa aj v sledovanom okne. Hubert vzdychne a vytočí Pražove číslo.

„Dnes z toho nič nebude,“ vraví Hubert.

„Zasvietilo sa tam?“

„Hej.“

„Tak chod' domov.“

„A zajtra ako?“

„Zajtra príď normálne o deviatej do Výroby kľúčov.“

„A čo s týmto bytom?“

„Zajtra tam pôjde pred zotmením niekto druhý. Ale určite ho urobíme. Máme kľúč a máme adresu. Len treba vyčíhnuť správny moment.“

„Rozumiem.“

O dvanásť hodín neskôr sa všetci traja opäť stretávajú vo Výrobe kľúčov. Prvý zákazník nenechá na seba dlho čakať. Do miestnosti vstupuje tučná žena v stredných rokoch s dvoma plnými taškami. Na otázku, či ide o kľúč od bytu odpovedá, že je od domu. Pražo ju zabaví rečami o tom, že má zdražieť plyn.

Žena dostane kópiu kľúča, zaplatí, schytí tašky a vyteperí sa von. Hubert za ňou. Žena sa postaví na najbližšiu zastávku MHD. Za pár minút nastupujú obaja do autobusu. Hubert dúfa, že už pôjde rovno domov. Na ďalšej zastávke nastúpi ošumelý dedo a sadne si vedľa Huberta.

„Ste ženatý?“ pýta sa.

Hubert prekvapený, že naňho starec hovorí, iba pokrúti hlavou.

„Nie? Máte šťastie. Ja som už štyridsaťpäť rokov ženatý a už by som sa v živote neženil!“
Dedo si pomliaska a pokračuje.

„Dneska si ľudia ničoho nevážia. Toto čo vyhadzujú do kontajnerov, to sa človeku rozum zastavuje. Minule som tam videl normálnu dobrú lampu! A koľko jedla tam je! Pol chleba, celé rožky! To je človeku až do plaču. Za komunistov bolo toho málo, oveľa menej jak teraz a sme si toho všetci vedeli vážiť. Žiadne voláke chobotnice jak sú teraz, alebo kivi. Boli sme radi, keď pred Vianocami boli pomaranče. A to iba také pomaranče boli, že kubánske a to ste mohli hneď hodiť do žumpy, to boli jak divoké štiaky!“

Hubert iba neprítomne prikyvuje. Dedo ďalej tliacha o vláde, susedovi a farároch. Hubert ho však nepočúva, sústredí sa hlavne na to, aby neprepásol okamih, keď bude sledovaný objekt vystupovať.

Hubertovi sa uľaví, keď žena vystúpi. Konečne je zbavený dedovho monológu, ktorý ho ani najmenej nezaujímal. Žena po pár metroch vchádza do bēžového domu s modrou strechou. Hubert ihneď volá Pražovi a oznamuje mu svoju polohu.

„Hm, z toho asi nič nebude,“ vraví Pražo, keď so Zvončom prídu na miesto.

„Prečo myslíš?“ pýta sa Hubert.

„Pozri, aký je vysoký ten plot. A ešte zakončený ostrými špicmi.“

„Čo má s tým spoločné plot? Máme predsa kľúč.“

„Hej? Kľúč máme iba od domu, nie od bránky,“ vraví Zvončo.

„Hm, jasné.“

„Nie. Skrátka sa to nedá,“ mykne plecami Pražo.

„Fakt myslíš, žeby sa nedal ten plot preliezť?“

„Veď sa naňho pozri. Aspoň keby sa na ňom dalo nejako zachytiť.“

„Tak asi máš pravdu.“

Traja borci sa vracajú späť na svoje pracovisko.

„Nejdeme niečo zjesť?“ pýta sa Hubert pred dvanástou.

„Nie,“ odvetí Zvončo.

„To tu nie je obedná prestávka, či čo?“

„Toto nie je klasické zamestnanie, keď si si nevšimol.“

„Ale veď šak jesť treba.“

„Tak choď niečo kúpiť,“ hovorí Pražo.

„Dobre. A čo chcete vy?“

„Mne stačia hranolky,“ vraví Zvončo.

„Mne môžeš kúpiť kebab.“

Hubert je za chvíľu späť aj s jedlom. Sebe tiež kúpil kebab. Zaplatia mu a začnú sa kfmiť.

„Mohol si kúpiť aj niečo piť,“ vraví Pražo.

„Ach, do riti,“ pľasne sa po čele Hubert, „zabudol som.“

„Skočím tu vedľa do potravín,“ ponúkne sa Zvončo.

Za okamih sa už nalievajú ochutenou vodou.

Dojedia a čas plynie ďalej. Zákazníci neprichádzajú. V čase Hubertovej neprítomnosti, keď sledoval tú ženu, tu boli dvaja a keď kupoval jedlo, jeden zákazník, ale bolo to prd platné, keďže ich nemal kto sledovať. Preto Zvončo ani nevyrábal druhú kópiu a Pražo nemrhal energiou na obľbovanie zákazníkov.

Až o tretej príde fúzatý chlapík v červených montérkach. Praža nenapadá nič iné a tak mu hovorí to isté, čo ráno tej žene – že má zdražieť plyn. Keď zaplatí a vezme si kópiu, Hubert sa pustí za ním. Za minútu sa však vracia nasratý do Výroby kľúčov.

„Čo je?“ pýta sa Zvončo.

„Bol na aute. Na takej bielej dodávke. Dnes to bolo celé na hovno.“

„Nuž, nie je každý deň nedeľa,“ mykne plecami Pražo.

„Dnes už určite nikto nepríde,“ hundre Hubert.

Má pravdu. O piatej preto zatvárajú.

„Dnes pôjdem pod ten byt ja,“ povie Pražo, „takže keby sa tam dnes nesvietilo, buďte na dráte, že vám zavolám.“

Kumpáni prikývnu.

„S týmto bytom to vyzerá sľubne,“ vraví Zvončo, „tá žena hovorila, že pôjdu na dovolenku na last minute.“

„Presne,“ pritaká Pražo, „hocikedy môže nadísť naša chvíľa. Ja tomu dávam pár dní.“

Pražo sa teda pred zotmením dostaví pod okná bytu, kde včera hliadkoval Hubert. Nič z toho, pretože v okne sa zasvieti.

Ďalší deň v práci prebieha v podstate rovnako, ako ten predošlý a síce, že sa z rôznych príčin nedostanú k domu, či bytu zákazníkov.

Po Hubertovi a Pražovi je na rade so sledovaním okna Zvončo. Keď obloha začína tmavnúť čoraz viac, pozorne sleduje okno bytu. V mnohých okolitých oblokoch sa už zažalo, no v tomto ešte stále nie. Keď už je desať hodín a panelák obľahne čierna tma, Zvončo je na istom. Mädlí si ruky. Vzrušeným hlasom Pražovi do mobilu oznamuje, že vzduch je čistý.

Na miesto zakrátko prídu Pražo s Hubertom, aby sa aj oni presvedčili o pravdivosti Zvončových slov.

„Takže môžeme ísť na to,“ tleskne Pražo a borci sa presunú do Výroby kľúčov.

Tam Zvončo s Hubertom vyfasujú väčšie a menšie vrecia a kožené rukavice. Pražo ešte Hubertovi vysvetlí, ako budú postupovať a môžu ísť na vec.

Pred bytom sa zjavia o jednej v noci. S bázňou hľadia do okna na šiestom poschodí. Zvončo s Pražom pociťujú určité chvenie v žalúdku, ale to je nič oproti tomu, čo sa deje s Hubertom. Predsa len je to prvý krát, čo takto porušuje zákon. Snaží sa však za každú cenu nedať na sebe nič znať.

„Podme,“ zavelí Pražo.

Nečujne šliapu po schodoch. Na šiestom poschodí zastanú a pozrú na seba. Pražo vyberie kľúč a pobozká ho. Vloží ho do zámky a odomkne. Dvere dokorán. Pražo vojde dnu a pokynie kumpánom, aby ho nasledovali. V chodbičke im bez slova ukáže, kto kam pôjde.

Hubert má na starosti obývačku. Svieti si mobilom. DVD prehrávač. Vyťahuje ho zo zásuvky a vkladá do vreca. Takmer sa mu vyšmykne, tak sa mu trasú ruky. Hneď berie playstation a dévedéčka a cédéčka uložené vedľa neho. Hubert pátra po obývačke a narazí na kameru. Prekutáva skrine, zásuvky, ale nenájde už nič cenné.

Pražo má spálňu. Vidí v nej ďalekohľad na stojane, o ktorom si pomyslí, že musí byť riadne drahý. Nechá si ho na neskôr a hľadá po zákutiach izby. Nachádza hodinky a dvestopäťdesiat eur.

Na Zvonča pripadla detská izba. Po kompletnej prehliadke si odtiaľ odnáša notebook a vežu.

Všetci traja sa stretávajú v chodbičke a pochvália sa svojimi úlovkami.

„V spálni je ešte ďalekohľad,“ šepká Pražo, „podte mi s ním pomôcť.“

„Skúsme ho nejako zložiť,“ navrhne Zvončo.

Skúšajú, skúšajú, no nevedia ako na to.

„Zoberiem ho tak, ako je a zakryjem ho vrecom,“ povie nakoniec Pražo. Teperí sa s ďalekohľadom do chodbičky.

„Aha, tu je bicykel,“ hovorí Pražo potom, čo si posvieti na predmet, o ktorý zakopol.

„Berieme ho?“ pýta sa Hubert.

Pražo prikývne.

„Bol už niekto v kuchyni?“ pýta sa Zvončo.

„Ja nie,“ odvetí Pražo.

„Ani ja,“ pridá sa Zvončo.

Všetci traja sa nahnú do kuchyne.

„Berieme aj takéto veci?“ pýta sa Zvončo svietiac mobilom na kuchynských pomocníkoch.

„Hm, asi nie,“ hovorí Pražo, „máme toho veľa. Toto by sme už neuniesli.“

„Ani nemajú takú veľkú hodnotu,“ skonštatuje Hubert.

Prezrú ešte ostatné miestnosti, o ktorých však nepredpokladajú, že budú ukrývať nejaké cenné predmety.

„Dobre. Ja zoberiem d'alekohľad,“ vraví Pražo v chodbičke, „jeden z vás môže ísť na tom bicykli. A zároveň si ho aj znesie dolu.“

„Môžem ísť ja,“ ponúkne sa Hubert.

„Okej. Takže ostatné veci zoberieš ty Zvončo. Ale aby si to nemal také ťažké, nejaké menšie vrecúško si zavesíš na krk ty Hubert.“

Pražo nakladie do vrecúška kameru, playstation a hodinky. Podá ho Hubertovi.

„Ideme,“ povie Pražo, „musíme dávať sakramentský pozor, aby sa nič nerozbilo.“

Vychádzajú z bytu. Pražo za sebou zamkne. Pomaly schádzajú dole schodmi. Najhoršie to je pre Huberta, ktorý sa trápi s bicyklom. Má čo robiť, aby ho udržal vo vzduchu. Vychádzajú von z paneláku. Na tvárach im zahrajú neisté úsmevy, lebo ešte zďaleka nemajú vyhrané.

„Počúvaj Pražo, ako d'aleko je tá garáž?“ pýta sa Zvončo.

„No, odtiaľto je to dosť. Ale vy nie ste žiadne padavky, nie?“

Pražovým spoločníkom neostáva nič iné, len pochodovať nočnou Banskou Bystricou. Po štyridsiatich piatich minútach sú konečne na mieste.

„To je ona,“ ukazuje Pražo na garáž.

Poobzerá sa, či ich niekto nesleduje a odomkne železné vráta. Rýchlo vojdú dnu. Pražo zažne svetlo. Borci vyt'ahujú lup z vriec.

„Dal som tu dosky, aby sme to nekládli na zem,“ vraví Pražo.

Predmety teda poukladajú na dosky.

„Našiel som tam aj toto,“ vyt'ahuje z vrecka dvestopäťdesiat eur Pražo.

„Určite je to všetko čo si našiel?“ skúmavo pozerá na Praža Zvončo.

„To mi neveríte, alebo čo?“ ohradí sa Pražo, „to som si mohol nechať všetko a vám nepovedať nič, nie?“

„To je pravda,“ skloní hlavu Zvončo.

„Musíme si navzájom veriť,“ vraví Pražo, „sme teraz jedna ruka.“

Kumpáni súhlasia.

„Rozdelíme si tie peniaze na tri časti,“ hovorí Pražo.

„A koľko je jedna tretina z dvestopäťdesiat?“ pýta sa Zvončo.

„Vypočítajte to niekto na mobile,“ škrabe sa po zátylku Pražo. Sú to naňho ťažké počty.

„83,333...“ hlási pohotovo Hubert.

„Hm, ako to rozdelíme,“ hŕta Pražo, „máme stovku a tri päťdesiatky.“

„Môžeme to urobiť tak,“ navrhne Hubert, „tie tri päťdesiatky si môžeme rozdeliť už teraz. Ja si zoberiem stovku a vám dám každému po tridsaťtri eur.“

„Prečo by si si mal ty zobrať tú stovku,“ nezdá sa to Zvončovi.

„Tak si ju zober ty, alebo ty Pražo. To je úplne jedno. Ide o to, že ten, čo bude mať tú stovku, vyplatí zvyšných dvoch po tridsaťtri eur. Chápete?“

„Jasnačka,“ pritakáva Pražo, „zober si ju ty a daj nám tridsaťtri eur.“

„Dobre. Ale teraz také drobné nemám. Dám vám zajtra.“

Zvončo sa ironicky usmieva.

„Čo je? Hádám by som vás neojebal.“

„Nie, nie,“ vraví Pražo, „viem, že nie. Zajtra nám dáš.“

„Tak dobre,“ usmeje sa teraz už neironicky Zvončo.

Všetci sa odmlčia. Dívajú sa na utešenú kôpku na zemi.

„Taký som rád, že to konečne vyšlo,“ vzdychne Pražo.

„Aj ja,“ súhlasí Zvončo.

„A čo teraz s tými vecami?“ pýta sa Hubert.

„Predáme ich priekupníkovi,“ odvetí Pražo, „zatiaľ ho zháňam. Lebo potrebujem fakt spoľahlivého človeka.“

Zvončo zívne.

„Dobre. Poďme už,“ povie Pražo, „už je fakt veľa hodín. Ďakujem vám za spoluprácu,“ podáva kamarátom s úsmevom ruky. Pravice si podajú aj Zvončo s Hubertom. Ešte sa aj všetci navzájom poobjímajú. Opitost' úspechom. Radosti nie je konca. Nemôžu odtrhnúť oči zo svojich úlovkov. Spadol im zo srdca obrovský kameň.

Rozlúčia sa a rozídu do svojich domovov.

12. kapitola – Pražove dlhy

„Pán Horváth, varujem vás. Neprejdete ani kilometer,“ vraví pokojným hlasom bezkrký holohlavý bulo, „ste iba obyčajný cigán.“

Pán Horváth iba čosi hapká. Tvári sa ako zbitý pes.

„Kurvy jedny cigánske,“ pritvrdzuje zrazu bulo.

Schytí prvé, čo mu príde pod ruku (roksor) a zasypáva úbohého pána Horvátha spfškou úderov, pričom ich miesi so spfškou najšťavnatejších vulgarizmov.

„Tibor, nechaj ho už tak,“ odťahuje bula jeho kamarát, keď vidí, že občan počernejšej pleti má už dosť.

Tibor funí ako býk v aréne. Na čele mu navrela hrubá žila.

„Vypadni!“ zrukne na pána Horvátha, „vypadni stadeto!“

Kôpka dolámaných hnátov sa odplazí preč.

„Špiny skurvené kurviacke,“ sipí Tibor odhadzujúc roksor, „to mám za to, že som taký dobrosrdečný.“

Naráža na to, že pána Horvátha kedysi zamestnal v tejto svojej firme (už v nej však nepracuje) – bazáre stavebného materiálu, a teraz sa mu on odvd'ačil tým, že sa pokúsil na fúriku ukradnúť zopár tehál. Tibor Kováč je prirodzene veľmi háklivý, keď mu niekto rozkráda majetok. Tuto, alebo niekde inde. Pretože bazár stavebného materiálu ani zďaleka nie je jeho jedinou aktivitou.

„Ja som ti to hovoril už dávno,“ vraví Tiborovi jeho kamarát a kolega Marcel, keď si sadajú v kancelárii, „ja by som v živote žiadneho cigána nezamestnal.“

„Ja viem, viem. Ale teraz už s tým nič neurobím.“

„Poznajú to tu, vedia kadiaľ sa tu dá prísť. A už tu budú chodiť kradnúť jak straky.“

„Dám okolo toho celého postaviť vysoký múr, hore dám ostnaný drát a bude vybavené. Tak.“

„Hm, ale to potom ľudia z ulice neuvidia, čo tu predávame.“

„A na čo. Naša firma si už urobila dobré meno. Všetci ju tu poznajú. A keby to nestačilo, na ten múr dám reklamné pútače.“

Tibor vytiahne camelku a strčí si ju medzi hrubé kožené pery. Ponúkne Marcela. Zapália si a slastne vyfúknu dym.

„Počúvaj, postaráš sa tu dnes o to?“ opýta sa Tibor.

„Ved' dnes má prísť tá veľká zásielka.“

„Ty to zvládneš,“ potľapká ho po ruke Tibor.

„Hm, keď myslíš. A kde ideš?“

„Idem do tej autopredajne, vieš čo som ti minule hovoril. Už včera som tam mal ísť, ale nemal som čas.“

„Tak to sa stihneš vrátiť do tej zásielky, nie?“

„Ešte mám aj iné veci. Fakt ťa prosím, môžeš to dnes zobrať ty?“

„Hej,“ povie znechutene Marcel.

„Máš s tým nejaký problém, alebo čo?“

„Ale nie.“

„Nabudúce ti helpnem zase ja.“

„To určite,“ precedí pomedzi zuby Marcel.

„Hovoril si niečo?“

„Nič, nič.“

„Tak čau.“

Tibor odhodí špak a knísavou chôdzou statného kodiaka sa dostane k svojmu mercedesu. Je rád, že dnes sa vyhol stretnutiu so starigáňom Mácsayom a jeho zdegenerovanými

pomocníkmi. Zapáchajú jak keby sa sto rokov neumývali. Neznáša ich. Dnes ho našťastie čakajú príjemnejšie veci. Napríklad kúpa nového automobilu.

Jebe si to cez mesto deväťdesiatkou.

„Čo sa vlečeš ty kokot!“ kričí na daewo tico pred sebou, ktoré ide veľmi pomaly.

Vytrubuje naňho. Nemôže ho predbehnúť, lebo stále idú oproti autá. Keď ho konečne riskantným manévrom predbehne, ukáže mu niekoľko zdvorilých gest. Dupne na to a zaflekuje pred predajňou automobilov.

Vojde dovnútra. S rukami za chrbtom si znalecky obzerá autá. Niektoré sú fakt mašiny, ale je tu zopár aj takých, ktoré by nechcel ani zadarmo. Obzerá sa okolo seba, ale zdá sa, že tu nikto nie je.

„Haló!“ zaduní Tibor.

Rýchlo k nemu nakluše pajác v červenom obleku a s napomádovanými vlasmi. Tibor si ani nevšimol, odkiaľ vyliezol.

„Služobníček k vašim službám.“

Tibor si ho premeria.

„Želáte si, pane?“ hodí strojený úsmev pajác.

„Chcel by som si kúpiť auto,“ zahrní Tibor, „ale nie nejakú pičovinu.“

„Máte nejakú predstavu?“

„Chcel by som také... také niečo na mňa.“

„Hm, chápem. Chcete auto, ktoré by sa hodilo k vašej osobnosti, však?“

Pri slove „však“ Tiborovi prejdú po chrbte zimomriavky. Ten idiot to povedal jak nejaký buzerant. No, ktovie... Keď vidí ten outfit, čo má na sebe a ten ksicht... Ale serie naňho. Ide mu o auto.

„A čo takto nový golfík?“ d'obne pajác prstom na neďaleké auto.

V Tiborovi vzkypí žľč pri tom teplošskom geste.

„Si zo mňa robíš srandu?“ neovládne sa Tibor a začne pajácovi tykať, „nevidíš na čom som prišiel?“

„Prepáčte pane, nevšimol som si.“

„No na tom mercedese,“ ukazuje von Tibor, „takže asi logisticky chcem niečo lepšie. To dá rozum, ne?“

Predavačovi je tá gorila vrcholne odporná, ale premôže sa. Vidno, že je prachatý, takže to musí prehrýzť. Naďalej cerí svoje porcelánové zuby.

„A čo tak toto BMW 640i Cabrio?“ ukáže na modrého tátoša, „s tým zaujmete každú ženu. Budete stredobodom pozornosti.“

„Ja som stredobod pozornosti aj tak. A kabriolet som mal minule,“ kývne rukou Tibor, „akurát som z toho dostal jáčmen na oko.“

„A čo niektoré z našich terénnych vozidiel,“ povie predavač pomaly strácajúci trpezlivosť, aj svoj strojený úsmev.

„Keby ste mali Porsche Cayenne...“

„Máme!“ náhle ožije predavač, „presne to máme!“

„Jak to? Keď som tu bol minule, tak váš kolega mi povedal, že nemáte.“

„Ale už nám prišlo,“ srší radosťou predavač a otvára dvere na aute, „nech sa páči. Skúste aké je vnútri.“

„Môžem sa na ňom previesť?“ spýta sa Tibor.

„Hm, ale áno,“ vraví predavač, ale nie je veľmi nadšený týmto nápadom.

„Počkajte, skočím pre kľúče,“ povie predavač a zmizne.

„Ale idem s vami,“ vraví podávajúc Tiborovi kľúč, keď sa vráti.

Ten naňho hodí odmeraný pohľad. Naštartuje. Predavač otvorí diaľkovým ovládačom presklené dvere.

„Kde to idete?“ zhrozí sa predavač, keď sa z ničoho nič ocitnú na hlavnej ceste.

„Trochu sa povozím po meste, ne?“

„Hm, aha, dobre,“ preglgne predavač. Človek musí zniest' všeličo, aby nestratil prachatého zákazníka.

Tibor dáva autu riadne zabrat'. Poriadne ho prevetráva. Reže zákruty sedemdesiatkou, zavše ide na červenú, predbieha cez plnú čiaru. Jednoducho si užíva jazdu. Zjavne sa mu auto páči. Predavač znáša všetko so zaťatými zubami. Najmä keď vidí dobrú náladu svojho zákazníka.

„Je to jeba, toto auto,“ usmieva sa Tibor.

„Som rád, že sa vám páči,“ šepne predavač.

„Berem ho,“ vraví Tibor, keď gummy zapištia pred predajňou áut.

„Budete platiť v hotovosti, alebo kreditkou?“

„Kreditkou.“

„Tak poďte za mnou.“

Vojdú do budovy, kde Tibor zaplatí a popodpisuje potrebné papiere.

„Gratulujem vám teda k novému autu. Veľa šťastných kilometrov,“ podá predavač Tiborovi spotenú a masťnú ruku. Ten ju štítivo odtiahne.

„A príd'te zas!“ volá ešte za odchádzajúcim autom. Keď zmizne z dohľadu, razom sa predavačov úsmev zmení v znechutenú gambu.

Tibor uháňa po meste v novučičkom Cayenne. Je mimoriadne spokojný.

Vrúti sa na sídlisko. Zvoní. Na balkóne sa mihne ženská postava.

„Už idem!“ zakričí z výšin.

Za minútu skáče Denisa Tiborovi do náručia a vymieňa si s ním dlhý bozk.

„To je toho, že si ma konečne niekde zobral von,“ vraví mu.

„Tak si sa dočkala. Čo naňho povieš?“ ukazuje Tibor na svoju novú pýchu.

„Tereňak?“ zatvári sa kyslo dievčina.

„Čo sa ti na ňom nepáči? Tereňak som ešte nemal. Je to suprové auto. Veď uvidíš.“

Otvorí dvere spolujazdca. Denisa si sadne. Nasadne aj on.

„Mám pre teba prekvapenie,“ povie jej, keď opustia sídlisko.

„Aké?“ zažiaria jej oči.

„Uvidíš,“ hrá tajomného jej frajer.

Zastavia pred predajňou áut a vystúpia von.

„Tento mercedes čo som mal predtým, je teraz tvoj.“

„Čo?“ zhíkne ona.

„Je to tak,“ zatvári sa dôležito Tibor.

Denisa piští od radosti ako nepričetná. Tak ako pištia ženy v programe Pimp my ride. Skáče okolo svojho nového olivového auta.

„Ďakujem! Ďakujem! Si najlepší na svete!“ objíma svojho frajera Denisa.

„Ideme na ten obed?“ pýta sa Tibor, keď trochu ustanú Denisine emócie.

„Jasné, môžeme.“

„Ja pôjdem vpredu s mojím autom a ty za mnou so svojim.“

„Júh, teším sa,“ skočí Denisa do mercedesu, ale zistí, že nemá ako naštartovať.

„A kľúče?“ pýta sa Denisa. Tibor jej ich s úškrnom podá.

Pohne sa najprv Tibor so svojim Cayenne a za ním Denisa s mercedesom.

Zastavia tesne pred pešou zónou. Na neďalekom námestí SNP hrá akurát kapela Sto múch pieseň Imidžové omyly. Pár vojde do reštaurácie Barbakan. Objednajú si najdrahšie jedlá, ktorých názvy ani nevedia vysloviť. Ale ide o to, že sú najdrahšie, no ne?

Denisa sa ešte chvíľu rozplýva nad autom a potom už začne klasicky točiť o ženských problémoch ako napríklad, že jej nechce schnúť ten najnovší lak na nechty a podobne. Tibor bezmyšlienkovite prikyvuje. Dúfa, že stíchne, keď prinesú jedlo, no mylí sa. Denisa akoby mala dvojité ústa. Jedny na konzumovanie potravy a druhé na mletie pántom.

Tibor sa zamyslí (čo je uňho skutočne výnimočná činnosť), čo ho s ňou vlastne spája, keď tak počúva jej nezmyselné drísty. Nemá s ňou spoločné nič. Akurát sex. Ale ten fakt stojí za to. Tak predsa čosi, usmeje sa Tibor.

„Čo sa rehoceš?“ zarazí sa Denisa.

„Ja sa rehocem?“

„Ja tu rozprávam o vážnych veciach a ty sa tu rehoceš jak nepríčetný.“

Tibor je ticho a Denisa pokračuje ďalej v zmysluplnom monológu. Tibora od neho oslobodzuje niekoľko za sebou nasledujúcich obchodných telefonátov. Denisa sa tvári urazene, lebo jej frajer sa jej naplno nevenuje.

„Tak zatiaľ sa maj pusa, večer ti zavolám,“ vstáva po jedle od stola Tibor.

„Čo? Zase ideš preč? Ved' sme chceli ísť nakupovať.“

„To fakt nie je pre mňa, to dobre vieš. Môžeš ísť aj sama,“ vraví Tibor a strká jej do ruky pästoeurovku.

„Furt kdesi chodíš...“

Tibor jej vtisne francuzák a odíde.

Nasadne do svojho nového tátoša a odfrčí preč. Zamieri na strelnicu. Potrebuje sa vyventilovať z tej ženskej a tiež z niektorých telefonátov, ktoré mu dvihli tlak.

Je krátko poobede a tak je na strelnici len málo ľudí. Skoro so všetkými sa Tibor pozná. Už z diaľky mu kývajú na pozdrav. Ohlásí sa u správcu strelnice a vyberie svoj deväťmilimetrový poklad. Nasadí chrániče na uši a nabije zbraň. Začne to šiť do terča. Prvé kolo mu veľmi nevyšlo. Skoro všetko mimo. Akoby nebol vo svojej koži. Nabije znova. Druhé kolo je to lepšie. Nechá ruku chvíľu oddýchnuť a pokračuje tretím kolom. Prehodí zopár slov s kamarátmi. Niečo sa mu na zbrani nezdá. Dá ju prezrieť správcovi strelnice. Ten ju rozoberie, premaže a zloží späť. Vyskúša ju. Je to o poznanie lepšie. Ešte chvíľu strieľa a odchádza preč.

Pozrie do diára. Dnes má ešte na pláne niekoľkých dlžníkov. Prvým na rade je bordel Smädná mušľa na výpadovke z mesta. Tibor je tam cubi dub.

Vestibul bordelu zíva prázdnotou. Iba pri bare sedia dve obstarožné kurvy. Ostatné dospávajú minulú ťažkú noc. Spod pultu vykukne bordelmama.

„Á, pán Kováč,“ silene sa usmeje.

„Dobrý,“ zamrmle Tibor.

„Budete si priat?“

„Čo myslíte, kvôli čomu som tu prišiel?“

„Hm, tak asi kvôli tým menším podlžnostiam, čo?“

„Menším podlžnostiam?“

„Tak asi sú trochu väčšie.“

„Kde je majiteľ?“

„Je... je v kúpeľoch.“

„Do riti. A kedy sa vráti?“

„To... to vám neviem povedať.“

„Lebo dlžíte mi fakt veľa. Kedy to všetko zaplatíte?“

„Hm, budeme sa snažiť čo najskôr pán Kováč, ale viete, sme teraz na tom finančne dosť zle. Minule nám udrel do strechy blesk, museli sme vraziť do opravy kopu peňazí...“

„Koľko máte teraz v kase?“ spýta sa Tibor. Nenechá bordelmamu ani prehovoriť a pozrie sa do pokladne. Je tam niekoľko mincí a zopár päť a desať euroviek a iba jedna dvadsiatka. Tibor nad tým iba kývne rukou.

„Keď sa pán majiteľ vráti z tých kúpeľov, nech mi okamžite zavolá.“

„Áno, áno pán Kováč, odkážem mu.“

„Pekne sa vám to kopí. Úroky, mladá pani, úroky,“ vraví Tibor vychádzajúc z bordelu Smädná mušľa.

Takto to ďalej nejde, na budúce musí už na nich tvrdo. Je príliš dobrosrdečný a jeho dobrotu potom zneužívajú. Je veľmi mäkký. Ale tomu je koniec.

Teraz má namierené za Štefanom Pavlíkom zvaným aj Pražo.

Zaklope na jeho dvere. V priezore zbadá zagúľať sa buľvu oka. Čiže je vnútri. Zaklope ešte raz.

„Viem, že si dnu!“ zreve Tibor. Udrie päšťou do dverí.

Nič.

„Mám vyvaliť dvere?“ kričí Tibor.

Pražo na druhej strane si je vedomý, že Tibor je naozaj schopný vyvaliť dvere. A tie by potom musel platiť on, Pražo. A navyše nemá kam ujsť. Nemá na výber. Preto odomkne a pomaličky otvára dvere.

Tibor do nich kopne tak, že odhodia Praža na zem. Schyťal to rovno do čela. S kvílením si ho drží.

„Čo sa mi skrývaš ty buzerant!“ duní Tibor.

„Sory, sory Tibor...“

Tibor po neúspešnom vymáhaní dlhov v bordeli Smädná mušľa sa rozhodol tentoraz postupovať rázne. S nikým sa už nebude maznať.

„Prečo si mi nechcel otvoriť?“ pýta sa Tibor a zabuchne za sebou dvere.

„Ja... ja...“

„Bál si sa, čo? A vieš kto sa bojí?“

Pražo nevie.

„Ten, kto nemá čisté svedomie. Myslíš, že ty máš čisté svedomie?“

„Asi, asi mám.“

„Nie, nemáš. Nemáš, lebo mi visíš riadny balík peňazí.“

Pražo nie je schopný slova. V kľči si na zemi objíma kolená.

„Čo sa traseš jak nejaká žena? Vstávaj, nech s tebou rozprávam ako chlap s chlapom. Vstávaj!“

Pražo sa pomaly vztýči.

„Tak čo mi na to povieš?“ pýta sa Tibor.

„Na čo?“

„No na tie tvoje dlhy.“

„Ja... ja to vrátim. Všetko ti vrátim.“

„Toto počúvam furt. Každý jak obohratá platňa – ja ti to vrátim – ja ti to vrátim. Ty si myslíš, že sme úplné hovadá?“

„Nie, nie.“

„Počúvaj ma teraz dobre,“ chytí Tibor Praža pod krk a pritlačí ho k stene, „zajtra keď prídem, vrátiš mi všetky prachy, rozumieš?“

„Ale, ale to sa nedá, to nie je možné,“ chripí pridusený Pražo, „vrátiš ti to presne o dva týždne. Stopercent.“

„Čo? O dva týždne? Vrátiš mi to zajtra ty špina!“

„Môžeš ma aj odjebať keď chceš,“ lapá po vzduchu Pražo, „ale do zajtra tie peniaze nezoznením. Až o dva týždne.“

Tibor povolí stisk. Pražovi sa ul'aví.

„Dobre. Máš poslednú šancu. Keď o dva týždne o takomto čase nebudem mať v ruke svoje prachy, tak si ma nepraj.“

„Spolaľahni sa Tibor, fakt.“

Tibor zabuchne za sebou dvere. Pražo sa zvezie dolu ako kopa hnoja. Nálada z včerajšej vydarenej akcie razom klesla do mínusových hodnôt. Cíti sa ako najposlednejšia smradľavá handra.

Po chvíli sa však vzbudí a povie si, že čo najskôr zoženie dobrého priekupníka a hneď sa zbaví všetkých dlhov. Razom bude mať pokojný spánok. Do žíl sa mu vleje optimizmus. Usmeje sa. Ved' čože, všetko je na dobrej ceste. Do dvoch týždňov dlhy hravo vyrovná. Všetci ešte uvidia. Aj ten vymaštený Kováč.

13. kapitola – Zvončova sesternica

Zvončo dnes vstáva až o dvanástej. Do Výroby kľúčov nejde. Spolu s partákmi Pražom a Hubertom si po vydatenej akcii doprajú voľný deň.

Zvoní zvonček.

„Už idem!“ kričí Zvončo.

Čaptavou chôdzou s kefkou v hube sa presunie k dverám. Človeka, ktorého za nimi vidí, by v tomto momente absolútne nečakal. Sesternica Ľubka.

„Čau Lukáš,“ zacerí sa, pričom ústa jej zaberajú tretinu hlavy.

„Čo ty tu robíš?“ vyhrkne zo Zvonča.

„Vidím, že len teraz si vstal,“ zachichotá sa Ľubka.

„Ako... ako si na to prišla.“

„Keď si umývaš zuby.“

„Jáj, jasné.“

„Včera bola ťažká noc, čo?“

„To hej. Pod' dnu, nebudeme sa vyprávať na chodbe.“

„Koho to tu máš Zvončo?“ opýta sa Ivan vychádzajúci z kuchyne a hodí očkom po Ľubke, „nejaká nová známosť?“

„Ale čosi,“ kývne rukou Zvončo, „to je moja sesternica Ľubka.“

„Teší ma,“ bozkáva na obe líčka Ľubku Ivan.

„...a to je môj spolubývajúci Ivan.“

„No, no už stačí,“ vraví Zvončo, keď sa Ivan snaží dať Ľubke pusku aj na ústa a odťahuje ho.

„No a čo tu robíš?“ ozve sa po chvíli Zvončo, „zjavila si sa tu len tak z ničoho nič.“

„Ušla som z domu,“ riekne akoby mimochodom Ľubka.

„Čo?“ vypleští oči Zvončo, „a to... a to kvôli čomu?“

„Nemohla som to tam vydržať. Otec ma furt bije.“

„To je až také strašné?“

Zvončo vie o tom, aké bezcharakterné hovädo je švagor jeho mamy (Ľubkina a Zvončova mama sú sestry), ale čo si pamätá, jeho správanie bolo zatiaľ vždy v medziach. Preto ho Ľubkine slová trochu prekvapili.

„Pozri sa,“ ukazuje Ľubka modriny na chrbte a na stehnách.

„To je strašné,“ je rozhorčený Ivan, ktorý je stále v miestnosti a ktorého prítomnosť Zvončovi trochu vadí, keď sa prejednávajú interné rodinné záležitosti.

„Mama si už na to všetko zvykla. Ale ja už ďalej nemôžem. Mohla by som na chvíľu zostať u teba?“

„Ale, ale tu nemôžeš zostať,“ krúti hlavou Zvončo.

„Prosím ťa, Lukáš!“ skuhrá úpenlivo Ľubka.

„Ale prečo si išla akurát ku mne? Prečo si nešla napríklad ku babke, alebo k niekomu inému z rodiny?“

„Lebo by hneď volali domov!“

„A to teraz urobím aj ja,“ vyberá mobil z vrečka Zvončo.

„Nie! Nevolaj! Otec by ma zabil! Preto som išla k tebe, lebo som si bola istá, že ty nebudeš nikomu volať.“

„Ale to nejde. Určite sa všetci o teba strachujú. Možno ťa už aj vyhlásili za nezvestnú, keď nevedia, kde si.“

„Nie, nevolaj, prosím!“

„Nevolaj. Nevolaj. A potom budem mať ja problém, že si bola u mňa a ja som nikomu nič nepovedal. Tvoj otec ma zderie z kože.“

„Ja nikomu nepoviem, že som bola u teba. Nechcem od teba nič, len tu načas zostať.“

„A potom čo?“
 „To už nie je tvoja starosť.“
 „Ja neviem...“
 „Nech zostane. Vidíš, ako je na tom,“ prosí aj Ivan, no Zvončo hneď preukne jeho chĺpne záujmy.
 „Ty sa do toho nestaraj,“ zvýši hlas Zvončo, „to nie je tvoja vec.“
 „Prosím, Lukáško,“ spína ruky Ľubka. Oslovenie „Lukáško“ ho úplne odzbrojilo.
 „No dobre,“ povolí Zvončo, „ale nie na dlho.“
 „Ďakujem,“ skočí naňho Ľubka a objíma ho.
 „Dobre, dobre,“ má už dosť Ľubkinej radosti a ani sám nevie prečo očervnel.
 „Kde sa môžem zložiť?“ pýta sa Ľubka.
 „Tam v izbe,“ ukáže Zvončo.
 „Idem čosi kúpiť jesť do obchodu,“ povie Ivan a odíde preč.
 Zvončo sa díva na Ľubku otočenú chrbtom, ako si vybaľuje veci z obrovského ruksaka. Videl ju naposledy, keď mala pätnásť rokov. Bola ešte také decko. Vyzerala, aj správala sa tak. Za tie dva roky sa strašne zmenila. Je z nej riadna kosť. Vôbec nevyzerá na svoj vek. Možno na dvadsať. Keď sa tak na ňu pozerá, najviac ho pútajú jej krásne tvarované lýtka. Ale to snáď... Spamätaj sa človeče. Veď je to tvoja sesternica. Ale na druhej strane na tom nie je nič zlé... Veď so sesternicou sa to smie, či nie? Pust' to z hlavy ty idiot! Je to tvoja rodina! Zvončo sa snaží zahnať hriechne myšlienky. Musí čosi povedať.
 „Hm, ale neviem, kde budeš spať,“ povie Zvončo.
 „No napríklad tuto na posteli,“ ukáže Ľubka.
 „To je Ivanova posteľ.“
 „Sto rázy spí na posteli, tak nemôže raz na zemi. Ja to nepochopím, takýchto ľudí.“
 Zvončo vyvaľuje oči nad povýšeneckým vyjadrovaním svojej sesternice. Ešte pred chvíľou vyzerala, ako keby sa mala psychicky zrútiť a teraz sa správa, ani čo by jej to celé patrilo. Začína pochybovať o tom, či to, čo mu narozprávala, ako je to u nich doma, je vôbec pravda. Možno ani tie modriny neboli od bitky, ale z toho, že niekde spadla, alebo čo. Ale nechá to radšej tak. Bojí sa, že keby začal nahlas spochybňovať situáciu u nich doma, mohol by ju raniť. A to určite nechce.
 „Tak ale na zemi nebude spať len raz,“ spamätá sa Zvončo, „keď tu chceš byť na nejaký čas.“
 „Tak kde mám potom spať?“
 „To ja neviem. Počkaj, mal by tu byť taký starý matrac.“
 Zvončo šmátra za skriňou a vytiahne spoza nej matrac.
 „Na tomto mám spať?“ pýta sa Ľubka potom, čo ho oňuchá a veľmi jej nevoní.
 „Tak budem na ňom spať ja, no. Dám si ho do kuchyne a ty budeš spať na mojej posteli.“
 „No dobre.“
 „Nie, nie, ani to nejde,“ škriabe sa po zátylku Zvončo, „nemôžeš tu spať v jednej izbe s Ivanom.“
 „A prečo nie? Mne to nevadí.“
 „Ale mne to vadí,“ povie prísny hlasom Zvončo.
 „A čo je na tom?“
 „Nebudeš spať v jednej izbe s cudzím chlapom.“
 „Veď už nie sme cudzí.“
 „Ľuba!“ zvýši hlas Zvončo.
 „Dobre, dobre. Tak ako to chceš vyriešiť?“
 „Dám si tu medzi posteľ matrac a budeme spať tak. Bude tu síce úzko, ale ináč sa to nedá. Ten krátky čas, čo si povedala, že tu budeš, nejako všetci vydržíme.“

„Výborne si to vymyslel,“ povie Ľubka a hodí sa Zvončovi okolo krku. Dnes je to už druhý raz. Zvončo je v rozpakoch. Nevie, čo si má o tom myslieť. Znova ho opantávajú hriechne myšlienky.

„Už si sa vybalila?“ povie jej stisk Zvončo.

„Áno.“

„Hm, dáš si niečo piť?“

„Ehm.“

„Mám tu Budiš,“ povie Zvončo a naleje jej.

Ľubka dychtivo hltá vodu. Určite po dlhej ceste vysmädla. A vyhladla.

„Nič moc tu na jedenie nemám. My sa hlavne zdravo stravujeme vo fast foodoch, vieš. Mám tu akurát špagety.“

„Nemusíš si robiť starosti.“

„Nie si hladná?“

„Ani nie.“

Obaja sú ticho. Sesternica si naleje druhý pohár a vypije ho.

„Čo budeme teraz robiť?“ opýta sa Ľubka.

„No ja neviem. Čo by si chcela robiť?“

„Mal si teraz niečo na pláne?“

„Nič také.“

„Tak by sme mohli ísť von nie? Napríklad na zmrzku.“

„Hm, môžeme. A ty nie si unavená z cesty?“

„Vôbec nie.“

„Tak poďme.“

„Á, vy sa niekam chystáte?“ otvára dvere Ivan s plnou taškou, akurát keď sa obúvajú.

„Hej, ideme trochu von,“ odvetí Ľubka.

„Idem s vami!“ zvolá nadšene Ivan.

Zvončo tým taký nadšený nie je. Sám nevie prečo, ale s Ľubkou by išiel radšej von iba on.

„Ešte skočím na záchod,“ povie Ľubka, „kde je vlastne záchod?“

Zvončo jej ukáže.

„Nech ti ani nenapadne ju baliť,“ šepne Zvončo Ivanovi, keď je jeho sesternica na sociálnom zariadení.

„Prečo?“

Zvončo naňho krivo pozrie.

„Jasné. Ako chceš. Ale mne by nevadilo, keby si balil moju sesternicu.“

„Môžeme ísť,“ vyjde z WC Ľubka.

Keď opustia byt, zakvačí sa slečna medzi Ivana a Zvonča. Obom pánom je to nadmieru príjemné.

„Nevešaj sa po nás,“ vyvlečie sa z jej zovretia Zvončo, keď si uvedomí, že sa sesternica drží aj Ivana. Pozrie naňho prísne, aby sa jej pustil aj on.

„A ty si furt takto doma?“ pýta sa Zvonča Ľubka.

„Nie, to len dnes. Normálne pracujem.“

„A kde?“

„Vo Výrobe kľúčov.“

„Hm, zaujímavé.“

„A v škole ako sa ti darí?“ ozve sa po chvíli Zvončo.

„Celkom dobre,“ odvetí Ľubka.

„Aké si mala vysvedčenie?“

„Skoro samé dvojky, aj nejaké jednotky a trojky tam boli.“

„Tak to máš dobré. To chodíš na tú obchodnú, nie?“

„No, no.“

Dorazia do zmrzlinárne.

„Nenormálne zdražela tá zmrzlina,“ vyhlási Ivan.

„Presne. Ja čo si pamätám, tak kopček stál niekedy šesť korún,“ spomína Ľubka.

„Čo šesť korún,“ hovorí Zvončo, „ja keď som bol malý, tak stála štyri koruny.“

„Ale dáme si aj tak, nie?“ pýta sa Ľubka.

„Ehm,“ prikývne Zvončo, „tak akú chceš. Vyber si.“

„Zaplatíš mi ju?“ zažiaria oči Ľubke.

„Áno.“

„Aj mne?“ opýta sa Ivan.

„Tebe nie. Ty si zaplat' sám.“

Ľubka si vyberie vanilkovú a šmolkovú, Ivan stracciatellu a jahodovú a Zvončo iba citrónovú, lebo sa mu to zdá nekresťanský drahé.

„Presne toto som potrebovala,“ vychutnáva si ľadovú pochúťku Ľubka.

„Máš rada zmrzlinu?“ opýta sa Zvončo.

„Milujem zmrzlinu. Jedla by som ju každý deň. Ale to by som mala sto kíľ,“ zachichotá sa Ľubka.

Zvončo pri pohľade na jej postavu si uvedomí, že jej to ani najmenej nehrozí.

„A čo teraz?“ opýta sa Zvončo, keď dojedia zmrzliny.

„Pod'me naspäť. Akosi na mňa prišla tá únava.“

Vyberú sa teda smerom k Zvončovmu bytu.

„Máš niekoho?“ opýta sa z ničoho nič Ivan.

Zvončo doňho drgne.

„Čo je?“ zagáni naňho Ivan.

„Nemám,“ usmeje sa Ľubka.

Zvonča síce možno trochu naštvála Ivanova otázka, je však vďačný za túto informáciu.

Keď prídu do bytu, Ľubka sa zvalí na Zvončovu posteľ a okamžite zaspí. Ivan odíde do kuchyne a láduje do seba rožky s májkou.

Zvončo stojí na chodbičke a pozoruje Ľubku spiacu na jeho posteli. Jej jemne sa dvíhajúci a klesajúci hrudník vzbudzuje v ňom niečo, čo nemôže mať. Už dlho nemal ženu a teraz príde ona. Z toho nevzide nič dobré. Len problémy. Rozmútila pokojné vody a on nevie, ako sa s tým vyrovnat'.

14. kapitola – Hubert rozpráva príhodu z pohrebu

Deň po vydarenej akcii si borci zažili svoje. Na Pražo bezprostredne doľahli problémy s dlhmi, Zvonča prekvapila jeho sesternica a Hubert sa tiež nenudil.

Pražo sa po Kováčovej návšteve potrebuje, ako sa vraví, hodiť do klidu. Potrebuje byť so svojimi. Preto volá Hubertovi, žeby mohli ísť večer sadnúť do baru. Rovnakú informáciu podá aj Zvončovi.

„Dobre. Prídem,“ odpovedá mu na to Zvončo.

„Tak zatiaľ.“

„Počkaj ešte. Môžem zobrať aj sesternicu? Dnes mi tu dokvitla a keď sa dozvie, že idem niekde von, určite bude chcieť ísť aj ona.“

„Tak ju zober. Ja vezmem Zdenku. A koľko rokov má tá tvoja sesternica?“

„Sedemnášť.“

„Hm, to je v pohode. Myslel som si, že chceš zobrať nejaké decko.“

„Ale čosi.“

O ôsmej sa všetci stretávajú v Bare u Tučniaka. Vzájomné objímačky, predstavovačky. Úsmevy od ucha k uchu. Slečny si objednávajú kofoly a chlapi pívá.

„Tak čo chalani, ako dnes?“ usmeje sa Hubert.

„V pohode,“ odvetí Pražo.

„Normálka,“ mrdne plecami Zvončo.

Rozhodne to však u nich v pohode, ani normálne nebolo. Zvončo, a Pražo ani toľko, však o dnešných zážitkoch veľmi hovoriť nechcú. A nie je sa im ani čo čudovať.

„Lebo ja čo som dnes zažil,“ usmieva sa Hubert, „to bolo jak nejaká groteska. Alebo skôr tragikomédia. Úplne jak z nejakého filmu. Ale to by bolo na dlho. To sa dvoma vetami nedá.“

„Veď máme čas. Celý večer,“ vraví Pražo, „len hovor.“

„Takže. V utorok zomrela naša suseda. Mohla mať nejakých sedemdesiat rokov a možno aj stopäťdesiat kíl. Bývala v byte iba so synom. Slobodný mládenec, taký čudák. Podľa mňa je teplý. Vkuse bola len doma. Mala nejaké problémy s chodením a k tomu ešte milión päťsto chorôb. Keď ju vynášali záchranári, videl som ju prvýkrát možno po pätnástich rokoch. Medzitým som už aj zabudol, ako vyzerala. Skrátka, prišla po ňu záchranka, ale už jej asi nepomohli, lebo jej syn nám prišiel oznámiť, že mu zomrela mama a o dva dni, čiže dnes, je pohreb.“

Tak sme tam išli. Ja, rodičia, aj brat. Mysleli sme, že obrad bude v dome smútku, ale vysvitlo, že bude iba na cintoríne. Bol to totiž strašne lacný pohreb. Jak za päť päťdesiat. Aj to tak vyzeralo. Tak sme išli na cintorín. Tam už stáli ľudia okolo jamy. Aj náš sused. Oblečenú mal šušťákovú súpravu, chápete? Na pohrebe! Postupne k nemu prišli všetci ľudia a podali mu ruku, že úprimná sústrasť. Aj my. On sa tváril, akoby sa ho to vôbec netýkalo. Že mne je to jedno. Obrad bol civilný, bez kňaza.

Slova sa ujal na tristé vyzvanie jeden z dvoch obéznych a hluchých bratov nebohej. A to čo predviedol, to bolo niečo neopísateľné. Spustil prejav, že čo pre nás naša drahá sestra znamenala a tak ďalej, veď to poznáte. Prednášal vlastnú báseň. Ale ako to prednášal... Trasľavým a patetickým hlasom kvíľil do svištiaceho vetra tak zanietene, že som čakal jeho okamžitú sekundovú smrť na infarkt myokardu. A hlavne medzi vety dával aj minútové odmlky. Ľudia tam už hrýzli nie nechty, ale ruky od nudy. To nemalo konca. Keď po polhodine skončil, normálne bolo počuť, ako si každý vydýchol. Syn zosnulej a náš sused zároveň si pri tom prejave spokojne pofajčoval a neveriacky si premeriaval strýka pri jeho poetickej chvíľke. Už-už sa rečník s hurónskym revom chcel vrhnúť do jamy ani sokol na svoju korisť, ale v poslednej chvíli ho odtiahli ďalší dvaja chlapi.

Dav očakával telo. Niekde na horizonte sa pomalým krokom začala približovať štvorica umastených hrobárov s truhlou na pleciach. Keby ste videli tie ich ksichty... Čistí notorici.

Trvalo zhruba desať predĺhých minút kým sa doteperili k oblúku nás zúčastnených divákov. Kalnými pohľadmi si premeriavali situáciu, aj nášho suseda. Ten apaticky stál pri jame a s úškrnom sa prizeral sopľom rečníka, ktorý už na ukludnenie utŕžil nejednu dobre mierenú ranu na papuľu. Pri následnom vkladaní do hrobu sa dav zahemžil očakávaním. Bola tam aj taká mini kapela detí zo ZUŠ. Na čele bol starý dirigent, ktorého lacná voňavka zo ZSSR a aj účes zvaný KSC style prezrádzali, že je zjavne za zenitom a že je stará škola v tesilákoch. Deťom dal signál, aby hrali pomalú skladbu dôstojne a s prehľadom, no tie detiská Ave mariu nedokázali nakopnúť ani na tri či, štyri razy. Strašne falošné to bolo. Dirigent v rozpakoch tíšil šomručí dav. Deti nakoniec na nás prítomných vybalili kvetnatý funky groove, ktorý sa absolútne nehodil do kontextu. Asi po päťminútovej smaženici, ktorá ma brala do tanca, sa už konečne ozvali tie správne akordy žalospevu.“

„To musela byť komédia,“ smeje sa Pražo.

„To si pís. A to ešte nie je nič.“

„A ty si sa nesmiel?“ pýta sa Zvončo.

„V duchu som sa smial, ale navonok som sa tváril vážne, šak pohreb, nie? No, kde som to skončil?“

„Že sa ozvali správne akordy žalospevu,“ povie Zdenka.

„Jáj, aha. Prítomní dôchodcovia, ktorí nechápali čo sa deje sa upokojili. Dirigentovi odľahlo a hrobári začali s tragickými upitými červenými nosmi a smradľavými dychmi spúšťať nekvalitnú lepenkovú truhlu do jamy. Zistili, že jama je krátka. Nevedeli, čo robiť. Kričali tam na seba navzájom, že kto urobil chybu. Dali tú truhlu späť vedľa jamy. Dohadovali sa, že čo teraz budú robiť. Nakoniec ich vedúci vyhlásil, že treba ísť pre náradie. Myslel som si, že to náradie majú niekde tam na cintoríne, ale vysvitlo, že ho majú na druhom konci mesta u toho vedúceho. Nasadol ešte s jedným pomocníkom na takú starú oplieskanú jawu a odišiel. Trvalo dvadsať minút, kým sa vrátili. Ľudia už od nudy prekračovali z nohy na nohu, bavili sa medzi sebou, že čo je nové, akoby vôbec ani neboli na pohrebe.

Prišli konečne tí dvaja aj s náradím. Začali kopat'. Ďalšia časová strata. Po dvadsiatich minútach uvážili, žeby to mohlo stačiť. Skúsili tam dať tú rakvu. Nešlo to ani tak, lebo vysvitlo, že jama je dokonca aj priúzka! Tí hrobári už boli bezradní. Nemohli kopat' viac, lebo tam už bol ďalší hrob. Jeden z tých hrobárov povedal, že môžu trochu odrezat' z tej rakvy. To už tých ľudí pobúrilo. Vykrikovali, že to je nehumánne a podobne. A viete čo sa stalo? Ten vedúci hrobár sa postavil na rakvu ako tam bola zašprajcovaná v tej jame a začal po nej skákať! To už ho tí ľudia išli roztrhať na kusy. A najlepšie na tom je, že syn tej susedy sa tváril furt, akoby sa ho to netýkalo, aj keď videl, čo robia s jeho matkou. Ľudia mu aj hovorili, že nech niečo robí, či to nechá len tak a on nič. Tí hrobári vraveli, že sa s tým nedá nič robiť, lebo ďalej kopat' nemôžu, keďže je tam ďalší hrob. Jediná možnosť je dať tú rakvu kolmo do jamy a tak to zasypať. Tí ľudia už boli tak pohoršení... Nadávali tým hrobárom, aj na všetko možné, na štát... To už niektorí, hlavne tí mimo rodiny, čo stáli tak vzadu, teda aj my, sa normálne začali smiať. Jednoducho už sa nedalo.

No a potom prišiel zlatý klinec programu. Chlapi aspoň trochu odkopali jamu aj do šírky. Truhla sa im už zmestila, ale pre zmenu sa im v hrobe postavila takmer na kánt a spriečila sa. Kruh lynčuchtivých divákov sa okolo nich nebezpečne zúžil. Náš sused však nereagoval a svoju mamičku vyprevádzal v tej svojej pindžovej súprave bez emócií. Tragédi, ktorí asi bez alkoholu nevedia nič spraviť poriadne, zápasili s popruhmi truhly a v tej istej sekunde ako ju z jamy doslova vymrštili, v snahe vyrovnať ju a vložiť späť, sa im pri dopade s hrmotom buchla o jeden z blízkych obrubníkov iného hrobu a jej veko sa odchýlilo. Nastalo pol sekundy bez tepovej frekvencie všetkých zúčastnených a šedivo – zelená ruka vystrelila z truhly. Polovica sa nepríčetne smiala, vid' naša rodina, a druhá polovica sa snažila nášho suseda a hlavne hrobársku elitu zniesť zo sveta. Náhodne prítomný konár sa akurátne hodil na zasúvanie ruky nazad pod veko.

Keď bola ruka v rukáve, čiže v truhle, ja som tušil, že títo šmelinári to už asi nezvládajú, lebo aj ixtý pokus o vloženie do hrobu zlyhal. Zrazu sa laná v rukách tých dvoch, čo boli na pravej strane truhly šmykli a tak sa tá logicky postavila po trhnutí na svoj bok a niečo černasté sa ako žoch slamy z nej vykotil. Ľuďom so slabším žalúdkom sa podlamovali kolená pri pohľade na otvorenú truhlu na hrane jamy. Presúvali sa k nej, aby nazreli či to, čo sa zrútilo dnu bola fakt ich nebohá známa. A bola. Na okamih sa skončili všetky srandy, ktoré sa zmenili na ukrutné pobúrenie, nadávky, výkriky, obvinenia, vyhrážky a des. Ľudia kričali, že toto si nezaslúžila a podobne. Iba náš sused si zapálil lahodný dohán nazhromaždený v cigarete značky Moon a kašľal na všetko. Napokon konečne prehovoril a keďže pohreb sa pretiahol asi o hodinu, povedal hrobárom, že je to dobré, ako to je. Tí sa začudovali, aj zaradovali zároveň, že mľandravé smradľavé teleso nemusia loviť už pripravenými vidlami, ktoré na rozdiel od krompáča boli prozreteľne poruke. Dav šalel a kde - kto skoro volal políciu, čo sa však nakoniec nestalo. Neznáma pani dávala do kríku s takým zanietením, že som ju ľutoval viac ako nebohú. Tá je teraz definitívne pochovaná ležiac na dne jamy nabruchu v roztrhaných šatách a nesúc si truhlu, ktorá jej mala byť príbytkom vo večnosti, na chrbte, ako vysokohorský šerpa. Nadávajúci ľudia sa rozišli domov a to bolo všetko.“

Hubertovi vyschlo v krku. Musí sa napiť piva. Ostatní sa od smiechu váľajú po stole. Je to tak už od polovice jeho rozprávania.

„Toto neni možné,“ vraví cez slzy Pražo.

„Keby mi to niekto hovoril, tiež mu neuverím,“ usmeje sa aj Hubert.

„Ty si rozprávač Hubert. Jak nejaký Donutil,“ smeje sa v kľči Zvončo.

„No, no,“ rehoce sa Zdenka, „tak kvetnato si to podal.“

„To máš zážitok na celý život,“ hovorí Ľubka.

„To teda mám.“

Osadenstvo sa pomaly spamätáva z útoku na ich bránice. Doplní tekutiny.

„Včera bol náš panelák v telke,“ vraví Zdenka, „videli ste?“

Všetci pokrúčia hlavou.

„A kvôli čomu?“ opýta sa Zvončo.

„Že sa pred jedným vchodom niekto vysral. Ukazovali tam také obrovské hovno.“

„Čože?“ nechápe Hubert, „takéto kraviny dávajú v správach?“

„No,“ smeje sa Zdenka.

„To je úplne bežné,“ kývne rukou Pražo, „v dnešnej dobe dávajú v správach skoro len takéto dôležité veci.“

„A ešte keď je uhorková sezóna,“ doloží Ľubka.

„Ale uhorky by som si teraz dal,“ zadumá sa Hubert, „také fajn, v kyslom náleve.“

„Fúj, neznášam kyslé uhorky,“ strasie sa Zdenka.

„Čo máš proti kyslým uhorkám. Veď to je delikatesa,“ nechápavo krúti hlavou jej frajer a napije sa piva.

„Tak potom máš určite rada olomoucké syrečky,“ zaškerí sa na Zdenku Zvončo.

„Ts, ani nápad,“ zavrúti hlavu Zdenka.

„Ja som raz bol v Olomouci,“ vraví Hubert, „priamo tam, kde sa vyrábajú tie syrečky. Boli sme tam so školou.“

„Ja som ešte nikdy nebola v Česku,“ hovorí Ľubka.

„Nie?“ pozrie na ňu Pražo, „ja to mám pochodené krížom krážom. Brno, Praha, Karlovy Vary, Ostrava, Krkonoše...“

„A to iba tak si sa tam vybral?“ pýta sa Ľubka.

„Mám tetu v Brne, tak sme chodili na výlety po celom Česku.“

„Pivo tam je bezkonkurenčné,“ povie po chvíli Pražo.

„Podľa mňa najlepšie české pivo je Pilsner Urquell,“ vraví Zvončo.

„Nie,“ oponuje Pražo, „Veľkopopovický kozel. Ale musí byť čapovaný. To je jedna báseň.“

„Aj tak je najlepší Urpiner,“ usmeje sa Hubert a napije sa s labužníckym výrazom menovaného zlatistého moku.

„Si normálny?“ oborí sa naňho Pražo, „Urpiner?“

„Pivá celého sveta môžu byť neviem aké,“ vraví s úsmevom Hubert, „ale Urpiner je náš. Bystrický.“

„No tak chlapi,“ utišuje ich Zdenka, „predsa sa nebudete hádať kvôli pivu.“

Všetci sa na chvíľu odmlčia.

„A ty si vlastne odkiaľ Ľubka?“ ozve sa Pražo.

„Z Nového Mesta.“

„To ako z Blavy z Nového mesta?“

„Nie, nie,“ zasmeje sa Ľubka, „z Nového Mesta nad Váhom.“

„Jáj. Aha. A čo, prišla si do Bystrice na prázdniny?“

„No, také niečo?“

Zvončo sa bojí, že teraz jeho sesternica začne vykladať o tom, aké je to u nich doma zlé, ale našťastie sa tak nestane.

„Už si tu niekedy bola?“ pýta sa jej Pražo.

„Ale samozrejme.“

„Tak čo povieš na Banskú?“

„Je to pekné mesto. Určite krajšie ako Nové Mesto.“

Zase odmlka.

Naši borci by najradšej rozprávali o včerajšej vydarenej akcii. Furt sa im to tisne na jazyk, ale musia sa zdržať. Pražo určite nechce, aby Zdenka vedela, že vykrádajú byty, Zvončo s Ľubkou detto. Hubertovi to môže byť vlastne jedno, ale aj keď nebolo nič vyslovené, je si vedomý, že by nebolo vhodné teraz o tom hovoriť.

Poháre prítomných sú prázdne. Chlapi si objednávajú opäť pivá a slečny kofoly. Páni ich podpichujú, aby si dali niečo tvrdsie. Ľubka sa nenechá dlho prehovárať a objedná si Fernet. Zdenka až po dlhšom presviedčaní Finlandiu. Ktosi začne nadávať na politikov, políciu a celkovo na celý svet. Ostatní sa pridajú. Slečny rozoberajú bulvárne pikošky ako napríklad, že jedna moderátorka je chudera a podobne. Pražo sa prizná, že by sa nebránil, keby mu tá dotyčná moderátorka dala. Zdenka mu dá, ale po hlave a Pražo stíchne.

Barman nosí ďalšie pivá, Zdenke Finlandiu a Ľubke Fernet. Páleným tentoraz nepohrdnú ani šuhaji a na Zvončov popud si s rehotom objednávajú po rume. Stôl je zahalený dymovou clonou. Fajčia všetci okrem Zdenky a Huberta. To sa jej na ňom páči. Zdá sa jej najslušnejší zo všetkých Pražových kamarátov.

„Tak, končíme panstvo. A damstvo,“ pozrie na slečny Zvončo, keď je večer v najlepšom.

„Ale čo tak skoro?“ nechce sa Ľubke, ktorá je zo všetkých asi najviac pod parou (preto to aj chce Zvončo ukončiť), „veď je iba jedenásť.“

„Nie, musíme ísť,“ nedá sa jej bratranec, „zajtra vstávame do práce.“

Pozrie na kumpánov.

„Tak je,“ prisvedčí Pražo a vstáva od stola dopíjajúc zvyšok piva.

„Je mi ľúto, ale zajtra nás čaká ťažký deň v práci,“ mykne plecami Zvončo.

Súhlasí aj Hubert a tak sú slečny v menšine a musia sa prispôbiť.

„Ešte vám poviem jeden vtip,“ hovorí Hubert.

„No daj,“ povie Zdenka.

„Pesimista vidí tmu v tuneli, optimista vidí svetlo na konci tunela, realista vidí svetlá vlaku... Rušňovodič vidí troch debilov na koľajniciach.“

„Vááá, to je dobré,“ chytá sa za brucho Pražo, rovnako ako všetci ostatní.

„Ty si jednoducho kalič, Hubert,“ tľapká ho po pleci Zvončo, „riadne si dnes dával. Aj s tým pohrebom.“

Hlučne sa všetci rozlúčia a odídu každý svojim smerom.

Pražo so Zdenkou sa cestou viackrát bozkávajú. Potužení alkoholom majú obaja chuť na sex. Ponáhľajú sa preto domov. Pražo musí Zdenku podopierať, aby nespadla. Pila menej ako on, opitá je však oveľa viac. Vojdú do bytu. Hneď zamieria k spálni. Zvalia sa na posteľ. Pražo sa vyzlieka. Keď chce vyzliecť Zdenku, zistí, že zaspala. Rozosmeje sa. Tak toto sa mu ešte nestalo.

Zvončo má s prepravou Ľubky oveľa väčšie starosti. Je opitá na mol. A to mala iba tri Fernety. Ale je to asi spôsobené tým, že nie je zvyknutá piť. Vlečie ju za sebou ako vrece zemiakov. Konečne sa dostanú do bytu. Ivan spí ako zarezaný. Zvončo opatrne zloží sesternicu na svoju posteľ. Pri pohľade na jej bezbranné telo dostane náhlu chuť zmocniť sa jej. Značnú rolu v tom zohráva aj alkohol v jeho krvi. Už-už sa na to chystá, keď si uvedomí, že v miestnosti sa nachádza aj Ivan. Pravdepodobne len to ho odradí od smilného zámeru. Vybehne rýchlo na balkón a zapáli si. Pomaly sa upokojí jeho rozbúrená myseľ. Vráti sa späť do izby a ľahne si na matrac medzi Ivana a Ľubku.

Hubert sa vracia domov síce sám, ale s veľmi dobrým pocitom. Cíti, že ho definitívne prijali medzi seba do Výroby kľúčov. Včera tá vydarená akcia a dnes príjemný večer na ktorom sa cítil skutočne ako medzi svojimi. Videl im na očiach, ako sa všetci skvele bavili pri jeho rozprávaní. A ako mu Zvončo na konci povedal, že je kalič, to ho úplne dostalo. Keď mal predtým Hubert pocit, že Zvončo je voči nemu nedôverčivý, teraz je to všetko preč. Teraz sú najlepšia partia na svete, ktorú nič na svete nerozdelí. S touto myšlienkou vstupuje Hubert do ríše snov.

15. kapitola – Ďalšia akcia

„Máš peknú sesternicu,“ vraví ráno Pražo Zvončovi.

„Hej?“ pozrie naňho on tváriac sa, akoby o tom nevedel.

„Má niekoho, nevieš?“

„To snáď nie je tvoja starosť,“ odvrkne Zvončo, „veď ty máš frajerku. Na čo to potrebuješ vedieť.“

„Len tak sa pýtam. Čo sa hneď durdíš.“

„Nieкто ide,“ šepne spoza závesu Hubert.

Do Výroby kľúčov vojde mladá žena s malým deckom

„Od čoho je kľúčik?“ spýta sa Zvončo vkladajúc kľúč do stroja.

„Od bránky,“ odvetí žena.

Pražo drží hubu. Šetrí si drísty na ďalšieho zákazníka. Na niekoho, kto si bude dávať robiť kľúč od vchodových dverí.

„Máte tu nejakو pusto,“ rozhliadne sa žena po miestnosti.

„Len nedávno sme začali. Postupne budeme rozširovať sortiment,“ bezmyšlienkovito Pražo verklíkuje vetu, ktorú používa vždy pri takejto otázke.

„Aha.“

Žena vezme kópiu kľúča, zacáluje a odíde aj s deckom, ktoré celý čas vrešťalo, akoby ho z kože drali.

Za niekoľko minút vstupuje páňko v slušivom obleku s kufříkom v ruke. Oblek vyzerá byť riadne drahý. Na rukách sa blyštia rolexky a niekoľko prsteňov.

Na Zvončovu otázku, či je kľúč od domu, odpovedá kladne.

„Tak ma napadlo,“ berie zákazníka bokom Pražo, „keď vás tu vidím v takomto peknom obleku, že aj mne by sa hodil nový. Kde ste kúpili tento? Veľmi sa mi páči.“

„Tento je od Armaniho. Ale takýto u nás nekúpíte,“ usmeje sa páňko, „tento som kupoval v Ríme.“

„To ste išli až do Ríma kvôli obleku?“

„Nie, nie. Bol som tam služobne.“

„Asi veľa cestujete, čo?“

„Áno, ale iba pracovne. Už si ani nepamätám, kedy som bol na serióznej dovolenke.“

Stroj sa zastaví. Kópia (aj tá druhá, o ktorej zákazník nevie), je hotová. Páňko odchádza.

Hubert si je na stopercent istý, že takýto človek nemôže chodiť pešo, alebo autobusom. Určite má nejakého bavoráka. Aj tak sa však za ním pustí. Čaká, že zákazník nastúpi do niektorého z áut stojacich v blízkosti Výroby kľúčov, no nestane sa tak. Kráča stále rovno. Zahne na hlavnú cestu. Zastaví sa pri zastávke MHD a obzerá cestovný poriadok. Žeby takýto podnikateľ chodil mestskou hromadnou dopravou? No to sa mi nezdá, škriabe sa za uchom Hubert.

Za šesť minút muž v obleku nastúpi do MHD. Hubert za ním. Stále si nevie vysvetliť, ako je to možné, že taký zazobanec sa presúva mestskou. Jediné logické vysvetlenie bude v tom, že auto má v oprave. Asi tak to je. Čo iné?

Sledovaný objekt vystúpi v milionárskej štvrti. Odomkne bránku, vybehne po schodíkoch a zmizne v dome. Hubert volá Pražovi a oznamuje mu svoju polohu.

„Tiež mi nejde do hlavy, že nešiel autom,“ vraví Pražo, keď sú aj so Zvončom pred vyhladeným domom.

„Ale určite auto má. Pozrite, tam je garáž,“ ukazuje Hubert, „bude to tak, že ho má v oprave.“

„Asi hej,“ prikývne Zvončo.

„Mali sme šťastie, že ho má pokazené akurát teraz,“ usmeje sa Pražo.

„Podľa mňa by sme tento dom mohli v pohode urobiť,“ vraví Hubert, „pozri aký je tu nízky plotík.“

„Ved' hej,“ prikyvuje Pražo, „akurát sa na to pozerám.“

„Vyzerá to byť riadny boháč,“ hovorí Zvončo.

„No,“ prikývne Pražo, „tohto domu sa nesmieme pustiť. Určite ho urobíme.“

Všetci traja sa vrátia späť do Výroby kľúčov.

„Videl si, akú má Vraťo teraz frajerku?“ pýta sa Zvončo Praža.

„Videl, ale iba na fotke.“

„Ja tiež iba na fotke. To bola taká odporná fotka, že keby som si odfotil hádam svoju chlpatú ríť, bolo by to krajšie.“

„Je to neskutočná príšera, to je fakt. A ešte jak je podstrihnutá. Jak nejaká fena. Nechápem toho chlapca.“

Návštevou ich poctí ďalší zákazník. Desaťročné dievča v sukničke a s dvoma dlhými vrkočmi.

„Dobrý deň,“ pozdraví hlasno.

Pražo so Zvončom s úsmevom odzdravia.

„Čo by si rada?“ opýta sa Zvončo.

„Mamka ma poslala urobiť kľúčik.“

„Áno? A kde ja teraz mamka?“

„Niečo si išla vybaviť.“

„Tak mi daj kľúč.“

Dievčatko ho podá Zvončovi.

„A kde býva tvoja mamka?“ pýta sa jej Pražo.

„Tam kde ja.“

„No, to som si domyslel. Ale kde to je?“

„V dome.“

„Áno? A kde je ten dom?“

„Tam,“ ukazuje smerom do ulice dievča.

„Kde tam?“

„No tam.“

Pražo vidíac, že z dievčaťa viac nedostane, pokynie Zvončovi, aby jej dal kľúč. Dievča zaplatí a odíde. Výrobu kľúčov opustí aj Hubert.

Vzápätí dnu vstúpia dvaja muži v oblekoch. Útly tridsiatnik a zavalitý bradatý päťdesiatnik.

„Želáte si?“ opýta sa Zvončo.

„Inšpekcia práce,“ ukáže papier ten starší.

„Aha,“ zamrzne úsmev Zvončovi. Mali by mať všetko v poriadku, ale aj tak intuitívne cíti, že toto nedopadne dobre.

„Kto je majiteľ?“ opýta sa Zvonča.

„Ja,“ dvihne ruku on.

„To je váš zamestnanec?“ opýta sa mladší ukazujúc na Praža.

„Áno,“ prikývne Zvončo.

„Pracuje tu ešte niekto?“

Zvonča obleje studený pot. Uvedomí si, že Huberta zabudol zaregistrovať ako svojho zamestnanca. Keby tu teraz bol, mali by všetci po chlebe. A hlavne on. Zvončo.

„Niečo som sa pýtal,“ vraví mladší inšpektor, keď vidí, ako Zvončo neprítomne hľadá do prázdna.

„Nie!“ vyhŕkne zo Zvonča, „robíme tu iba my dvaja.“

„Určite?“ pozrie naňho neveriacky ten starší.

„Určite!“

„Dovolíte?“ povie mladší a odsunie Praža nabok. Vojde do miestnosti za závesom a rozhliadne sa tam.

„Asi tu fakt robia len oni dvaja,“ mykne plecami mladší.

„Veď vám to vravím,“ povie Zvončo.

„A vy čo nič nehovoríte?“ pozrie starší inšpektor na Praža.

„Nič ste sa ma nepýtali.“

„Ukážte občianske preukazy. Obidvaja,“ prikáže mladší.

Poslúchnu. Mladší inšpektor si ich so záujmom prezerá.

„To tu máte len Výrobu kľúčov?“ pýta sa jeho starší kolega rozhliadajúc sa po miestnosti, „nič iné tu nemáte?“

„Zatiaľ nie. Ale postupne chceme rozširovať sortiment,“ odpovedá Pražo, ale rozhodne nie tak sebaisto, ako pred zákazníkmi.

Inšpektori ešte skontrolujú príslušné papiere k prevádzke, registráciu do sociálnej a zdravotnej poisťovne a ostatné doklady. Nezabudnú ani na Zvončov živnostenský list. Stále sa im čosi nezdá. Chvíľu sa ešte rozhliadajú po prevádzke a odídu.

Borci sa zvalia na stoličky. Topia sa v záplave potu.

„Hubert nie je zaregistrovaný ako zamestnanec Výroby kľúčov!“ vychrlí Pražo.

„Veď ja viem! Ja viem!“

„Keby tu teraz bol. Kurva, to by bol prúser...“

„Do piči, zabudol som na to. Úplne som na to zabudol.“

Vo dverách sa zjaví Hubert.

„Nejako skoro nie?“ vraví mu Pražo.

„To decko sa mi stratilo v dave,“ je našťvaný Hubert, „to sa mi ešte nestalo. Nechápem to. Furt som ju sledoval a...“

„Ser na to,“ preruší ho Zvončo, „mal si teraz obrovské šťastie. A my všetci.“

„Prečo?“

„Bola tu inšpekcia práce.“

„A čo? Niečo nebolo v poriadku?“

„To teda nebolo. Zabudol som ťa nahlásiť, že si zamestnanec Výroby kľúčov. Keby si bol tu, keď tu oni prišli, bol by z toho taký prúser...“

„Ale tak ja za to nemôžem.“

„Ja viem. Bola to moja chyba. Jak som na to len mohol zabudnúť...“

„A teraz čo?“

„No nič. Hneď v pondelok ťa pôjdem zaregistrovať ako zamestnanca Výroby kľúčov. A ty pôjdeš so mnou.“

O pol druhej sa do Výroby kľúčov vrúti žena okolo päťdesiatky.

„Dobrý deň. Potrebujem si dať urobiť tri kópie kľúča,“ spustí na Praža a Zvonča, „viete, dali sme si teraz vymeniť zámok na dverách za taký lepší, kvalitnejší. Viete, ideme zajtra na svadbu dcéry do Bratislavy a chceme mať úplnú istotu, že nás nevykradnú. Viete, bude to prvý raz, čo v byte nikto nebude, tak chceme mať istotu, chápete.“

Borcom chvíľu trvá, kým sa spamätajú z prívalu slov. Zvončo vezme kľúč a pustí sa do práce. Dámy sa ujme Pražo.

„A koľko rokov má dcéra?“ pýta sa jej.

„Dvadsaťsedem. Berie si takého inžiniera, viete. Je riaditeľ v jednej firme. Dobre si vybrala. Už majú aj dom, viete. A ešte mám dve deti. Syn má dvadsať a druhá dcéra sedemnásť. Ale tí majú na svadbu ešte času,“ zakrochká zákazníčka.

Pražo by počúval jej rapotanie aj ďalej. Je iba rád, že ju nemusí zabávať on. Potrebuje ale získať jednu dôležitú informáciu, keď už je tá žena tak rozbehnutá.

„Na tej svadbe budete asi do rána.“

„Tak, tak. Veď to poznáte ako to chodí na svadbách.“

„Hm, áno. Takže sa vrátite až v nedeľu, čo?“

„Rátam, že prídeme tak v nedeľu večer, no.“

„A idete asi celá rodina.“

„Áno, pravdaže.“

„Kľúče sú hotové,“ hlási Zvončo.

„Ó, ďakujem,“ berie kľúče do rúk zákazníčka a zaplatí.

„Užite si to na tej svadbe,“ usmeje sa na ňu Pražo.

„Ďakujem. Dovidenia.“

Hneď ako opustí predajňu, Zvončo s Pražom si radostne tlesknú pravačkami. Hubert sa na nich usmeje a pustí sa sledovať tú pani. Takmer nestačí udržať krok, lebo žena kráča mimoriadne rezko. Nastupuje do mestskej. Hubert detto.

Po štyroch zastávkach vystúpi a pokračuje v predošlom tempe. Vstúpi do areálu drevárskeho koncernu. Za jeho brány Hubert už nemôže.

„Do riti!“ dupne nohou.

„Tá žena vošla do jednej firmy,“ volá Hubert Pražovi, „určite tam robí. Keď tam vošla teraz, tak podľa mňa tam bude až do desiatej. To je akurát osem hodín. Čo mám robiť?“

„Hm, to je dosť na hovno. Ale tú ženu nesmieme stratiť. Vieme na stopercent, že zajtra nikto u nich nebude doma. To je tutovka.“

„Ja viem. Ale to tu mám teraz osem hodín stáť?“

„Môžeš si aj sadnúť.“

„Nemám náladu na vtípky.“

„Dobre, dobre. Iná možnosť nie je. Veď ty to nejak vydržíš.“

„Hej,“ odsekne znechutene Hubert a zloží.

Postaví sa obďaleč za krík, aby nepútal pozornosť, ale zároveň, aby mal vchod ako na dlani. Tých osem hodín sa vlečie strašne pomaly. Je to preňho hrozné utrpenie. Chvíľu sedí, chvíľu stojí, chvíľu sa prechádza a tak dookola. Z letargie ho vždy preberie nejaký človek, ktorý priemerne každých pätnásť minút opustí areál, alebo doňho vstúpi. Sledovaný objekt to však nikdy nie je.

Pred desiatou sa z areálu začnú hrnúť ľudia v skupinkách. Hubert spozornie. Uvedomí si, že bude ťažké zahliadnuť tú ženu, najmä keď je teraz tma. S najväčším vypätím síl sa mu ju podarí spozorovať v jednej zo skupiniek. Modlí sa, nech nenastúpi do auta k nejakému kolegovi. Našťastie ide na zastávku a nastupuje do poslednej mestskej. V autobuse sedia iba tá žena, Hubert a ďalší dvaja cestujúci. Hubert sa preto snaží chovať čo najviac nenápadne a skoro celú cestu zíza z okna.

Žena vystúpi v Podlaviciach a Hubert prirodzene tiež. Keď zistí, v ktorom paneláku býva, oznamuje to Pražovi.

„Bože, to bola štreka,“ vybafne Pražo na Huberta, keď za štyridsaťpäť minút dorazí do Podlavíc.

„Išiel si pešo, čo?“

„Hej. Teraz už žiadne autobusy nechodia.“

„A kde je Zvončo?“

„Sleduje byt toho pracháča s kufříkom, čo dnes u nás doobedu bol. Toho, čo býva v tej milionárskej štvrti, veď vieš.“

„Ehm.“

„Tak kde to býva?“

Hubert mu to ukáže.

„Takže zajtra ideme na to. Ale samozrejme sa ešte musíme zajtra presvedčiť, či sú naozaj preč. Chápeš, istota.“

„A kto tu pôjde? Zase ja?“

„Nie, pôjdem ja. Ty máš zajtra celý deň voľno. Zavolám ti, až keď pôjdeme na vec.“

„Oka.“

Ešte v ten večer referuje Zvončo Pražovi, že v dome pracháča, čo si kupuje obleky v Ríme, sa svietilo. Vykradnutie toho domu sa tak odkladá na neskôr.

Druhý deň je sobota a teda sa nepracuje. Ani vo Výrobe kľúčov. Borci by nemali najmenší problém robiť v sobotu, dokonca aj v nedeľu, ale nikto by im tam neprišiel. Takže majú voľno aj oni.

Zvončo s Hubertom si dali voraz. Pražo zájde večer do Podlavíc omrknúť, či sa rodinka vybrala skutočne na svadbu. Je to tak, pretože v byte sa nesvieti.

Pražo hneď zvoláva kumpánov do Výroby kľúčov. Ako minule, tak aj teraz im rozdá vrecia a rukavice. K miestu činu kráčajú patrične sebavedome. Predošlý úspech im dodal značnú sebadôveru. Cítia sa ako profesionáli. Ak to vyšlo minule, teraz to bude brnkačka. A navyše keď sú si stopercentne istí, že všetci obyvatelia bytu sú na svadbe. Strach nepocítujú takmer vôbec. Možno iba taký maličký, neurčitý, kdesi na dne podvedomia. Zvončo si dokonca popiskuje znelku z Pat a Mat. Z miery ich nevyvedie ani náhodné stretnutie s dvojicou mestských policajtov.

„Kamže chlapci?“ opýta sa jeden z nich.

„Kamarát oslavuje narodeniny. Tak ideme k nemu,“ odvetí s úsmevom Pražo.

Vrecia a rukavice majú všetci prozreteľne pod bundami, takže na nich nepadá ani tieň podozrenia.

Pred inkriminovaným bytom zastanú a vyhecujú sa na nasledujúci výkon. Vyskackajú nečujne po schodoch a vualá – odomknú si dvere. Rozdelia si miestnosti a dôkladne ich prekutávajú. Na to, že ide o štvorčlennú rodinu, ktorá bola kedysi dokonca päťčlenná, je byt dosť malý – iba dvojizbový. Preto sú s prehľadávaním zákutí hotoví skôr, ako v predošlom byte.

O desať minút sa stretávajú v styčnom bode – chodbičke. Borci si navzájom ukazujú, čo našli. Výsledkom snaženia sú: kuchynský robot, mixér, rádiomagnetofón na ktorom sa dajú púšťať dokonca aj cédečka, mobil, holiaci strojček, elektrická gitara, DVD prehrávač, fotoaparát a tridsať eur.

„Je to dosť slabé,“ šeptá Hubert.

„Oproti minulému bytu určite,“ prisvedčí Pražo.

„Fakt tu už nič iné nie je?“ nechce sa veriť Zvončovi.

„Videl som aj vysávač že tu majú,“ vraví Hubert, „ale to je taká stará rároha. To dnes nemá podľa mňa hodnotu ani päť eur.“

„Tak to nie. To neberieme,“ hovorí Pražo, „zbytočná záťaž a hovno z toho.“

„No nič. Tak berieme, čo máme,“ povie po chvíli Pražo.

Kumpáni ho poslúchnu a zbalia veci späť do vriec.

Zvončovi to nedá a ešte raz všetko letmo obhliadne.

„Je tu combo od tej gitary. Nezoberieme ho?“ zavolá Zvončo kumpánov do detskej izby a ukazuje im svoj objav, ktorý si predtým nevšimol.

„Čo si normálny?“ klepe si na čelo Pražo, „vieš aké je to ťažké? To už môžeme brať rovno aj televízor.“

Zvončo vzdychne nad chabosťou dnešného úlovku a spolu s ostatnými vyjde z bytu. Zamknú za sebou a ako myšky sa zošuchocú dole schodmi. Lup je ľahší ako minule, takže sa im aj lepšie nesie.

Po trištvrte hodiny chôdze Pražo odomyká garáž. Prešmyknú sa rýchlo dovnútra. Ktosi zažne svetlo. Vrecia položia na zem. Vykładajú z nich veci.

„Aspoň že tam bola tá elektrická gitara,“ vraví Pražo, „bez nej by to bola totálna bieda.“

„To teda hej,“ prikývne Zvončo.

„A ešte ten DVD prehrávač a foťák. Ostatné stojí za hovno,“ skonštatuje Hubert.

„Rozdelíme si tých tridsať eur,“ povie Zvončo a vytasí dvadsiatku a desiatku.
„Dobrý nápad,“ prisvedčí Pražo.
„Má mi niekto vydať z dvadsiatky?“
„Ja mám,“ prihlási sa Hubert a podá Zvončovi desiatku výmenou za dvadsiatku. Desiatku z lupu dá Zvončo Pražovi.
„A ozaj,“ ozve sa po chvíli Zvončo, „kedy dostaneme peniaze za tieto veci?“
„Nebojte sa. Už čoskoro. Len čo nájdem dobrého priekupníka.“
Kumpáni sa uspokojia s touto odpoveďou a vyrazia proti vlahej júlovej noci v ústrety svojim duchnám.

16. kapitola – Fingovaný prepad

Nedeľa poobede. Pivko. Pohodička.

„Jak si teraz na tom so ženami?“ pýta sa Pražo Zvonča.

„Ja? Nijako.“

„Nemáš nejaký nový objav?“

Zvončo záporne pokrúti hlavou.

„Jáj, zabudol som. Vždy keď potrebuješ, pomôžu ti kamarátky.“

„No,“ odvetí Zvončo a zahľadí sa na dno pohára.

„A ty ako?“ pozrie Pražo na Huberta.

„Čo ako?“

„No so ženami.“

„Naposledy som chodil s jednou pred piatimi rokmi.“

„Čo?“ vytreštia naňho okálie Zvončo s Pražom.

„Hm, to je zlé,“ skonštatuje Zvončo.

„A máš aspoň neobmedzený internet?“ opýta sa Pražo. Zvonča zachváti výbuch smiechu. Zasmaje sa aj Hubert.

„No, mám,“ odpovie po chvíli Hubert. Zdvihne sa nová vlna rehotu.

„Dost' bolo srandy,“ ukončí to Pražo, „to fakt si päť rokov sám?“

„Hej.“

„Ako to môžeš vydržať?“

„Ja neviem. Ale nemysli si, že ma to neserie.“

Hubert sa odhodlá zveriť sa so svojim problémom kamarátom. Je súčasťou party a cíti, že im môže plne dôverovať.

„Ja skrátka neviem baliť ženy. Pritom keď som v spoločnosti, tak som rozprávač, zabávač a neviem čo ešte, veď ste to minule videli. S tým nemám vôbec problém. Ale prihovoriť sa babe, pozvať ju na drink, to už je horšie.“

„A ako si sa dostal k frajerke, čo si s ňou pred piatimi rokmi chodil?“ pýta sa Zvončo a zapáli si.

„To bolo také spontánne. Boli sme dlho predtým kamaráti a nejakú dobu samo to dospelo do bodu, že sme spolu chodili. Ani si už nepamätám, ako to presne bolo. Bolo to už tak dávno...“

„Hm, zaujímavé,“ zamyslí sa Zvončo.

„Počúvaj Hubert,“ vraví so zanietením Pražo, „dnes večer bude u jedného kamoša párty. Budú tam baby a mi povedali, že chcú nejakého bombera, čo má riadne brutalitku v rukávoch.“

„Jakú brutalitku v rukávoch?“

„Pozri sa na svoje bicepsy, určite ich máš väčšie ako ja, alebo Zvončo. Je tak Zvončo?“

„Určite.“

Pražo so Zvončom si vyhrnújú rukávy a porovnávajú bicepsy s Hubertovými. Uvedomí si, že skutočne ich má najväčšie. Tie bicepsy.

„A to fakt hovorili tie baby?“ pýta sa Hubert.

„Nie, srandoval som,“ usmeje sa Pražo.

Hubert zvráti čelo a namosúrene sa zahniezdi na stoličke.

„Ale tá párty dnes fakt je. To si nevymýšľam. A určite tam budú aj nejaké baby.“

„Tak tam poďme,“ vraví Zvončo, „možno sa tam nájde nejaká aj pre Huberta.“

„A pre teba,“ povie Pražo.

„Ále,“ kývne rukou Zvončo, „ja sa bez ženy momentálne zaobídem. Ale Hubert už nemal ženu päť rokov.“

„No dobre,“ je skeptický Hubert, „prídeme tam a čo? Poviem, že som nebotyčný a všetky sa mi vrhnú do náruče? Veď vám vravím, že ja ženy baliť neviem.“

„Neboj sa. Nejako ti už pomôžeme,“ usmeje sa naňho Pražo.

„Hm, som zvedavý ako.“

„Hneď zavolám tomu kamošovi, že prídeme.“

Pražo vytiahne mobil a vytočí číslo Riša Farkašovského.

„No nazdar chlape,“ ozve sa na druhej strane, „čo potrebuješ?“

„Čau Rišo. Je u teba dnes tá párty?“

„Jasné, dojdi.“

„A môžem zobrať aj dvoch kamošov?“

„Ehm, v pohode. Bol by som síce radšej, keby si zobral dve kamošky, ale nevadí.“

„Veď práve kvôli novým kamoškám tam ideme. Budú u teba nejaké, nie?“

„No, mali by byť.“

„Super. A o koľkej to asi začne?“

„Fú, asi tak o siedmej večer.“

„Okej. Tak zatiaľ.“

Zvončovi sa zapáči popolník s nápisom Marlboro a tak ho vezme a skryje pod tričko. Kamarátom pokynie, aby rýchlo vypadli. Zvončo sa postaví a rýchlo zmizne z baru. Jeho kumpáni si však dávajú riadne načas a dokonca si doprajú aj návštevu sociálneho zariadenia. Medzitým si čašník všimne, že na stole chýba popolník. Vyplašene pobehuje po prevádzke a všetkým oznamuje jeho stratu.

„Chalani kde mám popolník?“ zastavuje Huberta s Pražom, keď vychádzajú zo záchoda, „neviete o tom niečo?“

„Nie,“ krúti nechápavo hlavou Pražo a odchádza preč.

„Ukáž čo máš v tom ruksaku,“ prikazuje čašník Hubertovi.

Hubert poslúchne. V ruksaku má iba cédečka, ktoré nesie kamarátovi.

„A tretí kamarát je kde?“ pýta sa rozrušene čašník.

„Ja som žiadneho tretieho kamaráta v živote nemal,“ vyhrkne z Huberta, pričom sám nechápe, ako ho také niečo mohlo napadnúť.

Čašník vyjavene čumí a odíde preč ďalej hľadať stratený popolník.

Zvončo čaká pri supermarkete o tristo metrov ďalej. Vyčíta kamarátom, že neodišli hneď spolu s ním. Ospravedlnia sa mu a vyrozprávajú mu, čo sa vnútri odohrávalo. Všetci traja sa na tom schuti zasmejú.

O tri sedem zvonía borci pri Rišových dverách. V ruke Pražo zvierá Pražskú vodku na ktorú sa poskladali.

„Á, to si ty,“ otvára dvere Rišo.

Pražo mu predstaví Zvonča a Huberta.

Vnútri to riadne duní. Typické tuc-tuc. Z útrobov bytu počuť smiech. Pražo správne vydedukuje, že medzi prevažne mužským, je to aj ženský chichot.

„Si doma sám?“ pýta sa Pražo.

„Počuješ, že by som bol sám?“ ukáže Rišo smerom k epicentru smiechu.

„Myslím, či máš doma rodičov.“

„Nie. Toto je historický okamih. To je vôbec prvý raz, čo som doma úplne sám.“

„A kde sú rodičia?“

„Prababke išli na pohreb. Až na ďaleký východ.“

„Na ďaleký východ?“

„Do Medzilaboriec. No nie tam, ale do nejakej dediny pri Medzilaborciach.“

„Aha. A ty si prečo nešiel tiež?“

„Tú prababku som videl možno dvakrát v živote. Naposledy asi pred desiatimi rokmi. A rodičom som povedal, že mi je zle. A bolo vybavené.“

„Takže zatiaľ čo rodičia sú na pohrebe tvojej prababky, ty tu robíš párty.“

„Asi tak,“ zasmee sa Rišo.

Počas rozhovoru sa plynule presunuli od vchodových dvier až do obývačky. V nej hlučná vrava štyroch mladíkov a dvoch báb. Vzájomné predstavovačky. Borci hneď po podaní rúk zabudnú meno toho dotyčného človeka.

„Vidíte tie dve,“ šepká Zvončo kumpánom.

„Bohužiaľ,“ odvetí Hubert, „nič moc.“

„Jedna má sto kíl a druhá konský ksicht,“ sucho skonštatuje Zvončo.

„Možno prídu aj nejaké lepšie,“ nestráca optimizmus Pražo.

„Možno,“ príliš neverí Hubert.

Borci stoja v jednom kúte a tí, čo tu boli už pred nimi zase v druhom. Rišo nalieva všetkým ostošeť.

O pol ôsmej vchádzajú do bytu tri baby a jeden chalan. Ten chalan sa drží za ruku s jednou z nich.

„Čo povieš na tie tri čo prišli?“ drgne Pražo do Huberta.

„Tie čiernovlásky to nič. Také opice. Ale tá blondína...“

„Konečne nejaká normálna pekná žena,“ povie Zvončo.

S tým uhrovitým chalanom a dvoma opicami si letmo podajú ruku. Tešia sa na zoznámenie s blond'avou kráskou. Vysvitne, že sa volá Monika. Hneď po zoznámení sa ponáhľa zvítať s ostatnými.

„Dobrá, čo?“ usmeje sa Zvončo na Huberta.

„To teda hej,“ zasnene na ňu hľadí on, „to je jak Belucci, tie oči,“ prirovná ju k talianskej herečke. Veľmi sa na ňu podobá, teda samozrejme až na tie vlasy.

„Tak choď za ňou,“ nabáda ho Pražo.

„Teraz? Pozri, koľko je okolo nej ľudí.“

„Toto je párty. Tu budú furt nejakí ľudia.“

„Počkaj ešte chvíľu. Pôjdem za ňou, keď bude vhodný okamih.“

„A to bude kedy.“

„Ja neviem. Musím skrátka nazbierať odvahu. Toto mi pomôže,“ hovorí Hubert a naleje si poldeci.

Stíchnu. So záujmom sledujú Moniku. Hubert do seba hodí ďalšiu rundu. Monika si prkladá mobil k uchu. Hýbu sa jej pery. V tom rámuse jej nie je rozumieť. Zloží a čosi hovorí čurákom okolo seba. Tvária sa smutne. Monika zamieri smerom k dverám.

„Čo už ideš?“ zastaví ju Pražo.

„Hej, musím súrne odísť.“

„Hm, to je škoda.“

„Bavte sa aj bezo mňa chalani,“ obdarí ich širokým úsmevom.

„Ahoj,“ rozlúčia sa unisono borci.

„To človeka môže jebnúť,“ zatína päste Hubert, „jediná pekná žena a aj tá ide preč.“

„Tak čo robíme?“ pýta sa Zvončo.

„Chvíľu počkáme a uvidíme,“ vyhlási Pražo.

„Je to v riti celé,“ kývne rukou Hubert, „poďme preč. Nechcem tu byť s týmito kokotmi.“

„A tá jebnutá hudba,“ doloží po chvíli.

„Počkaj pätnásť minút a pôjdeme,“ prehovára ho Pražo.

Hubert sa nechá presvedčiť. A tak tu stoja ako soľné stĺpy. To je tak, keď tu nikoho nepoznajú. Pražo akurát Riša a ten je takmer stále kdesi preč.

„Tak poďme,“ vzdá to po uplynutí časového limitu Pražo.

„Sláva,“ dvihne hlavu k nebesiam Hubert.

„A čo tak skoro?“ zastaví ich pri dverách Rišo.

„Čosi ešte máme na práci, vieš,“ odvetí Pražo.

„Tak to sa nedá nič robiť. Dúfam aspoň, že ste sa dobre bavili.“

„Tak určite,“ nezdrží sa irónie Hubert.

Borci sa ocitnú na tmavej ulici.

„Tvoja sesternica, tá Ľubka, nemá nikoho, nie?“ pýta sa Pražo Zvonča.

„A čo má byť?“

„No žeby sme ju dohodili Hubertovi. Páči sa ti nie?“ otočí sa Pražo k Hubertovi.

„No, je pekná,“ odvetí on.

„Čo? Veď má iba sedemnášť,“ vraví Zvončo.

„No a?“ nedá sa Pražo, „veď to nie je žiadny problém. Je od Huberta mladšia o šesť rokov. To je nič. Môj dedo bol od mojej babky starší o osem rokov.“

„A býva v Novom Meste nad Váhom,“ je neústupčivý Zvončo, „tu je iba na prázdninách. To by za ňou Hubert dochádzal? Nemalo by to budúcnosť. Nie, to fakt nejde, chalani.“

Pražo sa vzdáva. Vidí, že Zvonča neprehovorí.

Mlčky kráčajú strmo sa zvažujúcou ulicou. Hotové San Francisco.

„A čo teraz?“ preruší hradbu mlčania Hubert.

„Čo, čo a čo?“ vytrhne sa zo zamyslenia Pražo.

„No čo ideme teraz robiť?“

„Ideme ti nájsť babu. Vravím ti, ešte dnes ti nájdeme babu.“

„Hm, to by som chcel vidieť ako.“

„Nechaj ma chvíľu premýšľať. Ja na to prídem.“

Pražo sa ponorí do hĺbín svojej mysle.

„A čo robí teraz tá tvoja sesternica?“ pýta sa medzitým Hubert Zvonča.

„Je u mňa v byte. Asi pozerá telku.“

„To je tam sama s tvojim spolubývajúcim?“

„Nie. Ivan nie je doma.“

„Už to mám!“ zvýskne zrazu Pražo, až sa Hubert so Zvončom preľaknú.

„Tak daj,“ vraví pochybovačne Hubert.

„Urobíme to takto,“ mädlí si ruky Pražo, „vyhliadneme si nejakú ženu. Musí byť sama. Budeme ju sledovať. Na vhodnom mieste, kde nebude živej duše, ju ja so Zvončom akože prepadne. Z druhej strany vybehneš ty Hubert a zachrániš ju. Dáš nám pár po hube, my ujdeme a ty tam s ňou ostaneš sám. To už potom pôjde samo. Vrhne sa ti do náručia. Budeš jej záchranca. Dobré, nie?“

Hubert so Zvončom žasnú nad vynaliezavosťou svojho kamaráta.

„To je fakt dobré,“ uznanlivo tľapká Zvončo Praža po pleci, „ale marí sa mi, že som to už niekde videl.“

„Hej. Bolo to v jednom filme.“

„Á, už viem. Ale aj tak je to dobré.“

„Dík. A bolo by vhodné, keby sme si išli domov pre mikiny, aby nám nebolo vidno do ksichtu. Keby náhodou potom v budúcnosti Hubert chodil s tou dotyčnou, nebolo by veľmi ideálne, keby videla, že jeho kamaráti sú tí, čo ju prepadli.“

„Aj ja si mám ísť pre mikinu?“ pýta sa Hubert.

„Nie, ty nie. Záchrancovi predsa musí byť vidieť do tváre.“

„Dobre. Tak o polhodinu na tomto mieste,“ povie Zvončo.

„Ehm,“ prikývne Pražo, „ty tu môžeš ostať Hubert.“

Ten s týmto, aj so všetkým ostatným súhlasí.

„Môžeme to urobiť tak,“ navrhuje Pražo, keď sa po polhodine opäť stretávajú, „postavíme sa pred nejaký bar a počkáme, kým odtiaľ vyjde nejaká baba. Ale samozrejme musí byť sama.“

Kumpáni prikývnu. Pristavia sa obďaleč najbližšieho baru. Dlho odtiaľ nikto nevychádza, len sem-tam pár ľudí vojde dovnútra.

„Podme niekde inde,“ kývne rukou Zvončo, „tuto zdochol pes.“

A tak sa presunú k inému baru bližšie k centru mesta. Tam už to je lepšie. Ľudia prúdia dnu, aj von. Ak však idú aj nejaké baby, nikdy nie samé. Až po dlhom čase vyjde z baru dievča, ktoré nemá žiadnu spoločnosť.

„Berieš ju?“ usmeje sa Zvončo na Huberta.

„Takto z diaľky jej veľmi dobre nevidím do tváre, ale nevyzerá byť nejaká špata.“

Borci sa pustia za ňou. Dievča sa postupne dostáva do čoraz tmavších uličiek. Kamaráti vycítia príležitosť.

„Toto je ideálne miesto,“ šepká Pražo, „Hubert, ty to obehni dookola. My ju za ten čas akože prepadneme a ty ju akurát včas zachrániš.“

„Dobre,“ prikývne Hubert a odbieha preč.

Zvončo s Pražom zrýchli krok. Dievča začuje, že za ním niekto svižne kráča a zrýchli aj ona. Chlapi za ňou sa dajú do behu a vrhnú sa na ňu.

„Nie! Pomóc!“ kričí dievča.

„Héj! Čo jej robíte!“

Zvončo s Pražom si uvedomia, že to nie je Hubertov hlas.

Z tmy sa akoby z ničoho nič vynorí starý dedo s rádioukou na hlave.

„Pustite ju! Vy chuligánčava, ja vám dám!“

Pražo so Zvončom zmeravejú v nemom úžase. Dievča sa im vytrhne a uteká preč. Do behu, ale opačným smerom sa pustia aj oni až potom, čo na chrbtoch pocítia tvrdosť dedovej bakule.

To všetko z diaľky sleduje Hubert, ktorý už do situácie nestihol zasiahnuť. Dobehe svojich kamarátov, ktorí sa zastavili dvesto metrov od miesta činu.

„Videl si to?“ vraví zadychčane Pražo Hubertovi.

„Hej, videl.“

„Skade sa tam ten dedo mohol nabrat’?“ nechápe Zvončo, „ved’ tá ulica bola úplne prázdna.“

„Ani ja som ho nikde nevidel,“ vraví Pražo, „vyskočil na nás akoby zo zeme.“

„No nič, nevadí,“ povie po chvíli Pražo, „teraz je ešte skoro. Na uliciach ešte môžu byť ľudia. Trochu počkáme a skúsime to znova. Ale poďme radšej niekde inde.“

Pomalým krokom sa presunú k ďalšiemu baru, dnes už tretiemu. Ľudia z neho sporadicky vychádzajú. Vždy však len v skupinkách. A ak aj z neho vyjde osamotená žena, tak nestojí za veľa.

„Poďme za touto,“ štuchne Hubert Praža, keď bar opustí krásna brunetka.

„Máš pravdu. Je to šupa.“

A tak kráčajú s päťdesiatmetrovým odstupom za ňou, dúfajúc, že už nenastanú žiadne nepredvídané okolnosti. Mesto je úplne mŕtve, nikde ani vtáčika letáčika, ale borci si chcú byť absolútne istí. Po desiatich minútach sa odhodlajú k svojmu zámeru.

„Počúvaj Hubert,“ vraví Pražo, „tu to nemáš kde obísť, takže počkáš tuto. My ju prepadneme a ty jej budeš utekať na pomoc.“

„Sedí vec.“

Zvončo s Pražom sa približujú k vyhladnutej „obeti“.

„Tak čo? Dáš nám?“ schmatne ju Pražo a Zvončo sa pridá.

Žena namiesto odpovede vytasí sprej a nastrieka im ho do očí. Zvreštia od neznesiteľnej páľavy. Vzápätí im obom v rýchlom slede kopne do rozkroku.

Hubert, ktorý beží smerom k nim, vidiac čo sa stalo, zdúpnie a nevie, čo robiť.

„Aj ty chceš?“ zakričí naňho žena.

Hubert ostane stáť ako prikovaný. Žena sa naňho, aj na tých dvoch úbožiakov pohľadovo usmeje a odklopýtá na dlhých štekloch preč. Do toho všetkého začne na dôvažok mrholiť. Poprčanie sa onedlho zmení na riadny dážď.

„Chalankovia, ja chodím na kurzy sebaobrany, na mňa nemáte,“ kričí ešte z diaľky.

„Ste v poriadku?“ pribehne Hubert ku skuvíňajúcim kamarátom zviňajúcim sa v bolestiach na zemi.

„Do piči vidíš, že nie!“ skučí Zvončo, „čo sa tak jebnuto pýtaš!“

Zvončo s Pražom nevedia, či sa majú držať skôr za boľavé oči, alebo vajcia.

„Ja na to jebem do piči!“ kričí Zvončo, „čo bol toto zasa za nápad!“

„Som mohol vedieť, že chodí na kurzy sebaobrany?“ bráni sa Pražo.

„Bolí to veľmi?“ pýta sa opatrne Hubert.

„No ne! Vôbec to nebolí!“ vreští naňho zviňajúci sa Pražo.

„Podťte preč stadeto,“ pomáha kamarátom na nohy Hubert, „doma si to vypláchnete vodou a bude dobre.“

Ešte nejaký čas sa nesú k nočnej oblahy vulgarizmy najhrubšieho kávového zrna, až kým bolesť ako tak nepoľaví.

„Čo zajtra?“ pýta sa Hubert.

„Zajtra pôjdeš so mnou na ten úrad, že ťa zaregistrujem ako zamestnanca Výroby kľúčov,“ odvetí Zvončo.

„A ja zajtra skúsím konečne vybaviť toho priekupníka,“ vraví Pražo.

„Neboj sa,“ chytí Zvončo Huberta okolo pliec, „pôjdeme niekedy do bordelu Smädná mušľa a budeš mať po probléme. Určite je to lepšie ako toto.“

17. kapitola – Vyjednávanie s priekupníkmi

Dnes si dal Pražo za úlohu zohnať priekupníka. Stále mal nejaké iné záležitosti na práci a až teraz sa k tomu dostal. Musí ho zohnať čím skôr. Dátum Tiborovej návštevy sa blíži a aj Zvončo s Hubertom by už určite radi uvítali nejaký zisk.

Ešte predtým však Pražo skočí do Billy kúpiť si Red Bull. Ako vychádza, zastaví ho Róm asi v jeho veku.

„Prosím ťa, mohol by si mi zrátať koľko tu mám peňazí,“ natfča mu dlaň plnú mincí, „neviem počítat.“

Cigán mu je sympatický, navyše ho odrovnal svojou úprimnosťou, preto mu pomôže.

„Máš tam dve eurá a štyridsať päť centov.“

„Hm, ďakujem. Nechodil som do školy, tak neviem ani počítat. U nás doma je to zlé. Ani do školy som nemohol chodiť. Nechcem tam už byť.“

„Hm, tak to ti verím,“ vraví Pražo trochu prekvapený tým, že sa mu náhodný Róm tak zveruje.

„Ináč ja som Janko,“ predstaví sa.

„Mňa volajú Pražo.“

„Máš deti?“

„Nie, zatiaľ nie.“

„Chvála Pánu Bohu, že nemáš, lebo ináč by išli do domova. Môj syn tam musel ísť.“

„To ma mrzí.“

Pražo sa ospravedlní, že už musí ísť. Na rozlúčku dá cigánovi Jankovi euro. Ten mu sto krát ďakuje, div mu nohy nebozkáva.

Keby všetci cigáni boli takíto. Nie ako ten, čo Praža pred niekoľkými týždňami pýtal tak arogantne jedno euro.

Pražovi zdvihne náladu toto bizarné stretnutie. V duchu sa usmieva. Vydá sa za prvým z priekupníkov, ktorých chce dnes osloviť.

„Á, nazdar Pražo,“ otvára mu dvere svojho bytu Milan Žiak.

„Servus Milan.“

„Čo by si rád?“

„No, radšej dnu.“

„Jasné, len pod.“

„Čau Pražo,“ zdraví ho vnútri Milanova žena.

„Ahoj moja,“ objíma ju Pražo.

Magdu pozná Pražo asi tak dlho, ako Milana. A takisto ako on, aj ona je jeho dobrá kamarátka. Dobré vie o Pražových, i Milanových kšeftoch, preto môže Pražo hovoriť o záležitosti kvôli ktorej prišiel, v pohode aj pred ňou.

„Akurát včera som dostal na narodeniny Metaxu, dáš si?“ pýta sa Milan.

„Á, ja som normálne zabudol! Sory kamarát, fakt. Tak ešte dodatočne všetko najlepšie,“ stíska Milanovu pravicu Pražo.

„Dík.“

„Tak chceš tej Metaxy?“ opýta sa po chvíli Milan.

„Ale len za kalíštek. Nerob si kvôli mne škodu.“

Milan naleje do troch kalíškov.

„Magdi, pod' si aj ty dať.“

Všetci traja si pripijú.

„Fakt kvalitka,“ pochváli Milanovu ohnivú vodu Pražo.

„Ale teraz k veci,“ zopne Pražo prsty k brade ako to má vo zvyku, čiže á la Štefan Hríb.

„Počúvam,“ je samé ucho kamarát Milan.

„Mám u seba zopár vecičiek. Čo si budeme hovoriť – aj s kamarátmi sme ich potiahli.“

„Ahá. A ty odo mňa určite budeš chcieť, aby som ich niekomu predal.“

„Presne tak.“

„Lenže ja už to nerobím.“

„Ty už to nerobíš?“

„Nie. Som teraz u policajtov.“

„Čo?“ vyrazí z Praža. Mocne preglgne.

„Ale neboj sa,“ potľapká ho s úsmevom po pleci Milan, „nikomu nepoviem, že si potiahol nejaké veci. Kamarátov nepodrážam. To by si mohol za tie roky vedieť.“

Pražovi sa zjavne uľaví.

„To by som na teba nikdy nepovedal, že ty budeš raz policajt,“ vraví po chvíli Pražo, „určite ťa prehovorila ona, aby si toho nechal,“ pozrie na Magdu.

„Ver, alebo nie, ale ja som mu nič nemusela hovoriť,“ usmeje sa ona.

„Vieš, čo bol hlavný dôvod, prečo som šiel k policajtom?“

„No čo.“

„Že po pätnástich rokoch môžeš ísť do dôchodku. Odbijem si pätnásť rokov a môžem si váľať vajcia. Lebo ja už som vyrástol z týchto dobrodružstiev, z priekupníctva a z iných kšeftov. To už nie je pre mňa. Hlavne teraz, keď čakáme dieťa.“

„Vy čakáte dieťa?“

„Ty to ešte asi nevieš. Áno, čakáme. Magduška je v piatom mesiaci.“

„Tak to ti gratulujem,“ trasie Pražo pravicu Milanovi, „dnes už druhý raz.“

„Gratulujem mamina,“ blahoželá aj Magde.

„Ďakujem Pražo.“

„Ale vôbec nevyzeráš, že si v piatom mesiaci. Myslel som, že si len trochu pribrala.“

Manželia sa zasmiejú.

„A čo to bude, až to bude?“

„Mal by to byť chlapec,“ odvetí Magda.

„Takže malý Žiak.“

„Skôr taký malý Žiačik,“ podotkne s úsmevom budúci otec.

„Hm, asi ťa nepresvedčím,“ povzdychne Pražo.

„Asi nie. Teraz mám iné priority,“ objíme Milan svoju ženu a pobožká ju na čelo.

„Tak nech sa vám darí,“ zamieri Pražo k dverám, „a hlavne nech je to zdravé.“

„Ďakujeme.“

„Čaute.“

„Maj sa.“

Pražo vychádza z Milanovho bytu sklamaný. Sklamaný z toho, že lepšieho priekupníka nezoženie a tiež z toho, v akom rodinnom šťastí žijú Žiakovci. Pochybuje, že aj on bude so Zdenkou žiť v takomto šťastnom manželstve. Áno, teraz je im úplne super, ale potrvá toto večne?

Druhou dnešnou možnosťou je Ivan Kuna. Voľakedy umýval hajzle v Rakúsku, ale vypracoval sa na veľkého pána. Vlastní bar a herňu v jednom. A ešte niečo. Veľa mladých chalanov si robí srandu, že jebú bankárovu dcéru. U neho je to realita.

Pražove kroky teda miera do Kunovej herne baru. Už z diaľky vidí, ako Ivan aj so svojimi kumpánmi sedí na terase baru. V hube cigara väčšia ako mával onedhy Churchill.

„Čau Ivan,“ pozdraví Pražo.

Kuna ledabolo odzdraví. Pražovi sa zdá, že nie je veľmi potešený jeho návštevou.

„Potreboval by som s tebou hovoriť. Môžeme ísť dnu?“

Ivan zamrmle na súhlas a vztýči sa.

Usadia sa v najtmavšom kúte prázdneho baru. Hneď ako si sadnú k stolu, príbehne k nemu obrovské psisko a ohlušujúco brechne na Praža.

„Ježiši, jak som sa zľakol!“ vyblakne Pražo.

„Sadni!“ zavelí Ivan.
Pes ho poslúchne, pričom mu z tlamy stekajú nechutné tony slín.
„Volá sa Borata,“ povie Ivan, „bordeauxská doga.“
„Ja som vždy chcel bordeauxskú dogu,“ prizná sa Pražo, „ale nikdy to nejak nevyšlo.“
Čaká, že ho Kuna niečím pohostí, no nestane sa tak. Preto prejde k meritu veci.
„Tak teda,“ nadýchne sa Pražo, „potiahol som nejaké veci a potreboval by som ich predať. Vedel by si mi s tým pomôcť?“
„A aké sú to veci?“
Pražo mu komplexne ozrejní o čo ide a povie mu aj približnú celkovú hodnotu kradnutých predmetov. Ivan sa schuti zasmeje.
„Čo je na tom smiešne?“ nechápe Pražo.
„Vieš, aké ja robím obchody? Tá suma, čo si mi teraz povedal, to ja zarobím za dva dni.“
„Ale tak zase nepreháňaj.“
„Dobre. Tak za tri.“
Praža maximálne urazilo, že táto Kuna sa mu rehoce do ksichtu, ale nevzdáva sa. Nemá inú možnosť.
„Ale Ivan. To je iba začiatok. Bude toho oveľa viac. Predsa ma nenecháš v štiču.“
„Nie, sory, ale na takéto p... (chce povedať niečo vulgárne, ale povie iba -) prkotiny fakt nemám čas.“
„Dali by sme ti slušné percentá.“
„Oplatilo by sa mi to vtedy, keby som dostal celkovú sumu, čo tie veci stoja.“
Pražo zdrvene mlčí. Je si vedomý, že aj toto je v prdeli. Kuna, keď vidí, že Pražo ho už nebude ďalej presviedčať, postaví sa, a aj s tou beštiou sa vráti k svojim kumpánom.
Pražo tam ešte chvíľu sedí a odíde preč. Neskutočné, aký namyslený idiot sa z Kunu za taký krátky čas stal. Normálne bolo na ňom vidieť, s akou nechutťou sa s ním baví. A s akou povýšenečnosťou v hlase. Človek trochu zbohatne a už nepozná kamaráta. Potrebuje nových, seberovných, čo takisto ako on jazdia na lotuse a utierajú si rite päťstoeurovkami.
Ale väčšmi než znechutenosť z Kunových manierov Praža serie fakt, že nevie, kde má zohnať priekupníka. A navyše spoľahlivého. Títo dvaja boli najlepšia voľba. Netuší, čo si počne.
Vie, že teraz je Zdenka doma. Chce byť však sám. Preto zamieri do Výroby kľúčov. Je si istý, že tam nikto nebude. Nemýli sa.
Sadne si, nahodí trpiteľský výraz a umára sa premýšľaním nad problémami, ktoré ho zahlcujú.
Asi po polhodine mu volá Zvončo a pýta sa ho, kde je. Pražo mu to oznámi. Zanedlho sa objaví spolu s Hubertom vo Výrobe kľúčov.
„Tak čo, vybavili ste to?“ pýta sa Pražo Zvonča.
„Hej, už to máme z krku.“
„Čiže Hubert je už oficiálne zamestnanec Výroby kľúčov. Už by nemali byť žiadne problémy.“
„Nie, nemali.“
„A ty už máš toho priekupníka?“ pýta sa Hubert.
„Nie.“
„Jak to, že nie?“
„Jeden s tým skončil, a druhý sa so mnou skoro ani nechcel baviť. Že on teraz robí sto rázy väčšie obchody.“
„A čo teraz budeme robiť?“
„No, budem hľadať ďalej. Bude to síce ťažké, ale priekupníka musím nájsť za každú cenu.“
„A ináč, volal mi Robo,“ hovorí Zvončo.

„Aký Robo?“ pýta sa Pražo.

„No Robo Vozár. Ten zo Svitú.“

„A čo s ním?“

„Zajtra má prísť do Banskej.“

„No a?“

„Navrhol som mu, že môžeme ísť niekde sadnúť. Tiež som mu povedal, že aj ty rád pôjdeš.“

„Ehm, určite. Už si idem napísať: Milý denníček, zajtra príde Robo, tak zajtra ani bohovi.“

Hubert vybuchne v rehot, Pražo sa tiež pousmeje nad svojim výplodom, len Zvončo zarazene čumí.

„Ako nechápem, čo máš proti Robovi,“ vraví Zvončo.

„Ale nič proti nemu nemám,“ kývne rukou Pražo, „práveže mi je ukradnutý. Ja mám teraz iné starosti. Valí sa na mňa všetko zo všetkých strán.“

„No keď nechceš, tak nič,“ mrdne plecami Zvončo, „ja ťa nútiť nebudem.“

18. kapitola – Príchod Roba zo Svitú

Utorok prebehol vo Výrobe kľúčov vcelku normálne. Nevyskytol sa žiadny byt, alebo dom vhodný na vybrakovanie a tak jediným sledovaným objektom ostáva dom pracháča, čo si kupuje obleky v Ríme. Včera ho sledoval Zvončo. Dnes je na rade Pražo.

Zvončo čaká na autobusovej stanici na príchod Roba Vozára zo Svitú. Autobus s popradskou ešpézetkou zastavuje o štvrt' na osem. Vypadne z neho vysmiata kučeravá hlava ozdobená hrubými mäsitými perami.

„Čau Robo,“ víta ho Zvončo.

„Nazdár!“

„Jaká bola cesta?“

„Calkom mohla byť.“

Robo síce žije vo Svitú, ale jeho rodičia pochádzajú z okolitých dedín. Keďže oni, aj jeho starí rodičia hovoria len spišským nárečím, ani on nie je inakší. Preto aj keď sa snaží rozprávať po slovensky s ľuďmi z iných kútov svojej vlasti, vždy mu nejaké slovko ujde. Prízvuk má samozrejme stále, toho sa nevie zbaviť, ani keby ako chcel.

„Tak ideme niekde sadnúť?“ pýta sa Zvončo.

„Som kus unavený, ale s kamarátom vypijem furt. Vypit' viem,“ usmieva sa Robo.

„Nie som teraz veľmi pri peniazoch, takže bude ti stačiť, keď pôjdeme do niečoho menej luxusného?“

„Jasné, ja nie som náročný. Ani ja nemám peňazi na rozrucovanie.“

Rozhodnú sa teda pre putiku neďaleko hotela Lux.

„Čo piješ?“ pýta sa Zvončo, keď si sadajú za stôl.

„A bereš ty?“

„No ja som myslel tak, že raz ja, raz ty. A teraz prvé kolo zoberiem ja.“

„Dobre. Tak ja si dám borovičku.“

„Pomstu z lesa?“

„Presne tak.“

„A aj pivo, nie?“

„Hej, aj pivo.“

Za pár minút sa Zvončo vracia od šenku s pivami, borovičkou a nicolauskou pre seba. Pripijú si a rupnú to do seba.

„A kvôli čomu si vlastne prišiel do Banskej?“ pýta sa Zvončo.

„Kšefty,“ uškríňa sa Robo a vytrčí pravačku s mädlíacim sa palcom a prstami.

„Á, jasné,“ usmeje sa Zvončo.

„A o čo ide?“ opýta sa potom, čo sa napije piva.

„Sory, ale o tom by som nerád hovoril.“

„Je to na hrane zákona, čo?“

Robo sa zatvára tajnostkársky a potmehúdsky zároveň.

„Poznáme, poznáme.“

„A ty robíš teraz dakde?“

„Nie,“ odvetí po dlhšom uvažovaní Zvončo. Radšej mu nepovie, že robí vo Výrobe kľúčov, lebo by ešte náhodou vyblábolal niečo, čo by nemal.

„A nerobil si ty v tejto firme na výrobu okien?“

„Hej, robil. Ale už nerobím. Už ma to tam nebavilo. Furt tá istá robota. Už som potreboval niečo iné.“

„A máš teraz niečo iné?“

„Zatiaľ nie. Ale nie je to tak dlho, čo som nezamestnaný. Zatiaľ mi to takto vyhovuje.“

„Zoberiem teraz ja,“ povie Robo a za chvíľu sa vráti s ďalším kolom pre seba a pre kamaráta. Hup – a poldecáky sú prázdne.

„Ale nechcem sa bars opiť, lebo vo štvrtok má sesternica svadbu.“

„Vo štvrtok? Svadby bývajú v sobotu, nie?“

„Hej, ale jej budúci manžel ide v sobotu do Afganistanu. Je vojak, vieš. Ale aj tak celkovo je to všetko nejaké komplikované. Ale mne je to jedno. Nech si to urobia, ako chcú.“

„Hm, zaujímavé.“

„Kuriš?“ pýta sa po chvíli Robo.

„Čo?“

„No, že či fajčíš.“

Zvončo prikývne a vezme si z Robových goldngejtiek.

„A som aj rozmýšľal, že sa dam ostrihať,“ prehrabne si kučeravú šticu Robo, „ale nejak by ma zle zostrihala náhodou a budem tam jak buzerant na totej svadbe.“

Zvončo sa zasmieje a odpije z piva.

„Ty si mal niekedy dlhé vlasy, nie?“ opýta sa Roba.

„Bejvávalo,“ frajersky vyfúkne dym.

„A prečo si si ich dal dole?“

„Ále, už ma to nebavilo. Také strašné afro už som mal... Keď sa s odstupom času na to pozerám, tak som vyzeral jak čistý chuj.“

„Náhodou celkom dobre si vyzeral s tým három.“

Robo pochybovačne nadvihne obočie.

„Nemajú tu šípky?“ pýta sa Zvonča.

Zvončo pokrúti hlavou a rozhliada sa.

„Ale mali by tu mať kalčeto. Idem to omrknúť,“ povie Zvončo a prechádza sa po krčme.

„Tak čo?“ pýta sa Robo, keď sa vráti.

„Majú tam vzadu,“ ukazuje do tmavého kúta Zvončo.

„Zahráme si, nie?“

„Môžeme.“

„Ale sme len dvaja,“ vraví Zvončo, kráčajúc k stolnému futbalu, „treba nám ešte d'alších dvoch.“

„Veď zahráme jeden na jedného. Či tak nevieš?“

„V pohode. Som zvyknutý skôr dvaja na dvoch, ale viem aj tak. Počkaj, skočím ešte po žetón.“

„Zober dva,“ strká mu Robo do ruky päťdesiatcentovku.

Po trošku dlhšom čakaní v rade sa Zvončo vracia so žetónmi ku kalčetu. Jeden z nich vhodí dovnútra.

Hneď z prvej otočky dáva Robovi gól. Ten úspech mu vleje entuziazmus do žíl. Má pocit, že vyhrá celý zápas. Tragicky sa však mylí. Robo ako skúsený singlista mu sype jeden za druhým. Zvončo si okrem toho prispeje dvoma ukážkovými vlastencami.

„Fúha, to som nevedel, že si taký dobrý,“ vraví Zvončo potom čo skončila posledná loptička v jeho sieti, respektíve diere.

„Ále, mal som aj šťastie,“ kývne rukou Robo.

„Ty to určite trénuješ každý deň.“

„Ja? Ale čo si.“

„Mal som šťastie, že som dal ten prvý gól. Ináč by som podliezal.“

„Ale teraz budeš,“ zaškerí sa Robo, „máme ešte jeden žetón.“

Vhodí ho do stola a vytiahne loptičky. Za minútu to je už tri nula pre Roba. Potom však dlho nič. Zrazu však Zvončo dvoma zlepenkami zníži na jednogólový rozdiel. Robo ale brankárom zadeluje a je to zase o dva góly. Zvončo opäť zníži. Tento scenár sa opakuje, až kým to nie je 5 : 4 pre Roba. Je to veľmi dramatické. Zvončo má šancu ukončiť zápas aspoň remízou. Nestane sa tak, lebo skóruje Robo.

„Tak blízko som bol,“ ukazuje Zvončo maličký priestor medzi palcom a ukazovákom.

Robo sa zasmaje.

„Ja som nehral možno aj dva roky,“ vraví Zvončo.

„No dobre. Ja sa priznám, že to hrajem dosť často.“

„Tak tu je pes zakopaný.“

„Vezmem teraz ja,“ povie Zvončo keď prechádzajú okolo krčmárovej lóže, „a aj pivo.“

Nalejú si do gágora na stojáka a s pivami sa vracajú k stolu.

„Pozriem sa, koľko ešte mám peňazí,“ otvára Zvončo peňaženku, pričom mu z nej vypadne občiansky, ktorý si strká vzápätí späť.

„Mám ešte dosť,“ povie Zvončo po prerátaní obsahu peňaženky.

Robo si spomenie pri pohľade na pred okamihom vypadnutý občiansky na trampoty s tým svojím.

„Akurát včera som si bol vybavovať nový občiansky,“ vraví Zvončovi.

„A čo sa ti stalo so starým?“

„Stratil som ho. No bol som spity, znaš. Ale o to nejdze. Ide o ten prístup úradníčky. Jak prispata tam bola. Čakal som, že odtiaľ nevyjdem tak skoro, ale toto už bolo fakt veľa. Mal som ešte miliónpäťsto vybavovačiek, na jedenástu som bol objednaný u zubára a ona ma tam vybavovala dva hodziny. Ci boa tak som sa s ňou pohádal, som ju skoro do piči poslal. Tak som im tam vypičoval! No už mi strekli nervy, ta co.“

Zvončo sa zadúša smiechom.

„A toho zubára si stihol?“

„Hej, prišiel som k nemu 11:02 spoceny jak myš. Povedal som mu čo som zažil a tiež mi dal za pravdu.“

„No ved' hej, máš pravdu. Tá dnešná byrokracia, to je neskutočné svinstvo.“

Už sa ide rozhovoriť o tortúre, ktorú zažil na úradoch kvôli Výrobe kľúčov, ale v poslednej chvíli zavrie chlebaréň.

Spravodlivo nasratý Robo si vyťahuje z krabíčky položenej na stole cigaretu a zapáli si. Zvončo si vytiahne tiež jednu.

„Ty nemáš cigy?“ pýta sa Robo.

„Nemám. Ale idem kúpiť. Môžeš si z nich aj ty potom dať.“

Chce kúpiť davidoffky. Hodlá sa blysnúť pred kamarátom z východu. Uvedomí si ale, že v takomto pajzli o takej značke v živote nechyrovali. Preto so sklopenými ušami vezme Marsboro a krabíčku si pchá do vrecka.

„A Praža máš kde?“ vyzvedá Robo, „až teraz ma napadlo.“

„Ále,“ kývne rukou Zvončo, „ževraj má nejaké povinnosti.“

„Vypijeme?“

„Ale bereš ty teraz, ne?“

„Hej, hej.“

Robo sa postaví a dokníše sa k šenku. Vidno, že už má riadne pod čapicou. Rovnako aj Zvončo.

„Názdravičko,“ štrngne si s mimovoľným úsmevom na tvári Zvončo.

„Na tvoje.“

„Toten Pražo má teraz isto takéto povinnosti,“ povie Robo a tľapne dlaňou o zovretú päšť.

„Mne je jedno. Ja mám v piči,“ rozmáchne sa rukou Zvončo, div nezhodí pohár.

„Dajaké ženy by še patrilo,“ vraví Robo a rozhliada sa, „ale tu sú len same stare piče.“

„Mne môžu všetky ženy akurát tak...“

„A nejakú teraz máš?“

Zvončo pokrúti hlavou.

„A ty?“

„Už ne. Minuly mešac som še z jednu rozišol. Teda ona ze mňu. Taka v pohode baba to dakedy bula. Ale sebe našla bohateho pichača a ja som mohol isc znaš dze... Teraz chodzi po Svite tak, že jej ani zastruhany vlas do rici nevejdze.“

„Čo jej?“

„No, že je namyslena. Tak si vykračuje, jak keby bula neznam co. Ale môžem na ňu...“

„Presne tak. Na ženy poznám najlepši liek.“

„Jaky?“

„Palenku.“

Robo sa nepríčetne rozrehoce.

Šuhaji si x-tý raz dajú do trumpety.

„A pritom jaky ja som pan. Mam bryndziareň Šľepi bača,“ vraví brunátny Robo s čoraz kalnejším pohľadom.

„Čože?“ smeje sa Zvončo.

„Ale nič,“ kývne rukou Robo a tiež sa zasmieje nad výplodom svojej alkoholckej mysle.

„Ja z teba nemôžem Robo, ty si člen,“ rehoce sa Zvončo.

Obaja chlapi upadávajú čoraz hlbšie do nezmyselných debát.

Medzitým pri vedľajšom stole plnom dlhoročných štamgastov dochádza k hlasnejšej a hlasnejšej výmene názorov. Zdegenerované prepité mozgy na seba bliakajú nelogické argumenty a každý si tvrdohlavo stojí za svojim. Atmosféra začína riadne hustnúť.

Pomyselná posledná kvapka pretečie prostredníctvom vety jedného z nich: „Nemáš nič, len plané reči máš!“

„Ty kakat!“ skočí doňho druhý a už to ide. Mastenica hlava nehlava. Jeden z ožranov skončí na Robovom chrbte.

„Čo čumíš!“ osopí sa notorik na Roba, aj keď ten prirodzene za nič nemôže. Robo sa ani nezmohne na odpoveď a dlhoročný štamgast mu vpáli riadnu na papuľu. Robo skončí pod stolom.

Tu sa treba na okamih pristaviť, pretože toto je zlomový moment večera. Kým Robo touto ranou čiastočne vytriezvel, Zvončo ostal stále rovnako ožratý.

Po ataku na kamaráta ho Zvončo neváha brániť a vrhne sa na štamgasta so slovami: „Vydechni ty buriniak!“

Keď ho spacificuje, vracia sa k Robovi. Ten má rozťatú spodnú gambu a na líci sa mu vyníma odtlačok päste.

„Je ti dobre?“

„Poc het, bo me poráži,“ vstáva doriadený Robo a mieri ku dverám.

Zvončo dáva pozor, aby na nich cestou niekto nezaútočil. Keď sú vonku, cez otvorené okno im popri hlave presviští krígel'. Kamaráti sa radšej rýchlo pracú preč z tohto miesta.

Istú dobu sa bľabotajúc nezmysly bezprizorne potulujú Banskou, až kým sa z ničoho nič neocitnú pri garážach, ktoré prídu Zvončovi veľmi povedomé.

„Já to tu poznám!“ vyblakne a rozrehoce sa.

„Héj?“

„V tejto garáži máme ukryté poklady,“ trepe rukou na plechové vráta jednej z garáží.

„A jaké?“

„Foťáky, kamery, DVD – prehrávače, všetko na čo si len spomenieš. Dokonca aj d'alekohľad! A ešte tam toho bude viac!“

„A to skadzi všicko mace?“

„No skadzi. Ujebali sme!“ nemôže sa prestať rehotat' naliaty Zvončo, „ale nie len tak obyčajne. Máme na to fintu jaku nemá nikto na svete. Máme Výrobu kľúčov a keď si k nám prídu dať ľudia urobiť kópiu, tak mi urobíme aj jednu pre seba. Toho človeka potom sledujeme kde býva a je to. Prídeme, odomkneme si a vezmeme si čo len chceme.“

„Ty kokos. To mace perfektne premyslené,“ uznanlivo kýve hlavou Robo.

„Robo, tu sa točá iné peňáže, nie ako pod nejakými zasranými Tatrami,“ smeje sa Zvončo. Robo sa v prvom momente urazí, ale razom pochopí, že ho Zvončo iba tak podpichuje a tiež sa zasmieje.

„Ale pšť!“ nekoordinovane si kladie ukazovák k našpúleným perám Zvončo, „nikomu ani muk! Je to prísne tajné!“

„Nič sa neboj. U mne je to jak v hrobe. Čestné pionierske.“

Zvončo sa rozrehoce, ale vzápätí zbystrí.

„Počul si to?“ pýta sa Roba.

„Čo?“

„Ženy! Jasne som počul ženy! Poďme tam,“ zavelí Zvončo a rozbehne sa za hlasmi.

„Počkaj na mne!“

A skutočne. Po ulici kráčajú v hlúčiku štyri asi osemnásťročné dievčatá.

„Prosím ťa. Daj mi!“ kričí za nimi Zvončo.

Dievčatá to ignorujú a pridajú do kroku.

„Neviete mi s tým pomôcť? Veď iba raz. Baby, jedno kolo, jedno kolo aspoň ráááz. Prosím!“

Polotriezvy Robo sa na tom iba uchechtáva. V diaľke zazrie mihnúť sa mestskú políciu a smiech ho prejde.

„Radšej poďme, videl som policajtov,“ vraví Zvončovi a berie ho preč.

Ten sa chvíľu myká, ale nechá sa Robom napokon odvieť.

„Poďme do Smädnej mušle,“ navrhne Zvončo.

„Kde?“

„To je taký bordel.“

„Smädna mušľa?“

„Lepší názov pre bordel som ešte nepočul. Ešte teraz sa na tom ujebávam.“

„Smädna mušľa,“ rehoce sa Robo, „co ci je slabo.“

„No poď, ideme,“ ťahá ho za ruku Zvončo.

„Ale to by som si musel ešči dnes koket oholic,“ odpovedá s vážnou tvárou Robo.

„Ale prosím ťa ser na kokot, či koket, či čo to tu drístaš, ideme!“ presvedčí ho rozjarený Zvončo.

Po hodine sa dopotácujú k Smädnej mušli. Gorily pri vchode na nich síce zvysoka gánia, ale pustia ich dovnútra. Zamieria k bordelmame.

„Čo to stojí?“ spustí Zvončo.

„Ako prosím?“

„No, že koľko stojí jedno číslo.“

Keď mu bordelmama oznámi cifru, skoro spadne z nôh.

„A to nemáte nič lacnejšie?“

„Nie.“

„Ja to môžem všetko jebať. Normálny človek si tu ani nemôže za normálnu cenu zajebať.“

„No dobre, ideme,“ ťahá ho preč Robo.

Zvončovi padne do oka fľaša absinthu.

„Dobre. Ideme. Ale môžete nám ešte dať z tej zelenej ohnivej vody? Voláko som vysmädol.“

„Ale toto nie je žiadna nálevňa,“ namieta bordelmama, „alkoholické nápoje sú iba pre zákazníkov.“

„Ale šak ja...“

„Prosím vás, dajte mu jeden a my hneď pôjdeme,“ úpenlivo hľadá na bordelmamu Robo.

Tá nechotne vezme fľašu a naleje.

„Ale aj ty si so mnou dáš,“ díva sa Zvončo zakalene na Roba.

„Tak dajte aj mne,“ vzdychne Robo.

Pripijú si a hodia to do seba.

„Šesť štyridsať,“ povie prísne bordelmama.

„Čože? Za dva fľašky?“ nechápe Zvončo.

„To je dobré,“ dáva bordelmame Robo sedem eur, „ty už poc het.“

Schmatne Zvonča a vlečie ho von za prísneho dohľadu goríl.

„Ešte by sme mohli ísť na Mýto,“ povie Zvončo.

„Nie, už nejdeme nikde. Ty už máš dosť.“

Zvončo kývne rukou. Nechce sa mu ďalej kamaráta presviedčať.

„Jak to tam spievate na východe?“ pozrie Zvončo na Roba, „A okolo Ľevoči, tam še voda tóči...“

„Hej, hej, tak.“

Vzápätí príde Zvončovi nevoľno. Ten absinth mu asi nesadol. Vyprázdni sa do kríka. Toto ho položilo. Už je ticho. Robo ho odvedie domov a odíde preč.

19. kapitola – Akcia kolosálnych rozmerov

Piatok. Posledný pracovný deň aj pre Výrobu kľúčov. Jej osadenstvo znudene mlčí. Prvotný entuziazmus sa kdesi vytratil. Možno za to môže aj počasie. Po enormných horúčavách začiatku júla prišlo obdobie dažďov. Depresia zvonku prenikla čiastočne aj do tejto maličkovej miestnosti.

Prichádza zákazník. Šušľavý dedo predostrie svoju požiadavku.

„A brúsite aj nože, alebo nožniče?“

„Nie,“ odpovie bezvýrazným hlasom a maximálne bez záujmu Zvončo.

„Ani nožniče?“

„Ani nožnice.“

„A čo potom brúsite?“

„Nič.“

„To vy tu akože robíte len kópie kľúčov, alebo čo?“

„Áno.“

„A to vám tak veľmi tie kópie kľúčov vynášajú?“

„Zatiaľ len začíname. Postupne budeme rozširovať sortiment.“

„To nejako dlho začínate. Ša čudujem, že ste ešte neškrachovali.“

„To nie je vaša starosť, mladý pán.“

Pri slove „mladý pán“ sa šušľavý dedo zachmúri a mrmlajúc odíde preč.

„Čo je to za výroba kľúčov, keď tu nič iné nemajú,“ vraví sám pre seba vychádzajúc von.

Zvončo si sadne a vráti sa späť k počítaniu pukliniek na plafóne.

„Ach bože!“ smrteľne zbledne Pražo vidiac známú tvár približujúcu sa k Výrobe kľúčov, „tento nesmie vedieť, že tu som, ani že tu pracujem, nič!“

Vrhne sa za záves a drkoce tam zubami. Zvončo ničomu nechápe, ale rešpektuje kamarátovu prosbu a je pripravený sa podľa nej správať.

Dovnútra vojde Tibor Kováč, Pražov starý, veľmi dobre známy.

„Dobrý deň, čím vám poslužim?“ pýta sa Zvončo.

„Dobrý,“ precedí pomedzi zuby Tibor a rozhliada sa po predajni, „toto tu je akože čo?“

„Výroba kľúčov. Je to vonku napísané.“

„Len teraz ste to otvorili, čo? Predtým som si nevšimol, že takéto niečo tu je.“

„Hej, hej, len prednedávnom.“

„A tam vzadu je čo?“ ukáže Kováč na záves.

Pražo zamrie od strachu. Modlí sa, nech tu Kováč nevojde.

„Ale nič. To je iba taký sklad,“ odvetí Zvončo.

„Aha. A ty tu robíš sám?“

„Nie. Ešte s jedným kamarátom. Ale ten tu teraz nie je.“

Pražo zdúpnie, že Zvončo teraz povie jeho meno.

„A jak sa volá?“ pýta sa Kováč.

„Hubert Oravec.“

„Ehm. A ty jak sa voláš?“

„Lukáš Zvonárik.“

Tibor Kováč sa ešte chvíľu znalecky rozhliada po predajni a odíde.

„Už môžeš vyjsť,“ vraví Zvončo Pražovi.

„Už je preč?“

„Je preč.“

„Si si istý?“

„Hej.“

Pražo opatrne vylezie z úkrytu a s ním aj Hubert, zvedavý o čo vlastne ide.

„Kto to bol, že si sa ho tak strašne bál?“ pýta sa Zvončo.

„Strašný človek,“ klesne na stoličku Pražo a zavrátí hlavu dozadu, „dlžím mu veľa peňazí. Keď mu ich nevrátim, ani si neviem predstaviť, čo so mnou urobí.“

„Hm, a správal sa dosť čudne,“ zamyslí sa spätne nad zavalitým zákazníkom, „furt sa len vypytoval a ani si nechcel dať urobiť kľúč...“

„Prišiel sondať, lebo si všimol, že predtým to tu nebolo. On je známy tým, že vyberá poplatky za ochranu. Ale asi to tu je podľa neho dosť úbohé na to, aby mu niečo z tejto prevádzky kvaplo.“

„Tak to máme šťastie.“

„Hej. Ale keby tu videl mňa, naparil by nám také poplatky, že by sme sa z toho dosrali. A to len preto, aby ma totálne položil. Vyživa sa v ľudskom nešťastí.“

„Tak hádam keď videl, že z takejto firmičky nebude mať nič, tak sa už nevráti,“ vraví Hubert.

„Dúfajme,“ vzdychne Pražo.

Hubert zalezie za záves a všetci čakajú, čo sa bude ďalej diať.

O hodinu vojde asi štyridsaťročný Vietnamec. Môže mať aj päťdesiat. Alebo tridsať? Pri týchto aziatoch človek nikdy nevie uhádnuť ich vek. A navyše sa všetci podobajú ako vajce vajcu. Ale zase na druhej strane si oni myslia o bielych to isté. Skrátka vojde muž s trochu šikmejšími očami.

„Chcel by som si dať urobiť kľučík,“ vraví Vietnamec so svojim nezameniteľným prízvukom.

„Je od domu, alebo bytu?“ pýta sa Zvončo kladúc kľúč do stroja.

Vietnamec zmätene pozerá raz na Pražu, raz na Zvonča. Asi sa bojí to povedať. Má prirodzený rešpekt z tohto, preňho ešte stále cudzieho prostredia. Zvončo ho však odzbrojí svojim milým úprimným pohľadom a tak sa uvoľní a povie, že je od domu.

„Vy máte ten obchod pri trhovisku, nie?“ berie ho bokom Pražo.

„Nie. V Sásová.“

„Aha. Ale to je jedno. Včera som pozeral správy a hovorili tam, že majú robiť razie na trhoch a obchodoch s ázijským tovarom.“

Vietnamec na okamih zbledne, ale vzápätí hovorí: „Ale my máme všetko v poriadku.“

„Tak potom nič. Ja len tak pre istotu.“

Zvončo mu odovzdáva kľúč. Vietnamec zaplatí a tak trochu zmätený odchádza.

Hubert samozrejme za ním. Vietnamec nasadne na mestskú a dopraví sa k železničnej stanici. Keď vystúpi, zamieri do neďalekého Kauflandu. Hubert sa oprie o betónový stĺpik a čaká. Prší, takže prirodzene má daždník. Ani najmenej sa mu nechce nikoho sledovať, ale čo narobí. Vietnamec vyjde po štyridsiatich piatich minútach z Kauflandu. V rukách dve plné tašky. Daždník nemá a tak ide rýchlym krokom, ba až beží. Hubert si domyslí, že na autobusovú stanicu. Aj Hubert musí pridať do kroku, aby ho nestratil. Vietnamec skutočne vbehne pod betónovú strechu autobusového nástupišťa. Postaví sa na jednu zo zastávok. Hubert postáva obďaleč.

O desať minút prichádza autobus s tabuľkou oznamujúcou, že jeho cieľom je neďaleká dedina. Spolu s Vietnamcom nastúpi dovnútra. Autobus prebíjajúc sa cez hustý lejak zastavuje na niekoľkých zastávkach, až kým po pár minútach neskončí v cieľovej dedine. Vietnamec vystúpi a Hubert s odstupom za ním. Sledovaný objekt beží, aby čo najskôr unikol dažďu a dostal sa do sucha a tepla. Odomyká si bráničku a uteká do dvojpodlažného domu. Odomyká dvere a ... vzápätí odomyká druhé. Stráca sa dnu. Hubert hlasno zahreší.

„Je to v piči,“ volá Pražovi.

„Prečo?“

„Ten Vietnamec má dvoje dverí.“

„Dvoje dverí? Jak dvoje dverí?“

„No videl som ako si odomyká jedny vchodové dvere a hned' za nimi druhé vchodové dvere.“

„Jáj, už rozumiem.“

„Idem nazad.“

O štyridsaťpäť minút je späť vo Výrobe kľúčov.

„Do riti, zasa mám moko v teniskách,“ vchádza dovnútra Hubert, „už tri dni vkuse leje.“

„Prijebané počasie,“ súhlasí Pražo.

„Ešte šťastie, že som si zobral dva páry náhradných ponožiek,“ vraví Hubert a zaťahuje za sebou záves.

Sadá si a vyzúva tenisky, aj ponožky. Mokré nohy utrie do závesu a obuje si suché ponožky. Bol by najradšej, keby už dnes nikto neprišiel, aby nemusel so suchými ponožkami do tých hnusných vlhkých tenisiek. Kurva počasie!

Hubertovi sa však pranie nesplní, lebo v tej istej minúte vstúpi dovnútra bachratý fúzatý chlap napasovaný v tesnom obleku. Dáva si urobiť kľúč od domu. Pražo už stráca inšpiráciu a tak pupkáčovu pozornosť odvádza rovnakými rečami, aké mal v minulých dňoch. Hovorí mu, aké je na hovno počasie. Vraj majú byť aj povodne.

Keď odíde, Pražo so Zvončom čakajú, že pôjde aj Hubert. Ten nevychádza.

„No čo je!“ kričí do závesu Pražo.

„Fakt musím? Tie tenisky sú hrozne mokré,“ bedáka Hubert.

„Rýchlo bež za ním, lebo ho stratíš!“

Hubert s nechut'ou skočí do tenisiek a vybehne z Výroby kľúčov. Rozhliada sa. Pupkáč je na konci ulice. Ešte ho stihne zahliadnuť. Rýchlym krokom sa pustí za ním.

„Hubert!“

Dvihne hlavu. Rovno pred ním sa zjaví jeho otec. Panebože, len toto nie! Spustí dáždík nižšie, aby ho nebolo vidieť, aj keď sám neverí tomuto opatreniu.

„Hubert, čo sa mi skrývaš,“ vraví jeho otec, keď je už celkom blízko.

„Já? Ja sa neskrývam.“

„Nemáš byť náhodou teraz v robote?“

„Já, já som som si iba odskočil niečo vybaviť.“

Hubertovi padne zrak na hudobniny a spomenie si, že Zvončo hrá na gitare.

„Kamarát ma poprosil, aby som mu kúpil struny na gitaru.“

„A to si kamarát sám nevie pre ne ísť?“

„Ja som sa mu ponúkol. Aj som sa chcel prejsť trochu, lebo furt som len zavretý v tej Výrobe kľúčov.“

Vojde do hudobnín. Otec s ním.

„Struny na gitaru poprosím.“

„A aké konkrétne?“

„Hm, aké máte najlacnejšie?“

Predavač struny vyloží na pult.

„Dobre. Vezmem si ich.“

„Ten kamarát si len tak brnká. Nepotrebuje drahé struny,“ vysvetľuje otcovi, keď vychádzajú von, aj keď sám nevie, prečo mu to všetko hovorí.

Otec nezúčastnene prikývne.

„A ty čo iba tak chodíš po meste? Čo nie si v robote?“ prejde do protiútku sebavedome Hubert.

„Som na péenke, čo nevieš?“ schladí synovu výbojnosť starý Oravec.

Vystresovaný Hubert na túto skutočnosť úplne zabudol. Porazenecky sklopí hlavu.

„A teraz máš určite dvojhodinovú vychádzku. Už si spomínam.“

„Dobre si spomínaš.“

„Tak ja už pôjdem späť do roboty,“ povie Hubert a otočí sa smerom k Výrobe kľúčov.

„Idem s tebou.“

„Čo?“ zhrozí sa Hubert, ale vzápätí sa snaží znova správať prirodzene.

„No idem s tebou. Chcem vidieť, kde to vlastne robíš. A s kým robíš.“

„Ehm. Tak dobre.“

Nič iné Hubertovi nezostáva.

„Toto je môj otec,“ vraví Hubert hneď ako vstúpia dovnútra.

„Toto je Lukáš,“ ukáže na Zvonča, „môj kolega.“

„A toto je Števo, kamarát. Prišiel nás pozrieť.“

Pražo nechápavo hľadí na Huberta. Ten naňho žmurkne a Pražo pochopí, že je to len akože.

„Tu máš tie struny,“ odovzdá Hubert Pražovi struny a opäť naňho žmurkne.

„Aha. Dik,“ berie ich on rozpačito.

„No, máte tu nejakú pusto,“ rozhliada sa starý Oravec.

„To je len začiatok. Budeme rozširovať sortiment,“ recituje Zvončo najotropanejšiu vetu na svete.

„A chodia vám tu vôbec nejakí ľudia?“ pýta sa Hubertov otec.

„Ale hej, jasné,“ odpovedá pohotovo jeho syn, „na úplnom začiatku to bola bieda, ale teraz tu už chodí dosť ľudí.“

„Ale ináč to tu je celkom pekné,“ hodnotí synove pracovisko starý Oravec.

„Ehm,“ prikývne Hubert.

Pár mučivých sekúnd trápneho ticha.

„Ja už pôjdem,“ pozrie na hodinky starý Oravec, „za chvíľu mi budú končiť vychádzkové hodiny.“

„Tak ahoj,“ lúči sa s otcom Hubert.

„Dovidenia,“ zdravia Zvončo s Pražom.

„Dovidenia. A nech sa vám darí, chlapani.“

Keď otec opustí miestnosť, Hubert si zhlboka vydýchne.

„Dobre, že už je preč. Vonku je milión ľudí a ja musím naraziť akurát na neho. Keby tak vedel, čo je skutočnou náplňou mojej práce...“

„Čo sa bojíš,“ chytí ho za rameno Zvončo, „nemá sa to odkiaľ dozvedieť. Je to všetko v pohode.“

„A prečo si mu hovoril, že tu robíš iba ty so Zvončom?“ pýta sa Pražo.

„Lebo na takú malú prevádzku sú traja ľudia priveľa.“

„Ale prečo si mu nepovedal, že tu s tebou robím ja, ale Zvončo?“

„Keby náhodou niekto vošiel, vedel by si obsluhovať stroje?“

„Nie. Máš pravdu. A čo mám robiť s tými strunami?“

„Daj ich Zvončovi.“

„A čo som ti za ne dlžný?“ pýta sa Zvončo Huberta berúc od Praža struny.

„Nechaj tak. To sú najlacnejšie čo tam mali.“

„Hm, dik.“

Zvyšok pracovnej doby ubehne dosť rýchlo. Výrobu kľúčov navštívia len takí, čo si dajú robiť kľúč od bránky, alebo sa presúvajú autom.

Celý týždeň sa borci striedali v sledovaní domu pracháča, čo si kupuje obleky v Ríme. Dnes je na rade Pražo. Keďže prší, musí sa postaviť o čosi nižšie od sledovaného domu. Človek totiž púta pozornosť viac v nečase, keď sú ulice prázdne, ako keď je pekne. Od nudy a nepohody fajčí jednu za druhou.

O sedem pätnásť zaregistruje pohyb. Otvára sa brána. Vychádza z nej čierny jaguár. Prejde popri ňom. Ide dosť pomaly na to, aby Pražo videl, že na sedadle spolujazdca je pohodenná mapa Prahy. Pražo chvíľu rozmýšľa, čo robiť. Rozhodne sa vyčkať do desiatej. Keď je desať hodín a jaguár sa stále nevracia, Pražo volá Zvončovi, aby aj s Hubertom prišli k nemu.

„Vec sa má tak,“ vraví Pražo ukazujúc na pracháčov dom, „o 19:15 odtiaľ ten človek vyšiel na jaguári. Doteraz sa nevrátil. Videl som, že na sedadle má mapu Prahy. Podľa mňa určite išiel tam. Takže mali by sme ten dom dnes urobiť.“

„Hm, znie to logicky,“ vraví Zvončo, „ale na stopercent si nemôžeme byť istí. Kludne sa môže ešte dnes vrátiť.“

„Týždeň ho sledujeme. Mňa to už nebaví. Ktovie, či ešte vôbec bude šanca ako táto.“

„Mne sa to tiež nepozdáva,“ krúti hlavou Hubert.

„No keď sa vám to nepozdáva, tak to môžeme urobiť tak, že jeden z nás bude vonku dávať pozor, či niekto nejde. Keď niekto pôjde, dá znamenie ostatným.“

Pražo týmto opatrením kamarátov presvedčil.

Všetci sa vracajú späť do Výroby kľúčov. Pražo im okrem obligátnych vriec a rukavíc odovzdáva aj igelitové vrecia.

„Vonku prší,“ vysvetľuje Pražo, „takže tie veci dáme najprv do igelitových vriec a tie vložíme do tých klasických.“

Vyzbrojení vrecami, rukavicami a hlavne dáždňikmi sa vydajú v ústrety nečasu. Boli by najradšej doma v suchu, ale vidina ľahko nadobudnutých peňazí je samozrejme silnejšia.

Za polhodinu sa nachádzajú pred inkriminovaným domom. Porozhliadajú sa a keď zistia, že na ulici, ktorá je aj počas dňa málo frekventovaná, nikto nie je, opatrne prelezú nízky plotík.

„Ty ostaň vonku Zvončo,“ šepká Pražo odomykajúc dvere, „keby niečo, zabúchaj na dvere.“

„Okej.“

„Najprv sa musíme presvedčiť, že tu skutočne nikto nie je,“ vraví Pražo Hubertovi, keď sú obaja vnútri.

Opatrne preskúmajú všetky miestnosti domu.

„Je to v poriadku. Nikto tu nie je,“ šepká Pražo.

„Ale je to riadny domisko.“

„Dúfam, že tu budú aj riadne drahé veci.“

„Ja idem na poschodie.“

„Dobre. Ja prezriem prízemie.“

Postupujú maximálne detailne. Nechcú prehliadnuť jedinú hodnotnejšiu vec. Po dvadsiatich minútach sa stretávajú pred hlavným vchodom aj so svojimi úlovkami. Výsledkom snaženia sú blue-ray prehrávač, nejaké CD, DVD, krabička haván, a nejaký drahý chlást.

„Čakal som, že takýto pracháč bude mať viac hodnotných vecí,“ neskrýva sklamanie Hubert.

„Aspoň keby mal nejaké kuchynské pomôcky, ale on v tej kuchyni skoro nič nemá.“

„To vieš. On určite nie je z tých, čo si sám doma varí.“

„Ani foťák, kamera, nič.“

„Hm, asi na to nemá čas.“

„V jeho pracovni, či čo to je, som videl nejaký trezor. Ale čo z toho, keď ho nevieme otvoriť.“

„Ukáž mi ten trezor, pozriem sa na to,“ vraví Hubert.

„A čo ty vieš otvárať trezory, alebo čo?“

„Neviem, ale skúsiť to treba.“

Prídu do pracovne. Pražo ukáže Hubertovi trezor. Ten bez rozmyslu potočí uzáverom raz do jednej, raz do druhej strany a trezor sa otvorí.

„Toto nie je možné!“ vyvaľuje okále Pražo, „je možno milión kombinácií a ty hneď na prvý krát uhádneš tú správnu!“

„Kdo umí, ten umí,“ machruje Hubert, aj keď sám vie, že to bolo neskutočné šťastie.

To, čo uvidia vnútri trezora, ich absolútne ohromí. Šperky. Veľa šperkov. Nie sú žiadni odborníci na klenoty, ale sú si vedomí, že majú obrovskú hodnotu. Leží pri nich nejaká kniha. Hubert, keď ju otvorí, zistí, že ide o album známok.

„Toto bude mať tiež strašne veľkú cenu, tieto známky, keď boli ukryté v trezore,“ vraví Pražo.

„Aj ja si myslím.“

Zrazu ich vyruší dunivý buchot na dvere. Zvončo! Zabuchnú trezor, rýchlo nahádzu veci do vriec a vybehnú z domu.

„Podťte rýchlo! Ide!“ kričí na nich od plotu Zvončo.

Bežia za ním. Hubert narazí do polmetrového kaktusu, ktorý si v tej tme nevšimne. Z úst sa mu vyderie pridusený výkrik. Pražo ho schmatne. Všetci traja skočia do kríkov, lebo jaguár je už pred domom. Vyčkávajú kým zaparkuje v garáži. Z garáže vyjde majiteľ domu a zmizne vo svojom skromnom príbytku. To využijú borci a aj s vrecami preskočia plot. Bežia ako namydlené blesky. Zastavia sa až pred svojou garážou. Rýchlo vojdú dnu.

Hubert strašne zreve, akoby ho z kože drali. Až teraz môže zo seba dostať dlho potlačovaný výkrik spôsobený bolesťou.

„Ja som narazil na kaktus,“ vysvetľuje kamarátom a sťahuje si nohavice, „mám úplne dopichané vajcá.“

So slzami v očiach si vyťahuje z intímneho miesta pichliače.

„Neboj, to prežiješ,“ tľapká ho po pleci Pražo.

„A vraj ide do Prahy,“ oborí sa na Praža Zvončo, „videl som, ako bol v Prahe. Už ani neviem koľký raz sme mali skurvené šťastie. Som fakt zvedavý, ako dlho nám ešte vydrží.“

„Ale veď sa nestresuj,“ upokojuje ho Pražo, „máme čo sme chceli? Máme. Nevidel nás? Nevidel. Takže žiadny problém.“

„Ale toto bolo naposledy, čo sme si neboli úplne istí a išli sme do toho. Radšej budem nejaký byt sledovať dva mesiace, ale aspoň sa nemusím stresovať.“

„Pozri sa čo máme,“ vyťahuje Pražo šperky a Zvončova nasratosť sa razom stratí.

„Si robíš piču,“ díva sa na tú nádheru ako vyjavený.

„Po tomto záťahu budeme fakt, ale akože fakt bohatí,“ vraví Pražo.

„Ale najprv musíme všetky tieto veci premeniť na prachy,“ znova zväžnie Zvončo, „a nie ich tu furt len znášať.“

„Má pravdu,“ prisvedčí zaslzený Hubert, „už fakt by sme mohli dostať za tie veci nejaké prachy.“

„Veď ja viem, ja viem. Ja potrebujem tie prachy oveľa viac, ako vy dvaja dokopy. Len keby to bolo také jednoduché. Urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby som toho priekupníka konečne zohnal. Viem, že zase sú to len slová, ale musíte mi veriť. Ale jedno vám viem sľúbiť na stopercent. Do budúceho štvrtka tie prachy určite budú. Aj keby som sa mal rozkrájať.“

20. kapitola – Voľný deň

Výsledok predošlej akcie bol fakt terno. Borcom to maximálne zdvihlo náladu a sebavedomie. Teraz sa cítia ako skutoční páni. Svet je pre nich gombička.

Sobotu takmer celú prespali. Dohodli sa, že nedeľu bude tráviť každý po svojom. Sú stále spolu, takže jednodňové odlúčenie im len prospeje.

Pražo sa rozhodol prežiť nedeľu výlučne so svojou milovanou Zdenkou a vynahradiť jej to, čo pre pracovné povinnosti v predchádzajúcich dňoch možno trochu zanedbal. Tentokrát sa Pražo obzvlášť teší na nežnosti so svojou polovičkou, lebo sa pri nich môže konečne uvoľniť. Zistil totiž, že nebude otcom. Aspoň nie v dohľadnej dobe.

Zvonča kontaktoval jeden kamoš zo starej party, či by si s nimi nezahral hokejbal. Zvončo nadšene súhlasil. Prišlo mu to úplne vhod, aby mohol aspoň na chvíľu vypnúť.

A tak s hokejkou v ruke nastupuje do autobusu MHD. Do skla, cez ktoré hľadá von, sa oprú slnečné lúče. Konečne sa vyčasil. Len ktovie ako dlho to vydrží.

Na ďalšej zastávke nastupuje holohlavý bezkrký chlap, typická prasačia hlava. Vedie za ruku namachlenú pipku, ktorá napohľad tiež veľa múdrosti nepobrala. Sadajú si oproti Zvončovi. Začnú sa bezstarostne lízať. Zvončo mimovoľne o nich zavadí pohľadom.

„Čo čumiš!“ zagáni naňho prasačia hlava.

„Já? Ja nič, nič,“ hupká Zvončo a díva sa von oknom.

„Taká pekná baba a ty na ňu nečumiš? Čo si buzerant, alebo čo?“

„Ja, ja...“

„Z duše nenávidím buzerantov. Keby som mohol, tak ich všetkých do jedného zajebem.“

„Ale ja nie som buzerant,“ vraví rýchlo Zvončo, keď vidí, ako sa prasačia hlava dvíha zo sedadla, „máš nádhernú babu.“

„Odkedy ty mi tykáš, ty...“

„Prepáčte, prepáčte, máte nádhernú babu, krásnu...“

„Nádhernú. Krásnu. Ešte mi ju tu aj začne baliť,“ rozhliada sa s ironickým úsmevom prasačia hlava.

„Nie, nie, to by som si nedovolil...“

„Počúvaj chlapec, ty si nejaký drzý, nie? Nieкто by ťa mal naučiť móresom.“

Zvončo vystrašene preglgne. Tep dvesto.

„Pod' mucinko, budeme vystupovať,“ chytá afektovaná krava prasačiu hlavu za rameno, veľké ako Zvončove stehno.

Prasačia hlava sa postaví a s nenávisným pohľadom prejde okolo Zvonča, pričom samozrejme doňho drgne.

Spotený Zvončo si trhane vydýchne. Je si vedomý, že od inzultácie ho zachránila len táto zastávka. Pred takou prasačou hlavou by sa sotva ubránil. Nepomohla by mu ani hokejka. Tá prasačia hlava by ju na ňom zlomila ako špáratko. Zvyšok cesty je už chvalabohu pokojný. Zvončo vystúpi v Sásovej a zamieri k hokejbalovému ihrisku. Tam sa už zopár ľudí zastreľuje.

„Sevas Zvončo,“ víta ho Mišo, ktorý ho sem zavolať.

„Čaute.“

Pozdraví sa s Mišom aj s ostatnými. Väčšinu veľmi dobre pozná, sú tu však aj tváre, ktoré vidí prvý raz v živote.

„Už dávno nebola taká hojná účasť,“ pochvaľuje si Mišo, „teraz sme desiati a ešte dvaja by mali prísť.“

„To bude šesť na šesť. Ako na hokeji,“ vraví Zvončo.

Ešte sa chvíľu len tak hrajú s loptičkou. Čakajú na tých dvoch.

„Hodíme hokejky, rozdelíme sa a keď prídu, pridajú sa k jednému, alebo druhému mužstvu,“ navrhne Mišo.

Ostatní súhlasia. Nahádzu hokejky na kopu. Zohne sa k nim Laco, pričom je otočený tak aby ich nevidel a postupne hokejky vyťahuje raz na jednu, raz na druhú stranu.

V jednom tíme sú Miňo, Tóno, Zvončo, Laco a Vilo a v druhom Mišo, Brčo, Ad'o, Miloš a Roman. Akurát keď sa chystajú začať, prichádzajú bratia Neuwirthovci – Gabo a Matúš.

„Idete akurát včas,“ víta ich Ad'.

„S kým sme?“ pýta sa Gabo.

„Ty môžeš byť s nami a Matúš s nimi,“ ukáže Ad' na druhý tím.

Zápas sa konečne môže začať. Ešte predtým sa dohodli, že budú hrať na tri pätnásťminútové tretiny medzi ktorými sú desaťminútové prestávky.

Úvodný tlak patrí Zvončovmu tímu. Krásne akcie, kopa šancí, avšak bez gólového efektu. Dlhý je stav 0 : 0. Až po desiatich minútach sa to podarí zlomiť a už to sype. Rýchlo po sebe dá jeden gól Zvončo a dva Miňo. Krátko pred koncom tretiny sa podarí vsietiť kontaktný gól Mišovmu tímu prostredníctvom Brča.

Po osviežení do druhej tretiny vletí vo veľkom Zvončov tím, keď dá dva góly Vilo. Akoby sa so štvorgólovým náskokom uspokojili a popustia v koncentrácii. To využije Mišov tím a dotiahne na rozdiel jediného gólu a to vďaka Gabovi, Mišovi a Romanovi.

„Už len gól,“ škerí sa počas druhej prestávky Roman.

„Aj tak to vyhráme,“ kývne rukou Tóno.

„Čo vy tu forsírujete to nie je hokejbal, to je žalospev,“ podpichne protihráčov Miňo.

Tých to pobúri, no pri jeho úškrne hneď pochopia, že to nemyslí vážne.

Tretie dejstvo je veľmi vyrovnané. Je to určite spôsobené aj celkovou únavou všetkých zúčastnených. Asi v piatej minúte Ad' napriahne a zadelí riadny príklep. Brčo, ktorý stojí pred bránkou kvôli teču však dostane loptičkou namiesto na hokejku, do hlavy. Zloží sa na zem. Okamžite sa zhrčia všetci okolo neho.

„Sory Brčo, fakt. Nechcel som. Nejak mi to ušlo,“ ospravedlňuje sa Ad'.

„Nie, nič. To je dobré,“ dvíha sa ťažko zo zeme Brčo.

„Si v pohode?“ pýta sa Laco.

„Hej, hej. Aúúú,“ zjajkne Brčo, keď sa chytí za hlavu.

„Ešte dobre, že si ma netrafil do oka,“ vraví Brčo Ad'ovi.

„Prepáč Brčo. Už si budem dávať pozor.“

„Budeme už strieľať asi len po zemi,“ navrhne Roman, „s touto hokejbalovou loptičkou to fakt nie je sranda. Nepoviem s tenisovou, hej, ale táto je fakt tvrdá.“

Ostatní súhlasia.

Hrá sa ďalej. Ak padne gól, ktorý vzíde zo strely letiacej vyššie ako desať centimetrov nad zemou, tak neplatí. Zvončov tím si udržiava dvoj, alebo jednogólový náskok. Mišov tím stále len doťahuje. Vyrovnať dokážu až v samom závere. Potom starostlivo betónujú a udržia tak výsledok 8 : 8.

„A čo teraz?“ pýta sa Miloš, keď tretina skončí.

„Dáme nájazdy, nie?“ navrhuje Laco.

„Skôr by sme mohli dať predĺženie. Ale iba také krátke. Päťminútové,“ vraví Zvončo.

Chvíľu sa dohadujú, až napokon uspeje Zvončov návrh. Doprajú si pauzu, teraz až pätnásťminútovú a znova začnú hrať.

Zvončo má na hokejke loptičku, rozbieha sa. Gabo sa mu ju snaží vypichnúť, ale trochu oneskorene a na hokejku mu stúpi Zvončo. Šmykne sa na nej a keďže je v plnej rýchlosti, letí meter dopredu a tvrdo dopadá na betón. Počuť drnčanie kostí. Dych prítomných sa na okamih zastaví.

„Jaúúú, to bolí!“ reve Zvončo.

Rýchlo pribehnú k nemu.

„Čo ti je?“ pýta sa Mišo.

„Ruka! Strašne ma bolí ruka!“ vreští Zvončo.

„Ukáž,“ chytí mu ju Roman.
„Aúúúú,“ ziape ešte viac Zvončo, „nechaj! Nedotýkaj sa ma!“
„Bude to zlomené,“ vyhlási znalecky Mišo pri pohľade na neforemne vykrútené Zvončovo predlaktie.

Chalani na seba spýtavo hľadajú.
„Treba s ním do nemocnice,“ odpovie na nevyslovenú otázku Mišo, „ja ho odveziem autom.“

„Idem aj ja,“ prihlási sa Laco.
„Aj ja,“ vraví so sklonenou hlavou vinník Gabo.
„A čo s hokejbalom?“ pýta sa Miloš.
„Tak asi nič,“ odsekne na blbú otázku Mišo, „je to remíza a tak to asi má ostať.“
Mišo s kamarátmi privedú Zvonča k Mišovej striebornej octavii. Zvončo má stále tvár skrivenú od bolesti. Vyrazia smerom k nemocnici.

„Veľmi to bolí?“ pýta sa opatrne Gabo.
„Ani si nevieš predstaviť ako.“
„Prepáč. Ja som ti chcel dať po hokejke a ty si stúpil na tú moju...“
„Ty za to nemôžeš. Všetko to bolo v zápale hry. Také veci sa stávajú.“
„Aú, to strašne bolí,“ kričí zakrátko Zvončo, „kedy už bude tá nemocnica!“
„Už, už za chvíľu,“ vraví Mišo a dupne na plyn.
„Toto sa môže stať len mne. Po milión rokoch si idem zahrať hokejbal a hneď si zlomím ruku. Ach bože, prečo!“

Mišo zaflekuje pred nemocnicou a všetci štyria sa ponáhľajú dnu. Zvončovi pichnú niečo proti bolesti a okamžite ho pošlú na röntgen.

„Nie je to také zlé, ako to vyzerá,“ vraví Zvončovi lekár, zatiaľčo mu zdravotná sestra ošetruje odrené kolená, „našťastie to nie je triestivá fraktúra, takže by sa to malo zahojiť rýchlo.“

„A ako dlho budem v nemocnici?“ pýta sa Zvončo.
„Dáme vám to do sadry, necháme si vás tu dvadsaťštyri hodín na pozorovanie, takže zajtra o takomto čase by ste mali ísť domov.“

„Tak skoro? Myslel som, že tu budem aspoň týždeň.“
„Vravím vám, že to nie je nič vážne.“
„Tak my pôjdeme,“ vraví Zvončovi Laco.
„Dobre. A dák chalani. A hlavne tebe Mišo, že si ma tu priviezol.“
„To nestojí za reč,“ kývne rukou Mišo, „tak čau. A skoro sa uzdrav.“
„Čaute.“

Zvončo vzápätí volá sesternici Ľubke, aby vedela, kde je.
„A čo si preboha robil?“ zopne Ľubka ruky, keď vstúpi do Zvončovej izby.
„Hrali sme hokejbal a spadol som.“
„Spadol si? A čo nevieš chodiť?“

„Viem, ale jeden mi strčil hokejku pod nohy. Ale nie je to nič vážne, aj doktor hovoril. Už zajtra by som mal ísť domov.“

Ľubka je pri Zvončovi až do večera. Rozprávajú sa o všetkom možnom. Keď odíde, Zvončo si uvedomí, že v byte teraz budú Ľubka a jeho spolubývajúci Ivan sami dvaja. Povzdychne si. Nemôže s tým nič robiť, keď je tu teraz pripútaný na lôžko. Ale hádam sa nič nestane. Ivan mu predsa sľúbil, že nebude jeho sesternicu baliť.

Úplne iným spôsobom trávi nedeľu Hubert. Spolu s rodičmi a bratom sa vydajú do Slovenskej Ľupče. Na obed ich tam pozvala Hubertova teta, staršia sestra jeho otca. Päťkrát odmietli, takže na šiesty raz museli prísť. Už nevedeli nájsť vhodnú výhovorku.

„Vitajte, vitajte u mňa,“ usmieva sa teta Berta na priedomí.

Kostnatá stará dievka každého dôkladne vyobjíma a vystíska. Hubertovi a Andrejovi to nie je dvakrát príjemné, ale znášajú to so stoickým pokojom.

Teta Berta usadí hostí a nalieva im do tanierov rezancovej polievky.

„Tak ako sa mi máte?“ vystavuje na obdiv svoje protézy.

„Ále, celkom dobre,“ vraví jej brat, starý Oravec, „a ty si tu ako žiješ?“

„Čo už s tým životom. To už len volakde sa natiahnuť, žeby sme sa netrápili.“

Teta Berta sa vyžíva v samovražedných rečiach. Vždy však ostane len pri nich. Na činy nemá, ako sa vraví, gule. Vyžíva sa hlavne v tom, ako ju vždy všetci odhovárajú, aby to nerobila. To je jej balzam na dušu. Týmto sa utvrdzuje, že ešte stále na nej niekomu aspoň trochu záleží.

„Ale prestaň zase s takými rečami!“ zahriakne ju starý Oravec chlípajúc polievku, „ty ešte prežiješ nás všetkých.“

Teta Berte vybehne na pery blažený úsmev.

Keď dojedia polievku, prichádza na rad hlavný chod.

„Rezne s knedľami?“ vyvaluje oči Andrej, „to som ešte nevidel.“

„Minulý týždeň som robila knedle a nejak veľa som ich narobila. Mi bolo ľúto ich vyhodit', tak som ich dala do mrazáku. Medzitým som na ne zabudla, začala som robiť rezne a potom som si spomenula, že mám knedle v mrazáku. Treba ich nejako využiť, nie? Tak máte rezne s knedľami.“

„Hm, zaujímavé,“ riekne mama Oravcová pri pohľade na negustiózne vyzerajúcu masu knedlí, rezňov a kompótu v jednom tanieri.

„Šak aj tak sa vám to v bruchu všeccko zgniavi,“ kývne rukou na prekvapené pohľady svojich hostí.

Tí samozrejme nechcú uraziť tetu Bertu a tak do seba túto čudnú kombináciu nejakو dostanú.

„A robíš ešte tam čo si robil?“ pýta sa teta Berta.

„Hej, furt tam robím,“ odvetí starý Oravec.

„Aj ty robíš ešte v tej textilke?“ pýta sa švagrinej.

„Ehm,“ prikývne ona.

„Ty si už na dôchodku, čo?“ pozrie starý Oravec na svoju sestru.

„Tak, tak,“ usmeje sa Berta, „konečne som sa dočkala. Len neviem, čo budem robiť s toľkým časom.“

„Veď ty už budeš vedieť čo. Vždy si chcela cestovať, nie?“

„Hej, hej, chcela. Len či mi na to ten biedny dôchodok postačí. No, neviem.“

Starý Oravec neveriacky nadvihne brvy. Aj by čosi povedal, ale radšej sa zatne. Dobré vie, aká lakomá je jeho sestra. Koľko má peňazí. Je sama, nemá skoro žiadne výdavky. Mohla by ísť aj na tri cesty okolo sveta, ale ona bude radšej sedieť na peniazoch.

„A vy ako mládenci?“ zazubí sa Berta na Huberta a Andreja, „ako ide škola?“

„Hubert už dávno nechodí do školy,“ povie zaňho jeho mama, „už zarába ťažké peniaze.“

„A kde?“

„Ále, máme s kamarátom takú Výrobu kľúčov,“ vraví Hubert.

„Áno? Pekne, pekne. Tak ťa prídem niekedy pozrieť.“

„Kľudne,“ mykne plecami Hubert, aj keď nie je týmto nápadom veľmi nadšený.

„Ale ty ešte chodíš do školy, nie?“ pozrie teta Berta na Andreja.

„Ehm. Teraz idem do druhého ročníka.“

„Na gymnáziu, však?“

„Áno.“

„A teraz v lete brigáduje v jednom stolárstve,“ povie jeho otec.

„Treba, treba. Aspoň sa naučíš robote, čo?“

„No,“ skloní hlavu Andrej.

Teta Berta sa postaví a prinesie táciu s koláčmi.

„Nech sa páči, ponúknite sa.“

Hostia si nesmelo berú. Nie je to zlé, ale akosi im to nejde dole krkmi. Príliš suché.

„Kávičku?“ pýta sa Berta.

Manželia prikývnu.

„A vám čo chlapi?“

„Nejakú vodu, keď máte,“ povie Hubert.

„Sladenú?“

„Áno.“

Teta Berta prinesie malinovku a zakrátko aj kávy.

Všetci popíjajú a sú ticho. Akosi nie je o čom hovoriť.

„Dobrá je tá káva,“ preruší trápne mlčanie mama Oravcová.

„Chceš ešte cukru do nej?“ pýta sa Berta.

„Nie, ďakujem. To stačí.“

Znova ticho.

„Tak my už asi pomaly pôjdeme,“ vstane starý Oravec, keď dopije kávu.

„Tak skoro?“

„Ešte mám doma nejakú robotu.“

„Mohli ste ešte chvíľu ostať.“

„Veď prídeme aj nabudúce.“

Mama Oravcová naňho zhrozene pozrie. Jej muž si uvedomí, čo povedal, ale už sa to nedá vziať späť.

„Tak vás idem odprevadiť,“ postaví sa aj teta Berta.

Všetci sa zhrčia pri bráničke. Objímačky, zdvorilostné frázy. Lúčenie a Oravcovci miznú v aute. Uľahčene si vydýchnu. Sú radi, že to majú za sebou. Tieto rodinné stretnutia, kde všetky úsmevy a zdvorilosti sú len faloš. Starý Oravec s rodinou nemajú veľmi v láske Bertu a opačne to platí rovnako. Všetkým je zle z tej pretvácky, ale čo človek narobí. Lepšie ako napľuť si do tváre.

Teraz si starý Oravec na seba uplietol bič v podobe prísľubu ďalšej návštevy a už to ľutuje.

„Načo si jej hovoril, že prídeme aj nabudúce?“ už mu aj vyčíta jeho žena.

„Ja neviem. Neviem, nejakú mi to vyklázlo. Možno na to zabudne.“

„Tá?“

Starý Oravec kývne rukou. Nemá náladu sa o tom ďalej baviť.

„Ideme teraz na ten hrad?“ pýta sa Andrej.

„Hej, ideme. Vraj vedie asfaltka až úplne hore, tak som zvedavý.“

Starý Oravec sa už dávno chcel pozrieť na Ľupčiansky hrad. V Slovenskej Ľupči bol miliónkrát, ale na hrade ani raz. Teraz, keď je hrad po dlhom čase konečne aspoň čiastočne prístupný, chce využiť príležitosť. Na prehliadku hradu sa treba dopredu objednať, preto starý Oravec telefonoval na hrad dva dni predtým.

Hubertovi a Andrejovi sa na hrad veľmi nechce, ale určite je to lepšie ako obed u tety Berty.

Asfaltka skutočne vedie až ku hradu. Zastavia na štrkovom parkovisku a vystúpia. Zamieria smerom k hradnej bráne. Vedľa nej je zvonček s reproduktorom. Starý Oravec zazvoní. Zasuští to.

„Tu je Oravec. Ja som vám predvčerom volal,“ hovorí Hubertov otec do reproduktora, „tak sme prišli štyria na tú prehliadku hradu.“

„Áno, už si spomínam. Hneď som dole,“ zaškvrcí z reproduktora.

O minútu otvára bránu vyziabnutý vysoký okuliarnik.

„Euro na osobu,“ oznámi taxu.

Starý Oravec mu podá päťeurovku.

„Hm, ale nemám vám ako vydať.“

„To nevadí, to je dobré,“ hrá granda pred rodinou starý Oravec.

„Ďakujem.“

Dlháň prevedie rodinku po hrade a monotónnym hlasom vymenúva suché historické fakty. Najmä chalanov to vrcholne nudí. Ešteže koniec prehliadky stojí za to.

„A za opravu kaplnky sme dostali cenu Fénix za renováciu,“ zatvára sprievodca dvere sakrálneho objektu, pričom kľučka mu ostane v ruke.

Hubert sa nezdrží a vyprskne. Andrej sa smeje do dlane.

Sprievodca je v rozpakoch a roztrasenými rukami vkladá kľučku späť do pôvodného stavu.

„Také veci sa stávajú,“ povie s vážnou tvárou starý Oravec, aj keď jeho synovia vedia, že v duchu sa váľa od smiechu.

Podakujú sa a opustia hrad. Celou cestou domov je táto príhoda rozoberaná. Jediné oko neostane suché. Od smiechu samozrejme.

Obed u tety Berty, ani návšteva hradu nie je síce pre Huberta tým, po čom by zrovna túžil, ale je rád, že mohol po dlhom čase vypadnúť z Banskej Bystrice.

21. kapitola – Koniec Výroby kľúčov

Výroba kľúčov je dnes zatvorená. Je to z dôvodu Zvončovej práceneschopnosti. Hubert a Pražo sú teda doma.

Pražo sa ráno rozhodne zísť nakúpiť. Chladnička už totiž zíva prázdnotou. Po dlhom čase si kúpi aj miestne noviny. Ako mieri s nákupom domov, rozprší sa. Musí bežať, aby nezmokol.

Doma dá postaviť na kávu. Sadne si a začne listovať noviny. Zrak sa mu pristaví pri článku s nadpisom „Nevysvetliteľné krádeže.“ V článku sa píše o vykradnutých bytoch a jednom dome, ktoré mali jednu vec spoločnú – neporušené dvere, ani zámky na nich a neporušené okná. Páchatelia odcudzili najcennejšie predmety, ktoré sa v bytoch nachádzali. Polícia si je istá, že vo všetkých týchto prípadoch ide o jedného páchatel'a.

Po prečítaní článku sa Pražo zamyslí. Dopne mu, že to píše o nich. Preglgne. Má strach. Vzápätí presviedča sám seba, že nemajú ako na nich prísť. Koho by predsa napadlo, že zlodziejmi sú zamestnanci Výroby kľúčov?

Voda zovrela. Pražo sa postaví a zaleje kávu. Dolistuje noviny a položí ich bokom. Bude ich čítať neskôr. S kávou a croissantom si sadne pred televízor. Prepína programy. Nejaké správy. Už-už chce prepnúť inde, ale zaujme ho téma príspevku. „Neobyčajné krádeže v Banskej Bystrici.“ Hovorí sa tam v podstate o tom istom, ako v článku. Keď to však človek vidí vizuálne, oveľa viac to naňho zapôsobí. Zábery na Pražovi dobre známe byty a dom. Rozhovory s poškodenými. Nechápu ako sa to mohlo stať. Neboli vylomené dvere, ani rozbité okná a predsa zmizli niektoré veci. Nakoniec rozhovor s policajným riaditeľom. Jeho posledné slová Praža zamrazia.

„Sme už veľmi blízko k dolapeniu páchatel'ov.“

Pražo lapá po dychu. Je ako v tranze. Celé toto sa mu zdá ako sen. Ako nočná mora. Akoby to nebola pravda. Pražo nechce veriť, že to je pravda. Ako je možné, že na nich prišli? Ved' si dávali maximálny pozor. Odtlačky nikde nenechali. Mali rukavice. Nikto ich nevidel.

Pražo splasene pobehuje po miestnosti. Nechápe. Ničomu nechápe. Hneď sa ale upokojuje. Presviedča sám seba, že je to blaf, to vyhlásenie policajta, že sú veľmi blízko k dolapeniu páchatel'ov. Možno to povedal len preto, aby upokojil verejnosť, že sa už ničoho nemusí báť. A chce nahnať strach im, borcom z Výroby kľúčov. Presne! To je ono! Schválne to povedal takto, aby sa dosrali a hneď zdupkali. Pražo je na seba hrdý, že toho fízla tak preukol.

„Ale mne cez rozum neprejdeš,“ monologizuje Pražo usmievajúc sa, „ja som vždy o krok pred tebou.“

Áno, presne. Budú v tom pokračovať ďalej. Aby fízlom ukázali, že sa z nich hneď neposerú. Vzápätí ho znova prepadnú pochybnosti, či to predsa len nie je pravda, že policajti sú im už takto blízko. Zlé pocity s dobrými sa uňho v nasledujúcich minútach striedajú závratne rýchlo. Pražo už nezvládne ten tlak a prepukne v usedavý plač. Nevie čo si počať. Akoby mal málo problémov.

Nakoniec dospeje k racionálnemu stanovisku k celej záležitosti. Polícia nie je k nim tak blízko, ako to proklamoval ich šéf, ale určite po nich intenzívne pátrajú. Od toho sa treba odraziť. Treba porozmýšľať čorobiť ďalej. Pokračovať s Výrobou kľúčov, alebo nie? To je ťažká dilema. Na jednej strane zisk z tých troch akcií by mu vyrovnal v pohode dlhy a ešte by mu aj niečo ostalo. Na druhej strane bola by škoda skončiť s tým, keď to tak dobre vynáša. Ale zase keby s tým pokračovali, bolo by tu dosť veľké riziko, že časom by ich fízli dostali. Pražo tuho premýšľa, zvažuje všetky pre a proti. Kurva, zapeklitá situácia.

„Nie, nie. Treba to skončiť,“ rozhodne sa po ťažkých vnútorných bojoch Pražo, „treba to skončiť, kým je ešte čas.“

Hneď sa aj chystá oznámiť svoje rozhodnutie kumpánom. Nie však telefonicky, ale z očí do očí.

„Čau Zvončo, ešte si v nemocnici?“ volá Pražo zranenému kamarátovi.
„Ešte som.“
„A do kedy tam budeš?“
„Tak o tretej, štvrtej by ma mali pustiť.“
„Tak hneď keď ťa pustia, choď do Výroby kľúčov. Potrebujem sa s tebou a s Hubertom vážne porozprávať.“
Zvončo súhlasí. Trochu ho znepokojili slová – vážne sa porozprávať.
„Počúvaj Hubert, príď o štvrtej do Výroby kľúčov,“ oznamuje stroho Pražo druhému kumpánovi.
„Ehm. Dobre. A o čo ide?“
„Potrebujem s tebou a so Zvončom niečo prebrať.“
Pražo zloží a vyberie sa do mesta. Pokúsi sa vybaviť jednu veľmi dôležitú záležitosť.

Do Výroby kľúčov prichádza ako prvý on. Po ňom Hubert a o 16 : 21 Zvončo.
„Tak o čo ide?“ pýta sa Hubert, keď sú vo Výrobe kľúčov v plnom počte.
„Prečítajte si toto,“ podá im Pražo noviny otvorené na inkriminovanom článku.
Hubert so Zvončom si ho chvatne prečítajú.
„Je to o nás,“ zdvihne hlavu Hubert.
„A ráno o nás hovorili aj v správach,“ hovorí Pražo, „teda nie konkrétne o nás, ale o vykradnutých bytoch, ktoré majú spoločné to, že nebola vylomená zámka, ani vypáčené dvere.“
Zvončo s Hubertom na seba zmätene a vystrašene pozerá.
„A na konci policajný riaditeľ povedal, že je blízko k dolapeniu páchatel'ov,“ doloží Pražo.
„To... ako... teraz pôjdeme do basy?“ harká Hubert.
„Ale čo by sme išli do basy,“ kývne rukou Pražo, „nevedia ešte, že sme to boli my. A tak to aj musí ostať.“
„Ale veď si povedal, že hovorili, že sú už blízko,“ vraví priškrteným hlasom Zvončo.
„To iba hovorili. Ale tak blízko podľa mňa nie sú. Ale zároveň nie sú ani ďaleko.“
„A čo budeme teraz robiť?“ pýta sa Hubert, ktorému sa začína triasť brada.
„Najdôležitejšie bude skončiť s Výrobou kľúčov. Dúfam, že s tým súhlasíte.“
„Jasné,“ prikývne Zvončo, „bolo mi jasné, že polícia bude pátrať po zlodějoch, ale nemyslel som si, že všetky krádeže si budú spájať s jedným človekom, alebo jednou skupinou ľudí. Keby sme s tým pokračovali, raz by nás určite dostali. To je isté.“
„Pochopil si to úplne presne Zvončo. A čo na to ty Hubert?“
„Áno, áno. Skončíme to.“
„Dobre. Takže vybavené. Hneď zajtra to tu zavrieme. Musíme za sebou zahladať všetky stopy.“
„No a čo s tými vecami v garáži?“ pýta sa Zvončo, „dostaneme už za ne konečne peniaze?“
„Dostaneme. Mám priekupníka. Nejakým zázrakom sa mi ho podarilo zohnať. A čo je ešte lepšie, zoberie tie veci od nás už dnes.“
„Už dnes?“ zopakuje Hubert.
„Hej. Idem mu zavolať.“
Pražo vezme mobil a vytočí priekupníkovu číslo.
„Dobrý deň pán Jánovský. Tu je Pavlík. Takže tie veci čo som vám o nich hovoril, by sme vám mohli predať už dnes.“
„Dobre. O koľkej?“
„Vyhovovalo by vám o jedenástej večer? Nechcem, aby to videl niekto, kto by nemal.“
„Chápem. A kde máte tie veci?“

„V jednej garáži. Ale tam by ste asi netrafili. Stretne sa na Námestí Slobody a odtiaľ tam pôjdeme spolu.“

„V poriadku.“

Borci netrpezlivo vyčkávajú jedenástu hodinu. Čím skôr chcú mať v ruke prachy a takisto sa túžia zbaviť usvedčujúcich dôkazov. Zároveň ich opantáva strach z návštevy polície. Pri každom šuchote, každom buchnutí čakajú to najhoršie.

O 22:58 zastavuje na Námestí Slobody biela dodávka. Vystúpi z nej päťdesiatročný zarastený chlap v sivej veste. Na hlave šiltovka Chicago Bulls. Rozhliada sa. Spod prístreška vybehnú traja mládenci. Prebehnú cez dážď a zmiznú v dodávke.

„Dobrý,“ pozdravia sa pánovi Jánovskému.

„Nazdar.“

„Tak kadiaľ,“ pýta sa Pražo, keď naštartuje.

Pražo ho naviguje.

„A nezmoknú tie veci, keď ich budete nosiť do auta?“ pýta sa pán Jánovský.

„Nebojte sa,“ odvetí Pražo, „tie veci sú vo vreciach. A keď zaparkujete tesne ku garáži, nemôže sa im nič stať.“

„Ehm.“

„Môže sa sa tu fajčiť?“ pýta sa Pražo.

Pán Jánovský zamrmle na súhlas. Pražo jeho, aj Zvonča ponúkne cigaretou. Vezmú si a nechajú si od neho pripáliť.

O pár minút dodávka zastaví pred jednou z garáží, ktoré sa hadia vedľa seba v niekoľkých radoch. Všetci rýchlo povyskakujú z auta a náhli sa dovnútra, aby nezmokli.

To čo uvidia, respektíve neuvidia, im spôsobí šok. Akoby ich niekto ovalil po hlave ťažkým kladivom. Garáž je prázdna. Nie je v nej absolútne nič. Len holé steny. Borci sa tvária, akoby im zomrel niekto z rodiny. Aj sa tak cítia.

„Tak kde máte tie veci?“ pýta sa pán Jánovský.

„Tu... tu boli,“ vraví Pražo. Hlas sa mu trasie, ako nikdy predtým.

„Tak jak je možné, že tu nie sú.“

„Ale... možno to nie je naša garáž,“ zasvietia Pražovi oči, vyplašene vybehne von a skúša odomknúť okolité garáže.

„Nie Pražo, je to naša garáž,“ chytí ho za plece Zvončo a privedie späť.

„Vy tu tie veci nemáte,“ stráca pomaly trpezlivosť pán Jánovský.

„Ale veď tu boli!“ ide až do plaču Pražovi, „prisahám, že tu boli.“

„Naozaj tu boli,“ prikyvuje nemenej zlomený Hubert.

„Viete čo?“ prejde trpezlivosť pána Jánovského, „zo mňa si srandu robiť nebudete. Viete koľko mám ja roboty?“

Kývne rukou a zamieri k autu. V polceste sa zastaví.

„A zaplatíte mi za benzín a za to, že som sa tu jebal.“

„Koľko?“ pýta sa Zvončo.

„Desať eur.“

Úbožiaci naškriabu desať eur v minciach a odovzdajú ich pánovi Jánovskému. Ten ich strčí do vrečka, zlostne tresne dverami a odíde preč.

„Ale jak je to možné!“ búcha päťou o stenu Pražo, „jak to mohlo stade len tak zmiznúť!“

„Niekto to ukradol,“ vyhlási Hubert.

„No to je mi jasné,“ prevráti očami Pražo, „ale kto? Vždy keď sme sem prišli, široko d'aleko nikto nebol. Nikto nás nemohol vidieť.“

„Ani ja som nikoho nevidel,“ vraví Zvončo.

„Tak kto! Kto do piči to bol!“ reve Pražo.

Garáž duní vulgarizmany všetkých prítomných. Je to úplne pochopiteľné. Potrebujú si uľaviť. Keď nával krvi v hlavách trochu klesne, pokúšajú sa nad tým racionálne porozmýšľať. Padajú rôzne paranoidné a konšpiračné teórie, pri ktorých sú si však vedomí, že nie sú reálne.

Zvončo vyjde von a postaví sa do dažďa. Zavrie oči a hlavu zavrátia dozadu. Potrebuje schladiť ešte stále horúcu kotrbu. A dážď očisťuje. A usporadúva myšlienky. Otvorí oči a pozrie na garáž zahalenú v tme len sčasti osvetlenú vzdialenou pouličnou sliepňajúcou lampou. Odrazu si na všetko spomenie. Vbehne dovnútra.

„Už viem, kto to bol!“

„Kto?“ pýta sa dychtivo Pražo.

„Robo Vozár zo Svitú.“

„Robo Vozár zo Svitú? Odkiaľ sa ten mohol dozvedieť o tejto garáži?“

„Ja som mu to povedal,“ skloní hlavu Zvončo.

„Ty?“ zhrozí sa Pražo.

„Vtedy keď tu prišiel, sme sa strašne ožrali a nejakým spôsobom sme sa dostali k týmto garážam. Ja som sa chválil, že tu máme nakradnuté veci. Až teraz som si na to spomenul. Mal som totálny reset.“

„Ty si taký kokot,“ chytí si Pražo koreň nosa, zavrie oči a sklízne do podrepu, „ja nemám slov. Ja ho asi zajebem,“ skočí na rovné nohy a s výrazom šialenca v tvári sa vrhá na Zvonča.

V poslednej chvíli ho zozadu chytí Hubert.

„Nechaj ma do piči! Zajebem ho!“

„Sory fakt,“ zaujme obranný postoj Zvončo, „ja som bol totálne ožratý. Úplne na sračky. Nevedel som čo hovorím. Mohlo sa to stať každému.“

„Mne by sa to určite nestalo. Lebo ja nemám namiesto mozgu kopu hnoja ty kokot vyjebaný!“

„Kľud Pražo, kľud,“ krotí Pražove zvieracie pudy Hubert, „čo sa stalo, stalo sa. S tým už nikto nič neurobí. Zvončo to dosral, to je fakt. Ale aspoň vieme, kto to ukradol.“

„Áno, má pravdu Pražo,“ chytí sa Zvončo, „vieme, kto to ukradol. Lepšie, ako nič.“

„Dobre. Pusti ma, už som kľudný,“ otočí sa Pražo na Huberta.

„Určite?“ neveriacky naňho pozrie on.

„Určite.“

Hubert uvoľní stisk.

„A čo máme z toho, že vieme, kto to ukradol?“ pýta sa už pokojnejšie Pražo Zvonča.

„No veď pôjdeme za ním. Do Svitú.“

Pražo musí uznať, že je to v danom momente najrozumnejšia možnosť. Vyberú sa na autobusovú stanicu zistiť, kedy im ráno ide prvý autobus do Svitú.

„Pozrite. 5:45,“ capne prstom do cestovného poriadku Hubert, „pôjdeme s tým. Čím skôr, tým lepšie, nie?“

„Ale pozri sa, čo je pri tom napísané. Cez prázdniny to nejde,“ vraví Pražo.

„Tak ďalší ide až 12:30,“ povie Zvončo.

„Ideme tým,“ mykne plecami Pražo.

Po najhoršej noci v živote čaká úbožiacov more vybavovačiek. Najskôr vypovedajú nájomnú zmluvu a vypratávajú priestory. To urobia Hubert s Pražom. Medzitým Zvončo začne s úradníckym maratónom. Daňové, sociálna, zdravotná... Do dvanástej sa im to podarí všetko stihnúť. Výroba kľúčov zmizla z povrchu zeme.

O pol jednej sedia v autobuse s neurčitým chvením v žalúdku.

„A myslíš, že tam bude?“ pýta sa Hubert Zvonča.

„Snáď hej,“ vzdychne on.

„No a keby tam aj bol. Prídeme tam a čo? Povieme mu navalť to a on to navalí? Bude sa robiť, že o ničom nevie. Už teraz to vidím,“ je skeptický Pražo.

„Sme traja. A ešte pre istotu som si zobral vyskakovačku. Na zastrašenie. Podľa mňa bude dosratý.“

„Hm, no neviem,“ neveriacky kýve hlavou Pražo.

„A vieš vôbec kde býva?“ pýta sa Hubert.

„Neviem. Ale spýtame sa niekoho. Svit je malý. Nie je ako Banská Bystrica. Určite narazíme na niekoho, kto ho pozná.“

„To sa chceš pýtať ľudí vo Svite, či poznajú Roba Vozára?“ treští naňho oči Pražo.

„A máš nejaký lepší nápad?“

Pražo vzdychne a ironicky sa usmieva do okna.

14:35 dorazia do Svitu. Zvončo pristaví prvú osobu na ktorú narazí – babku so šatkou na hlave a niekoľkými vrstvami sukni.

„Prosím vás teta, nepoznáte náhodou Roba Vozára?“

„Keho?“

„Roba Vozára. Býva tu vo Svite.“

„Ale ja nebývam vo Svite. Ja bývam v Batizovcoch. Ja som sebe tu len prišla nakupic do bili. Tu maju lepšie veci jak u nas v obchodze.“

Zvončo poďakuje a rozhliada sa. Zbadá asi osemnásťročné dievča. Tá by ho mohla poznať.

„Nie, nepoznám,“ odpovedá na Zvončovu otázku.

„Fakt nie?“

„Bohužiaľ.“

Zvončo sa nevzdáva. Pýta sa ďalších ľudí. Hubert a uškŕňajúci sa Pražo chodia s ním. Prejdú krížom krážom celý Svit. Bez úspechu. Zvončo už stráca nádej.

„Teraz to skúsím ja. Môžem?“ opýta sa Hubert.

„Poslúž si,“ rozhodí rezignovane rukami Zvončo.

„Hej chalan!“ kričí Hubert na šarvanca, ktorý akurát prechádza okolo na bicykli, „chcem sa niečo spýtať.“

Chlapec zastaví a spozornie.

„Nepoznáš náhodou Roba Vozára?“

„Ehm. Je to môj sused. Čo od neho chcete?“

„Sme jeho kamaráti. Prišli sme ho pozrieť. Ukážeš nám, kde býva?“

„Ehm. Dobre. Poďte za mnou.“

„Vďaka Bože!“ vzdychne Zvončo a dvihne oči k nebu.

„Kdo umí, ten umí,“ uškrnie sa Hubert na kamošov.

„Ále, zase si mal šťastie,“ kývne rukou Pražo.

„Tu býva,“ ukáže ani nie po minúte chlapec na neomietnutý tehlový dom. Inde by to bolo možno trochu nezvyčajné, ale vo Svite nie. Tu sú také všetky.

„Dík,“ usmeje sa Hubert na chalana a zazvoní.

Chlapec odchádza na bicykli preč, pričom sa za seba neustále pozerá. Tí traja sa mu nejako nezdajú.

Zvončo zazvoní ešte raz. Nič. Po dvoch minútach to skúsi znova.

Vo dverách sa objaví strapatá škaredá žena s cigaretou v ústach a nadutými vakmi pod očami.

„Čo je?“ zachripí na prišielcov.

„Dobrý deň. Býva tu Robo Vozár?“ opýta sa Zvončo.

„Hej.“

„Vy ste jeho mama, čo?“

„Hej, som. A čo od neho chcete?“

„Prišli sme ho pozrieť. Sme jeho kamaráti. Máme cestu okolo, tak sme sa zastavili. Môžete ho zavolať?“

„Neni doma.“

„A kde je?“

„V Nemecku.“

„V Nemecku? A kvôli čomu tam išiel?“

„Kvôli robote.“

Na pani Vozárovej je zreteľne vidno, že títo traja idioti ju už značne otravujú.

„Aha. A kde presne je v Nemecku?“

„Neviem. Mne iba povedal, že ide do Nemecka robiť.“

„Ehm. Tak ďakujeme.“

Striga zabuchne dvere.

„Podľa mňa je doma,“ povie ihneď Pražo, „to, čo hovorila, bol určite blaf.“

„Ale ako to zistíš?“ pýta sa Zvončo, „to tam vtrhneš, alebo čo?“

„Prečo nie,“ povie Pražo a otvorí zhrdzavenú bránku. Rázne kráča k vchodovým dverám.

„Héj! Počkaj!“ kričí za ním Zvončo a s Hubertom tiež beží k dverám, „nemôžeš len tak...“

Pražo zabúcha na dvere. Otvoria sa.

„Čo...“

Strigu odstotí nabok a pokračuje ďalej do domu. Kumpáni za ním.

„Dôkladne to tu prehľadajte. Niekde tu musí byť,“ rozdáva rozkazy.

„Hej! Vypadnite z môjho domu! Zavolám políciu!“ chripí na nezvaných hostí Robova matka.

„Počúvaj Pražo, chce zavolať políciu,“ oznamuje Hubert kamarátovi dôležitú informáciu, no ten akoby ho ani nepočúval.

Hubert so Zvončom sa pustia do bleskovej prehliadky domu za neustáleho vreskotu jeho majiteľky.

„Nie je tu,“ ťahá Hubert Praža za rukáv v jednej z miestností.

„Určite tu je. Niekde tu musí byť,“ poskakuje ako zmyslov zbavený Pražo.

„Musíme vypadnúť,“ pribehne do miestnosti aj Zvončo, „tá piča fakt volala políciu.“

S Hubertovou pomocou vytiahne Praža z domu. Rýchlym krokom sa od neho čo najviac vzdialia. Pražo si sadne do trávy a tupo hľadí pred seba. Je to viac než zlé. Všetko je stratené. Posledná iskierka nádeje zhasla. Sú si vedomí, že Robo je skutočne v Nemecku. A ich poctivo nakradnuté veci, respektíve peniaze za ne, tiež. A keby aj nebol v Nemecku, ale niekde inde, je to úplne jedno. Keď nie je doma vo Svite, nemajú šancu ho nájsť. Zvončo mu ešte skúša volať na mobil, ale na druhej strane sa stále ozýva odkazovač.

Nikto nie je schopný slova. Všetci sedia v tráve. Ticho ešte viac znásobuje tragickosť tejto chvíle. V diaľke počuť sirénu. Dážď ustal. Nad Tatrami sa ukazuje dúha. Pre považujúce sa ľudské trosky však tento prírodný úkaz rozhodne nie je znamením nádeje. Skôr iróniou. Výsmechom prírody.

Plač a škrípanie zubami.

22. kapitola – VPP

Prvý závan chladnejšieho vzduchu. Je síce ešte príjemné babie leto, ale je zrejmé, že jeho koniec je blízko. Pestrofarebný svet. Hnedý, červený, žltý... Ani Tajovského park nie je inakší. Pokrýva ho vrstva opadaného lístia. Niektoré listy začínajú hniť. O ich odhrabanie sa starajú zamestnanci Verejno-prospešných prác. Patria k nim aj naši dobrí známi – Pražo, Zvončo a Hubert. Hrabú, lopatujú a fúrikujú ako o život.

Najhoršie to vyzeralo s Pražom. Dlhý Tiborovi Kováčovi, dlhy za stroje, nezaplatené nájomné za byt, priestory bývalej Výroby kľúčov a garáž a ešte zopár ďalších podlžností. Reálne rozmýšľal o samovražde. Všetko však dopadlo, vzhľadom na okolnosti, nečakane dobre. Predal najcennejšie veci a časť zariadenia bytu, ktorá mu patrila. Podarilo sa mu predať stroje a pokladňu, pričom tretina sumy šla jemu. Tak zaplatil časť dlžôb. Zvyšok doplatila jeho mama pod podmienkou, že sa zamestná a bude jej odovzdávať celú výplatu, kým nesplatí celú dlžobu voči nej. Nič iné mu neostávalo. V živote toho veľa nenarobil, takže bolo dosť ťažké nájsť si prácu. Preto robí verejno-prospešné práce.

Zdenka sa s ním samozrejme rozišla. Nadobro. Predsa nebude chodiť s takým chudákom. To by bolo pod jej úroveň. Narazila si jedného gemblera. Ten ju hneď aj nabúchal. Teraz sa spolu s ním a ďalšími štyrmi jeho rodinnými príslušníkmi tiesni v dvojizbovom byte. Vyzerá to, že z nich bude šťastná rodinka.

Pražo žije s mamou. Je rád, že má kde spať a má kde dostať teplú stravu.

Zvonča netrápilo toľko dlžôb ako Praža. Nemal však ani fuka a tak sa musel rozlúčiť so svojim bytom. Býva teraz s rodičmi. Je to však dočasné, ako hovorí, kým sa znova postaví na nohy. Bol sa opýtať u svojho predošlého zamestnávateľa, výrobcu okien, či ho nevezmú späť. Bývalý šéf sa len rehotal, že každú chvíľu to tu zatvorí. Keby Zvončo vtedy nedal výpoveď, vyhodili by ho. Zvončo sa potreboval čím skôr zamestnať a tak skončil tam, kde Pražo.

A Ľubka? Platonická láska, čo počas svojho pobytu v Banskej nedala pokoj jeho mysli? V tú noc, keď bol Zvončo v nemocnici, vyspala sa s jeho spolubývajúcim Ivanom. Žiadna láska. Jednorazovka. O pár dní na to sa vrátila späť do Nového Mesta. Vysvitlo, že otec ju vôbec nebije. Jednoducho ušla z domu, lebo sa pohádala s rodičmi.

Zvončov spolubývajúci Ivan by sám neuniesol celú platbu za nájom a tak rozmýšľal, že sa odtiaľ tiež odsťahuje. Zohnal však spolubývajúceho a tak v byte býva naďalej.

Najlepšie obišiel Hubert. Akurát musel prevziať záväzky svojho predchodcu Čongiho. Čiže zaplatiť tretinu pôžičky, ktorú si vzali na stroje a pokladňu, a tretinu nájmu za priestory bývalej Výroby kľúčov a garáže. Čosi mal našetrené, takže dlžoby splatil z týchto úspor. Najradšej by bol znova na úrade práce, ale jeho otec o tom nechcel ani počuť. Keď sa teda Hubert dozvedel, čo robí Pražo so Zvončom, pridala sa k nim. Chcel pracovať radšej s kamarátmi, ako keby sa mal dostať k nejakým idiotom. Hubert je stále sám. Stále nevie baliť baby. Ale to ho momentálne veľmi netrápí. Najdôležitejšie preňho je, že jeho rodina nevie, o čo v skutočnosti išlo vo Výrobe kľúčov. Podobne je to aj u Praža a Zvonča.

Traja kamaráti sa už veľmi nezamýšľajú nad minulosťou. Čo bolo, bolo. S tým už nič neurobia. Veľmi neuvažujú ani nad budúcnosťou. To čo ich zaujíma je aktuálna prítomnosť. A tou je teraz čistenie parku.

Zvončo s Pražom lopatami okopisto naložia fúrik. Hubert ho schytí a tlačí k obrovskej kope lístia. Vysype ho na ňu a vracia sa späť. Je čas na oddych. Kamaráti zamieria k altánku v strede parku a oprú sa oň. Zvončo vytiahne krabičku marsiek. Vloží do úst cigaretu a zapáli si. Pražo naňho prosebne hľadá.

„Tebe už nedám,“ vraví mu Zvončo, „včera som ti dal tri, a predvčerom tiež.“

„Len jednu, prosím ťa,“ žobroní Pražo, „zajtra keď bude výplata ti to všetko vrátim. Fakt.“ Zvončo sa nechá obmäkčiť Pražovými psími očami a znechutene mu podá cigaretu.

„Dík, dík Zvončo,“ svietia oči Pražovi, „fakt ti to vrátim.“

Zapáli si a po tele sa mu rozleje blažený pocit.
„Počúvajte, dostal som skvelý nápad!“ zvolá Pražo a tvár mu žiari nadšením.
„Aký?“ pozrie naňho podozrievavo Hubert.
„Mohli by sme si založiť kapelu. Volala by sa Locksmiths.“
„Locksmiths? Čo to znamená?“ udivene sa pýta Zvončo.
„Zámočníci. Ty Zvončo hráš na gitare, nie? Hubert by sa naučil na basgitare, to je ľahké. A ja by som spieval. Boli by sme rockové hviezdy. Zarábali by sme kopu peňazí. Čo na to poviete?“
Zvončo s Hubertom pozrú znechutene najprv na Praža a potom na seba. Kývnu rukou a radšej sa vrátia k svojej práci.

Pre tých, ktorí by sa touto knihou chceli inšpirovať: Vchodové dvere bytových domov sú na noc zamykané, takže krádeže uvedené v knihe nie sú v realite možné.

OBSAH

1. kapitola – Zvončova príhoda vo vlaku	5
2. kapitola – Pražova lúpež storočia	11
3. kapitola – Hubert doma	17
4. kapitola – Pražov nápad za milión	23
5. kapitola – Zvončo a jeho ťažký deň v práci	29
6. kapitola – Výroba kľúčov	35
7. kapitola – Pražova (ex?)frajerka	41
8. kapitola – Prvá akcia	47
9. kapitola – Situácia okolo Čongiho	53
10. kapitola – Hubert v parte	59
11. kapitola – Hubertov krst ohňom	65
12. kapitola – Pražove dlhy	72
13. kapitola – Zvončova sesternica	78
14. kapitola – Hubert rozpráva príhodu z pohrebu	82
15. kapitola – Ďalšia akcia	87
16. kapitola – Fingovaný prepad	99
17. kapitola – Vyjednávanie s priekupníkmi	98
18. kapitola – Príchod Roba zo Svitú	103
19. kapitola – Akcia kolosálnych rozmerov	109
20. kapitola – Voľný deň	115
21. kapitola – Koniec Výroby kľúčov	121
22. kapitola – VPP	127